

Trường Học Hoàng Gia (Khi Nàng Tiểu Thư Trở Thành Hoàng Tử)

Contents

Trường Học Hoàng Gia (Khi Nàng Tiểu Thư Trở Thành Hoàng Tử)	2
1. Chương 1: Trở Về Hàn Quốc	2
2. Chương 2: Đêm Dạ Hội Hoàng Gia	4
3. Chương 3: Sự Xuất Hiện Của Công Tử Han Ji Min	6
4. Chương 4: Lời Khiêu Chiến	11
5. Chương 5: Câu Chuyện Về Tướng Quân Hwang	14
6. Chương 6: Ác Mộng	16
7. Chương 7: Mặt Chạm Mặt	16
8. Chương 8: Đánh Nhau Với Hoàng Tử	19
9. Chương 9: Bị Khử	21
10. Chương 10: Kẻ Thù Thật Sự	22
11. Chương 11: Trò Chơi Bắt Đầu	24
12. Chương 12: Đêm Nay, Đã Có Hoàng Tử Bên Cạnh Tôi...	27
13. Chương 13: Ngày Thứ Nhất Của Chuyến Du Lịch	28
14. Chương 15: Ở Giữa Lòng Thành Phố Me Otekamu	29
15. Chương 16: Ngày Thứ Hai Của Chuyến Du Lịch	30
16. Chương 17: Tôi Thích Cô Gái Ấy!!!	32
17. Chương 18: Đừng Khóc Nữa, Đã Có Hoàng Tử Ở Bên...	33
18. Chương 19: Ngày Thứ Hai Của Chuyến Du Lịch	34
19. Chương 20: Nếu Anh Ấy Có Bề Gì, Tôi Sẽ Giết Cô!!!	35
20. Chương 21: Tôi Yêu Em...nàng Công Chúa Của Tôi.	36
21. Chương 22: Hãy Để Tôi Gần Em Hơn Chút Nữa	38
22. Chương 23: Em Chưa Bao Giờ Mở Lòng Với Tôi!	40
23. Chương 24: Điềm Xấu	41
24. Chương 25: Quay Trở Lại Quá Khứ.	43
25. Chương 26: Bảo Vệ Woo Chin!	44
26. Chương 27: Được! Chúng Ta Thoả Thuận Như Thế Nhé!	46
27. Chương 28: Kim Jea Joong	48
28. Chương 29: Chạm Mặt	50
29. Chương 30: Mạnh Mẽ Lên!	52
30. Chương 31: Chiếc Hộp	53
31. Chương 32: Anh Là Ai?	55
32. Chương 33: Nụ Hôn Đầu Của Han Ji Min	57
33. Chương 34: Han Ji Min Đừng Khóc!	59
34. Chương 35: Yu Ri! Em Tìm Được Chị Rồi!	61
35. Chương 36: Cuộc Chiến Trong Dinh thự	63
36. Chương 37: Game Over	64
37. Chương 38: Từ Bỏ Em Là Điều Khó Nhất Mà Tôi Phải Làm	66
38. Chương 39: Chiếc Hộp	68
39. Chương 40: Bài Hát Về Mưa	70
40. Chương 41: Điều Ước Giữa Bầu Trời Đêm	73

41. Chương 42: Vì Em, Tôi Có Thể Làm Tất Cả	74
42. Chương 43: Nguy Hiểm Quá!	76
43. Chương 44: Tôi Không Mong Là Giống Như Tôi Tưởng Tượng..	77
44. Chương 45: Còn Có Tôi Ở Bên Em Mà...	79
45. Chương 46: Trong Tim Nó Luôn Có Một Khoảng Trống Dành Cho Cậu...	81
46. Chương 47: Ta Không Bỏ Qua Cho Bất Cứ Ai Dám Tổn Thương Đến Yu Mi	83
47. Chương 48: Tôi Hay Hấn?	85
48. Chương 49: Tôi Đùa Đấy!	87
49. Chương 50: Nghĩ Lại Những Việc Đã Qua	89
50. Chương 51: Hindu À... Tôi Cũng Yêu Cậu Nhiều Lắm!	92
51. Chương 52: Em Và Woo Chin Cùng Thích Một Người	94
52. Chương 53: Cô Ấy... Chỉ Là Người Thay Thế Hình Bóng Của Em Thôi!	96

Trường Học Hoàng Gia (Khi Nàng Tiểu Thư Trở Thành Hoàng Tử)

Giới thiệu

Một câu chuyện tình giữa ba người bạn họ, hai anh chàng điển trai phong lưu, một cô nàng cá tính n

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/truong-hoc-hoang-gia-khi-nang-tieu-thu-tro-thanh-hoang-tu>

1. Chương 1: Trở Về Hàn Quốc

Nó chẳng hiểu tại sao nó phải làm cái chuyện bực mình này. Rõ ràng nó là một cô tiểu thư xinh đẹp – con gái của một Tể Tướng quá cố lại phải giả làm một công tử. Nói chung tất cả những gì đánh dấu sự có mặt của nó trên đời đều là của một tên con trai. Và tất nhiên không phải tự nó giả trai mà là vì Tể Tướng phu nhân – tức mẹ nó. Ngay từ khi nó còn nhỏ nó đã phải cố trở thành một tên con trai thật hoàn thiện như một hoàng tử. Dù cho nó là con gái, sức lực yếu hơn con trai nhưng trong tất cả kì thi thể thao nó đều luyện tập bất chấp tất cả kể cả bị té đến bầm cả người, tất cả chỉ để giành lấy cái chức vô địch như một chàng hoàng tử “Con phải tài giỏi hơn cả Hoàng Tử như vậy mới có thể làm những việc to lớn hơn.” Có lần mẹ nó đã nói như vậy. Nó sống trong một tòa nhà quý tộc nằm ven biển ở thị trấn Norfolk thuộc thành phố Richmon phía Đông Nam Washington, D.C. Tòa biệt thự to lớn nhưng chỉ có nó và phu nhân, Tể Tướng quá cố - ba nó đã mất khi nó còn nhỏ. Cuộc sống của nó luôn thiếu tình thương nên nó cũng trở nên lạnh lùng và cứng rắn. Và rồi nó cùng phu nhân trở về Hàn Quốc – quê hương của nó khi nó được 15 tuổi. Cuộc sống của nó lại sang trang mới

Bây giờ nó đang đứng trừng mắt nhìn phu nhân. Nó và phu nhân đang cãi lộn nhưng không phải là việc bắt ép nó giả trai nữa mà là vì nó muốn vào trường Hoàng Gia:

__Mẹ à! Đó là mong muốn đầu tiên con đặt ra với mẹ và con mong mẹ sẽ ủng hộ con.

__Ta đã nói rồi, con không nên cố chấp như thế. Ta mệt lắm con ra ngoài đi!

Nó bắt đầu tức giận. Tại sao chứ? Nó vào trường đó thì có gì sai? Ba nó mất thì sao chứ? Nó cũng là hoàng tộc cơ mà. Thật vô lý.

__Nếu mẹ cứ nhất định phải như thế... con cũng sẽ nhất định vào trường Hoàng Gia, không gì ngăn cản được con.

__Con nói gì? Tại sao con lại trở nên như thế? Hãy mau sửa lại lời nói của mình đi.

__Không... nếu mẹ muốn thì con trở về Mỹ cũng được. Nhưng nếu đã quyết định ở đây rồi thì con sẽ học trường Hoàng Gia. Con lui đây!

__JI MIN! SAO CON DÁM? CON...

Nó bỏ ra ngoài mặc cho cơn tức giận của phu nhân. Nó cảm thấy tim nó đang đập rất nhanh như sắp nổ khỏi lồng ngực vì đây là lần đầu tiên nó cãi lại mẹ nó. Nó cố gạt cái cảm giác đó đi, bây giờ nó phải đi học kiếm đạo. Bước vội ra phòng khách nó gọi điện cho tài xế của nó:

__Chuẩn bị xe, tôi phải đi ngay bây giờ.

Sau khi nghe tiếng “Vâng” của người ở đầu dây bên kia nó bước ra khỏi cổng. Nó thoáng nghe được cuộc trò chuyện của hai cô nữ sinh đứng cách nó chừng 2 mét:

__Ồ... xem kìa Hea Mi... anh ấy thật tuyệt... căn nhà đó cứ như tòa lâu đài vậy.

Rồi họ thì thầm với nhau gì đó nó cũng chẳng nghe rõ nhưng nó biết nhân vật chính trong cuộc trò chuyện đó là nó vì nó đã quá quen với chuyện làm chủ đề cho họ bàn tán từ khi nó bước chân vào trường cấp 1 rồi.

Vừa lúc tài xế chạy xe đến thì một cô gái xuất hiện chắn đường nó:

__À – Cô gái trông cũng xinh tươi đang đỏ mặt e thẹn – Anh... có thể cho em làm quen được không?

Nó cười phì không thèm nhìn, với nó chuyện này chỉ làm nó thêm khó chịu thôi vì nó vốn là con gái mà. Rồi gương mặt nó chợt黯淡 lại:

__Cô đang cản đường tôi đấy!

Vừa lúc đó tài xế của nó chạy đến đẩy cô gái qua một bên:

__Xin lỗi công tử. Mời công tử lên xe!

Nó bước đến gần chiếc xe đen bóng rồi chợt khựng lại. Nó làm thế thì hơi quá. Nếu nó mà bị thằng con trai nào đối xử như thế chắc chắn nó sẽ đâm gãy hết xương sườn của gã đó. Nghĩ thế nó quay lại nở một nụ cười thiên thần:

__Mong pé thông cảm, vì vừa nãy tôi có chuyện không vui nên mới như thế. Đừng

để bụng nhé!

Rồi nó chui vào xe không thèm đợi xem phản ứng của cô gái đó nó cũng biết cô ta đang sắp ngất vì nụ cười của nó.

Vô tình nó nhận được một thiệp mời dạ hội từ Hoàng Cung gửi đến cho phu nhân. Chợt trong đầu nó lóe lên một ý nghĩ: Nó sẽ trở thành một cô gái tuyệt vời nhất đêm dạ hội đó. Và tất nhiên nó sẽ giấu nhèm phu nhân đi tấm thiệp đó.

Chỉ sau 2 tiếng đồng hồ make up và làm tóc nó trở thành một cô tiểu thư xinh đẹp với mái tóc dài. Nó ngẩn ngơ trước gương, đó có phải là nó không? Lần đầu tiên nó được là một đứa con gái, thực thụ. Nó vui sướng bước lên xe và thầm cho rằng mình chính là cô bé Lọ Lem đến buổi dạ hội:

_Quản gia!

_Vâng thưa công tử.

_Gọi ta là tiểu thư!

_Vâng thưa tiểu thư.

_Trông ta thế nào?

Quản gia mỉm cười rồi gật đầu:

_Rất đẹp

Nó nở nụ cười tươi nhất từ trước đến giờ. Nó đang rất sung sướng.

2. Chương 2: Đêm Dạ Hội Hoàng Gia

Xe chạy vào cánh cổng uy nghi tráng lệ của Hoàng Cung, lính gác xếp thành hai hàng dài thật nghiêm chỉnh. Nó vừa bước xuống xe đã sững sờ trước khung cảnh của Hoàng Cung. Nơi đây đẹp lộng lẫy gấp trăm lần tòa biệt thự bên Mỹ của nó. À không, nó đã từng đến lâu đài của Thượng

Nghị Sĩ Jim Webb cũng không thể sánh nổi nơi này. “Không ngờ nơi đây lại đẹp đến thế này.” – Nó thầm nghĩ.

_Mời công nương đi lối này ạ! – Một tì nữ đưa tay mời nó, nó nghênh mặt như những công nương khác bước vào. Cánh cửa mở ra, miệng nó như há hốc, nó chưa bao giờ dự một buổi tiệc dạ hội như thế này, trước đây nó chỉ dự những buổi tiệc xa hoa của các Nghị Sĩ với thân phận con trai. Không ngờ hôm nay nó được là một công nương thực thụ, xinh đẹp, kiêu kì. Căn phòng rộng lớn toàn những quý ông, quý bà ăn mặc lộng lẫy đang vui cười với nhau. Nó nhìn quanh, bên bàn rượu, các công tử, tiểu thư đang tụ lại ở đó trò chuyện cùng nhau. Nó ngấm lại bộ cánh của mình và thầm tự hào vì các cô đó không sánh bằng nó. Nó kiêu kì bước đến chọn một ly rượu trắng, nhấp thử một tí, vị ngọt ngọt, nồng nồng xông vào cổ nó. Nó thích thú lắc nhẹ ly rượu. Chợt một cô tiểu thư vô cùng xinh đẹp lướt qua mặt nó, cô tiểu thư ấy không quên tặng cho nó một cái cùi trỏ vào thẳng ngực. Bị bất ngờ, nó ngã ngửa ra phía sau. Trong thời khắc đó nó không quên rằng đằng sau nó là cả một bàn rượu đủ màu. Nó lùi một chân lại để lấy thăng bằng không ngã vào bàn rượu. Không may chân nó giẫm phải một thứ gì đó nó liền dừng sức ở chân còn lại nhào người về phía trước. Trước khi cơ thể nó và “mẹ đất kính yêu” (danh từ này thấy tác giả Ngải Khả Lạc dùng hay hay nên chép vào luôn ^^) hòa thành một thì một cánh tay đã chắn ngang eo nó, dựng nó về thẳng đứng, vuông góc với mặt đất. Nó tìm nguồn của cánh tay đó, mắt nó dừng lại ở một khuôn mặt vô cùng... tỏa nắng. Mặt nó đỏ lên vì trước mặt nó là một chàng công tử vô cùng đẹp trai, tao nhã.

_Xin lỗi đã mạo phạm tiểu thư...

_Ồ... không đâu, cảm ơn công tử đã giúp tôi.

_Tiểu thư không cần cảm ơn đâu. Tôi đây mới là người phải xin lỗi thay cho em gái tôi – Ánh mắt chàng công tử nhìn đắm đắm vào cô tiểu thư lúc này – nó phá phách lắm mong tiểu thư bỏ qua cho.

_À tôi không để bụng đâu.

_Phiền tiểu thư chút. – Chợt một giọng nói phát lên đằng sau nó. Nó quay lại và... nó mém bị xịt máu mũi vì người trước mặt nó đẹp trai hơn cả công tử lúc này gấp trăm lần. Nó ngẩn ngơ như người vô hồn đáp lại:

_Vâng?

_Tiểu thư vừa giẫm phải giày tôi đây!

“Rầm...” Hình tượng trong tim nó bị sụp đổ. Tên này đẹp trai mà nhỏ mọn. Nó bắt đầu thay đổi thái độ để chọi lại cái thái độ hách dịch của người đang đứng trước mặt nó. Tổ về khinh

thường nó đáp:

_Xin lỗi, chẳng qua lúc này tôi mất đà nên vấp phải, mong công tử bỏ qua cho!

_Xin lỗi? Nếu trên đời này cái gì cũng có thể giải quyết bằng từ xin lỗi thì đâu cần pháp luật để làm gì? Câu xin lỗi của tiểu thư đâu thể làm sạch giày tôi nhỉ?

“Sặc... tên hách dịch. Ta đây đã hạ mình xin lỗi mà ngươi còn dám nói thế. Đúng là đồ điếc không sợ súng. Được lắm ngươi sẽ biết tay ta!”

_Chẳng qua chỉ là một cái đạp chân nhẹ... đừng nói là công tử đây cảm thấy đau nhức chân đấy nhé? Nếu không thì một chuyện nhỏ như thế mà công tử cũng chấp nhất há chẳng phải người bụng dạ nhỏ hay sao?

_Tiểu thư đây có học thức chắc cũng biết rõ có lỗi thì phải biết sửa lỗi, tôi chỉ muốn chứng minh ọi người ở đây biết rằng tiểu thư không phải là người đến điều luật cơ bản nhất của con người cũng không biết.

“Ặc... tức chết mất, tức chết mức... tên này là con nhà ai thế? Có biết là ngươi đang đụng đến con gái của Tể Tướng quá cố không hả?”

_Vậy chẳng hay công tử muốn tôi sửa lỗi như thế nào?

_Phiền tiểu thư lau sạch giày hộ tôi!

“Chết tiệt... ngươi là tên nhỏ mọn nhất ta chưa từng thấy, chỉ đụng nhẹ đến giày ngươi thôi mà ngươi dám sỉ nhục ta đến thế này ư? Đồ kiêu căng, láo toét. Được lắm nếu như ta vào trường mà gặp mặt ngươi thì ngươi đừng trách”. Vừa lúc nó đang bối rối thì quản gia vội vàng chạy đến nói nhỏ với nó:

_Tiểu thư, có chuyện rồi. Phu nhân gọi người về ngay!

“Sặc... từ chuyện này đến chuyện kia, làm sao đây?” Gương mặt nó từ màu đỏ giận dữ chuyển sang màu xanh sợ hãi. Nó còn bị sock khi nhìn thấy cô tiểu thư kia cười thỏa mãn trước hoàn cảnh của nó. Chợt mắt nó dừng lại tại chiếc khăn trắng trên túi áo của quản gia, chiếc khăn làm nó liên tưởng đến ly rượu đang cầm. Nó nhìn ly rượu và một ý tưởng lóe lên trong đầu nó, nó khề nhét miệng.

_Quản gia cho tôi mượn chiếc khăn một chút!

_Dạ đây thưa tiểu thư.

_Chẳng hay tôi giẫm phải chân nào của công tử?

Tên công tử đó ra vẻ nghi ngờ nhưng vẫn đưa một chân của hắn ra. Nhanh chóng nó đổ ít rượu trong ly của nó lên chiếc giày rồi thả cái khăn lên. Nó dùng gót giày của nó để di chiếc khăn khắp giày hắn ta. Hắn ngạc nhiên nhìn gót giày nó rồi rứt chân lại. Nó mỉm cười thỏa mãn:

_Tôi đã sửa lỗi xong rồi đây, cảm ơn công tử đã giúp tôi sửa lỗi, tôi đi trước đây! Đi thôi quản gia!

_Này con nhỏ kia! Chết tiệt thật.

Nó có thể cảm nhận được cơn tức giận của hắn bùng nổ và hắn la lớn khiến mọi người đổ dồn mắt về hắn. Nó vẫn làm lơ bỏ đi mặc cho hắn đứng đó xấu hổ vì lời vắn tục vừa rồi của mình.

Lúc này nó căng thẳng ngồi thấp thỏm trong xe:

_Chẳng hay phu nhân gọi ta có việc gì thế?

_Tiểu thư đừng lo lắng quá, chẳng qua phu nhân giận vì tiểu thư tự ý bỏ đi thôi ạ.

Nó thở phào nhẹ nhõm:

_Vậy mà ta cứ tưởng... mà quản gia, lúc này ta xử sự như thế có quá không?

Quản gia im lặng hồi lâu rồi nói:

_Chắc chẳng có vấn đề gì đâu ạ!

Nó thăm mãi nguyên, chẳng ai làm nhục được nó đâu. Nó là con gái của Tể Tướng quá cố cơ mà...

_Con ngồi đi! – giọng phu nhân lạnh lùng khiến nó sợ nổi da gà. Nó ngồi xuống nhẹ nhàng đáp:

_Vâng thưa mẹ!

_Đêm nay con đã đi đâu đấy?

_Con chỉ đi dạo quanh phố thôi ạ.

Phu nhân nhìn nó vẻ nghi ngờ. Cũng phải thôi, trước giờ nó đâu có rãnh rỗi đến mức đi lòng vòng phố một mình. Nhưng bà cũng cho qua chuyện đó và vào vấn đề chính:

_Được rồi, ta chiều con lần này.

_Sao ạ?

_Ta cho phép con vào trường Hoàng Gia với danh nghĩa là con TRAI của Tể Tướng quá cố. – Bà cố ý nhấn mạnh từ trai để nó nhận biết rõ về thân phận của mình. Nó hơi bất mãn nhưng cũng chấp nhận vì từ giờ nó sẽ được học ở nơi mà chỉ có quý tộc và những người giàu có mới được đặt chân vào.

3. Chương 3: Sự Xuất Hiện Của Công Tử Han Ji Min

Cuối cùng cái ngày mà nó chờ đợi cũng đã đến – ngày khai giảng năm học. “Các người hãy chuẩn bị tinh thần đón nhận nhân tài mới như ta đây.” Nó vừa ngắm mình trước gương, chỉnh sửa lại cà vạt vừa nghĩ thầm. Phu nhân đến cạnh nó, vuốt mái tóc của nó:

_Hôm nay con thay mặt toàn thể lớp 10 đọc tuyên bố trước toàn trường. Hãy cho họ thấy con là người như thế nào đi con trai của ta!

_Dạ mẹ! – nó mỉm cười nhìn mẹ nó với ánh mắt rất tự tin. Như vậy cũng phải thôi, lúc nào nó cũng đứng đầu các môn học kể cả thể thao, theo ánh mắt của những đứa con gái khác mà nói thì nó là một chàng trai no.1 không ai sánh bằng. Ngoại hình đẹp trai, cao 1m71 của nó khiến bao cô gái chết mê chết mệt vì nó. Hôm nay nó sẽ cho toàn thể quý tộc của nước Đại Hàn Dân Quốc này biết: Người xứng đáng ngôi vua nhất chỉ có nó thôi!

Nó bước ra khỏi cửa nhà với bước đi tự tin nhất và...

_Anh ơi cho em xin số đt nhé!

“OMG! Lại cô gái hôm trước. Trời ơi đợi sẵn trước cửa luôn cơ đấy.”

Nó chưa kịp nói gì thì cô gái đã bị quần gia đẩy sang một bên:

_Công tử nhà chúng tôi không thể nói chuyện với những người tầm thường như cô được. Cô tránh ra cho!

_Sao ạ? – cô gái ngơ ngàng gương mặt pha chút tổn thương.

Nó liếc lên tiếng:

/>_Quần gia! – nó nhìn quần gia với vẻ cảnh cáo, và mỉm cười nhỏ nhẹ với cô gái:

_Xin lỗi cô. Biết làm sao đây? Tôi trễ học mất rồi!

Nó nhướn mày nhìn cô gái, dùng nụ cười thiên thần của nó. Cô gái ngất ngây vì nụ cười đó và mơ hồ nói:

_À... vâng... anh học trường Hoàng Gia ạ? Anh cứ đi trước đi.

Nó leo lên xe với tốc độ nhanh nhất có thể như vừa tránh được một rắc rối.

“Hôm nay là ngày đầu mình bước vào trường, phải vui lên chứ?” Nó trầm nghĩ và không quên nở một nụ cười.

Xe tiến thẳng vào cổng, lối cho xe đi rộng thênh thang vậy mà có nhiều học sinh dừng xe ngay cổng rồi đi bộ vào. Chẳng biết họ nghĩ gì nữa.

Xe nó dừng lại trước tòa nhà lớn ở cuối con đường, bên trái còn một ngã rẽ rộng thênh thang. Nó tò mò hỏi quản gia:

__Đường đó dẫn đến đâu thế?

__Dạ thưa công tử dẫn đến 2 khu A và B, các phòng thể thao ạ.

__À thế à? Thế tòa nhà trước mặt ta là?

__Dạ là tòa nhà chính dành cho giáo viên, ban giám hiệu.

“Phải rồi mình phải đi gặp hiệu trưởng” – Nó bước xuống xe với bao ánh mắt đổ dồn về phía nó, chợt một đám nữ sinh chạy đến bao vây nó:

__Anh là con trai của Tể Tướng Han phải không?

__Á... anh đẹp trai quá!

__Anh ơi cho em số đt đi!

__Trời ơi anh ấy đẹp trai ngang ngửa Hoàng Tử Du á!

__Anh ấy là con trai của Tể Tướng Han thì khác nào là Hoàng Tử?

__Ừ... ha!

__Trời ơi! Kiểu này sao đi? Quản gia!

Lập tức quản gia liền tách đám nữ sinh ấy ra nhưng vô dụng. Một ông quản gia là sao chống lại hai mấy cô gái đang bao lấy nó. Hết cách nó đành dùng “chiêu” của mình. Nó nở nụ cười thiên thần và nói lớn:

__Tôi phải đi gặp hiệu trưởng, các pé có thể tránh đường giúp tôi không?

Nhưng “chiêu” của nó lại phản tác dụng. Nó vừa nở nụ cười là đám nữ sinh ấy nhao lên mặc cho lời nó nói. Càng lúc nó càng khó chịu. Vừa lúc đó quản gia đưa đến ba bốn chú bảo vệ để rẽ đường cho nó đi. Khi đã có đường đi rồi nó phủ những chỗ bọn con gái chạm vào áo nó và liếc mắt nhìn khiến cả đám con gái im phăng phắt. “Bọn rắc rối, sau này đi đâu chúng cũng theo sau thì làm sao mà học?”

__Dạ lối này thưa công tử!

Nó nhìn bọn con gái này giờ im ru nhưng chân vẫn bám theo nó bằng ánh mắt lạnh lùng. Nó bước vào thang máy trong vẻ tiếc nuốt của bọn con gái (tạm gọi là fan cho nó ngắn gọn). Nó thở phào nhẹ nhõm khi thang máy đóng lại:

__Trời ơi đi đâu mà cũng như thế này chắc chết quá.

__Tôi sẽ nhờ nhà trường xử lý giúp, công tử đừng quá lo lắng.

Cửa thang máy mở ra, nó trở mắt ngạc

nhien, miệng không nói ra thành lời. Trước mắt nó... một đám fan đã trực chờ sẵn trước thang máy đang nháo nhào. Nó đang phân vân không biết phải làm sao thì cửa thang máy kế bên mở ra. Đàng kiến ấy hét lên như đi bão rồi bu vào cục mỡ bên cạnh:

__Á... Thái Tử Min

Nó thầm cảm ơn người bên cạnh và bước ra khỏi thang máy. Chợt đàng kiến ấy im phăng phắt, nó quay lại, hàng ngàn ánh mắt bây giờ đã chuyển hướng sang nó với ý nghĩa: “Tớ sợ Thái Tử lắm!”

“OMG, chúng sắp tấn công rồi” cùng với suy nghĩ đó đôi chân của nó cũng hoạt động theo. Dùng hết sức sinh tồn nó ba chân bốn cẳng chạy ngay vào phòng hiệu trưởng.

_Hộc hộc... cóc cóc cóc – sau khi đứng trước cửa phòng rồi nó an tâm gõ cửa mặt cho đám fan ấy riu rít đằng sau.

_Vào đi. – giọng nói lạnh tanh của một phụ nữ cất lên. Nó khẽ rùng mình mở cửa.

Một phụ nữ đang cầm cuối viết gì đó liếc mắt nhìn nó. Dưới hàng lông mày rậm như một đường thẳng là ánh mắt sắc bén nhìn nó:

_Ồ công tử của Tể Tướng Han đến rồi sao?

_Dạ... thưa cô. – nó cố tỏ ra thân thiện đón lấy cái bắt tay của hiệu trưởng.

_Rất hân hạnh, mời công tử ngồi.

_Cốc cóc – lại thêm tiếng gõ cửa.

_Mời vào!

Nó tò mò nhìn ra. Và nhanh chóng ngay tức khắc nó nhận ra người vừa bước vào không ai khác chính là cái tên hách dịch nó đã gặp trong đêm dạ hội hôm trước. “Ha ha ta mà biết mi là con nhà ai thì đừng hòng ngẩng mặt lên nhìn đời.”

_Ồ... Thái Tử Min cũng đến rồi à?

“What? She said? That guy is prince ? OMG” Nó không thể tin vào tai mình nữa. Bà ta nói hắn ta là Thái Tử của nước Đại Hàn Dân Quốc sao?

_Tôi xin giới thiệu đây là công tử Han Ji Min – rồi bà ấy quay sang nó – Đây là Thái Tử Lee Yoon Min.

Hắn tỏ vẻ lịch sử muốn bắt tay với nó, nó lơ đi cái bàn tay đó:

_Hân hạnh làm quen.

_Tôi không ngờ Tể Tướng Han lại có con trai đây?

“Lại có con trai? Ý nhà mi là gì đồ chết bầm?”

_Thôi sắp đến giờ khai giảng rồi, hai em theo cô xuống hội trường.

Bà ấy đi trước, nó và hắn ta lật đật theo sau như hai con cún con. Vừa bước ra khỏi phòng, đám fan chờ sẵn cũng im phăng phắt:

_Đến giờ khai giảng rồi, các em còn đứng đây làm gì?

Đàng kiến ấy như xếp thành hàng đi theo sau nó và hắn ta. Với ánh mắt của hiệu trưởng cả nó còn quíu huống hồ chi ai?

Hội trường rộng lớn nằm bên dưới phòng hiệu trưởng, hàng ghế thứ nhất là của giáo viên, nó ngồi ở hàng ghế thứ hai. Bên trái nó là cô tiểu thư đáng ghét hôm trước, bên phải nó là hắn ta. Ngồi giữa hai người nó không ưa thích gì tất nhiên sẽ rất khó chịu. Không khí hội trường sôi nổi bị dập tắt bởi tiếng của cô hiệu trưởng:

_Tất cả! Trật tự!

Cả hội trường như những con robot hết pin ngồi bất động. Bà ấy tiếp tục lời của mình:

_Tôi rất hân hạnh được lãnh đạo trường Hoàng Gia này – một trong những trường đứng đầu nước Đại Hàn Dân Quốc. Và tôi cũng rất hân hạnh được đón tiếp những học sinh mới, những quý tộc, những học sinh giỏi nhất trong nước. Trong những năm qua, trường chúng ta đã đạt được nhiều hành tích đáng kể. Tuy nhiên chúng ta không dừng lại ở những hành tích đó. Tôi là một người tham lam, tôi muốn trường Hoàng Gia phải tiến xa hơn những hành tích vừa rồi, phải xứng với trường đứng đầu nước Đại Hàn Dân Quốc. Và tôi xin chỉ dẫn thêm cho các học sinh mới. Trường chúng ta được chia làm 2 khu. Khu A dành cho các khối

lớp 1, 2, 3, 4, 5, 6 còn khu B dành cho các khối lớp 7, 8, 9, 10, 11, 12. Cho nên tôi mong rằng dù tuổi tác có trên lệch nhau nhưng vẫn không quên hòa đồng với nhau cũng như với những học sinh mới. Các em hãy ra sức học tập để xứng đáng với địa vị của các em trong tương lai. Tôi xin hết.

Lời bà ấy vừa kết thúc thì hàng loạt tiếng vỗ tay tán dương vang lên. MC lên tiếp tục buổi khai giảng:

_Và sau đây là phần phát biểu của đại diện học sinh khối 9 Lee Eun Hye.

MC vừa dứt lời thì hàng loạt các băng rôn đỏ giơ cao, tiếng la hét của các fan:

_Công chúa Lee Eun Hye I love you!!!

“Công chúa á?”

Chợt cô tiểu thư ngồi cạnh nó đứng lên vỗ tay với các fan, lúc đó nó chợt hiểu ra rằng: CON NHỎ ĐÃ CHƠI KHÂM NÓ chính là CÔNG CHÚA CỦA NƯỚC ĐẠI HÀN DÂN QUỐC. Nó thầm cười vì nghĩ rằng chàng công tử giúp nó hôm đó chính là Hoàng Tử Du mà đám fan nói. OMG, nó say nắng Hoàng Tử mất rồi. Nó lén liếc mắt qua bên cạnh, tên Thái Tử thú vị ấy đang say sưa với bài phát biểu của con nhỏ đó. Chợt nó thấy càng lúc nó càng ghét tên đó hơn, ghét vì tên đó rất giống nó. Lạnh lùng, ít kỉ, kiêu căng và... rất cô đơn.

_Và sau đây là phần phát biểu của đại diện học sinh khối lớp 10 Han Ji Min

_Là công tử Han đấy!

_Nghe đâu con của Tể Tướng Han đó!

_Trời này sao không phải Hoàng Tử Du đại diện?

Tiếng xì xầm càng lúc càng lớn. Nó lấy hết bình tĩnh:

_Xin các bạn im lặng cho!

Tiếng ồn nhỏ dần, nó hài lòng vì điều đó và tiếp tục bài phát biểu của mình:

_Như cô hiệu trưởng đã nói... chúng ta tiêu biểu cho những người đứng đầu cả nước để phụng sự cho nước Đại Hàn Dân Quốc, đưa đất nước thành một quốc gia giàu mạnh. Để thực hiện được điều đó chúng ta phải nỗ lực ra sức học tập. Tôi xin đại

diện cho khối lớp 10 mong rằng chúng ta có thể đoàn kết cùng nhau phấn đấu học tập trong những năm sắp tới – Nói đến đó mắt nó dừng lại ở tên Thái Tử thú vị đang quay mặt làm lơ – Tôi xin hết.

_Bis... bis... tuyệt quá anh Han Ji Min.

_I love you...

Nó bước xuống chậm rãi trong lời tán dương của mọi người. MC lại bước lên thế chỗ nó:

_Mời Lee Yoon Min đại diện khối 11 lên trình bày phần phát biểu.

_Á Thái Tử Min...

_Sarang hea Thái Tử Min...

Cả hội trường nổi loạn như sấm dậy.

“Hứ, tên hách dịch đó có gì hay mà bọn nữ sinh lại như thế chứ?”

Nhưng không biết tại sao tên Thái Tử đó lại có sức hút hơn nó. Hắn ta vừa bước lên bụt là cả hội trường im phăng phắt. Nó lấy điều đó làm bực mình không thèm nghe bài phát biểu của hắn. Quần gia đến cạnh nó:

_Công tử... người có cần tham quan trường một lát không ạ?

_Buổi khai giảng còn chưa kết thúc. Các bậc tiền bối còn đang trình bày bài phát biểu của mình. Ta bỏ đi lúc này há chẳng phải coi thường họ hay sao?

_Vâng, tôi xin lui trước.

_Công tử Han Ji quả là khách sáo.

Nó giật mình khi nghe lời đó phát ra từ con nhỏ đáng ghét mà bọn fan gọi là Công Chúa. Chợt nó nhận ra thái độ của mình thật bất lịch sự. Nó mau chóng đổi thái độ chớ đúng phong cách của nó – lịch lãm, lạnh lùng.

_Rất hân hạnh được làm quen với Công Chúa. – Nó hình dung ra cảnh tượng nó đang ới khi nói câu đó.

_Tiền bối cứ gọi em là Eun Hye, đừng khách sáo quá.

_Vậy sao được?

_Không sao đâu, em cũng sẽ gọi anh là anh Han Ji nha?

“Gì thế này? Tỏm quá đi mất con nhỏ này?”

Nó ráng gượng một nụ cười giả tạo:

_Haha... Eun Hye khách sáo quá.

_Hôm nay là lần đầu tiên em gặp anh đấy. Lúc còn nhỏ em chưa bao giờ nghe nói Tể Tướng Han có con trai.

“Ồ, chẳng ai biết đến sự tồn tại của tôi sao? Thảo nào trường này lại bát nháo khi tôi xuất hiện”

Nó vừa suy nghĩ vừa cười giả tạo:

_Vì anh và mẹ sống bên Mỹ từ lúc anh còn nhỏ.

_Vậy à? Mà em thấy anh không thích anh Yoon Min cho lắm đúng không?

_Haha làm gì có chuyện đó.

_Anh khỏi chối, ai gặp anh ấy lần đầu cũng như anh cả. Vì Hoàng Hậu lúc nào cũng rất khắc khe, mẫu mực, nên anh ấy từ nhỏ đã thiếu tình thương rồi.

Nó gật đầu ra vẻ cũng hiểu đôi chút. Nhưng thật sự nó hiểu hơn ai khác vì phu nhân nhà nó cũng giống như Hoàng Hậu. Lúc nào cũng muốn nó nỗ lực thành người tài giỏi.

Nó lén nhìn sang bên cạnh. Thảo nào hần lại giống nó đến thế. Nó cảm thấy đồng cảm với hần. Nó tỏ ra thân thiện với hần:

_Bài phát biểu của tiền bối tuyệt lắm. – Nó dùng tuyệt “chiêu” của nó nhưng chẳng ăn nhằm gì

_Đừng có tỏ ra ngu ngốc như thế.

“Ôc... hần dám nói như thế ư? Cái tên chết tiệt.” Nó điên tiết lên vì từ hồi cha sinh mẹ đẻ đến h, đây là lần đầu tiên có người nói với nó như thế.

_Ha...ha... xin lỗi.

_Dẹp cái điệu cười đó đi!

_Ha... ha... nhưng tôi không thể nhịn được. Tiền bối nói chuyện làm tôi nghĩ đến một con bò ngu ngốc mà tỏ ra hung hăng.

_Người...

_Người ta còn gọi là : “Ngu mà tỏ ra nguy hiểm.” Nếu tôi nói gì sai thì xin thứ lỗi cho!

Nói xong nó bỏ đi một mạch. Không thèm ngoảnh mặt lại, không để cho tên Thái Tử ngu ngốc đó kịp đáp trả câu nào.

4. Chương 4: Lời Khiêu Chiến

Vừa lúc nó rời khỏi hội trường lần lượt Công Chúa, tên Thái Tử thú vị cũng đứng dậy bỏ đi khi trong sự ngỡ ngàng của cậu học sinh đại diện lớp 12 đang ngẩn ngơ trên bục giảng : “Chẳng lẽ bài phát biểu của mình tệ lắm sao?”

_Anh Han Ji! – có tiếng gọi với nó ở đằng sau. Nó biết chỉ có mỗi con nhỏ đáng ghét ấy mới gọi nó bằng cái tên “anh Han Ji

” làm nó nổi cả da gà.

_Eun Hye? Buổi khai giảng chưa kết thúc mà, sao em...

Không để nó nói hết câu, con nhỏ đáng ghét đó chui tọt vào họng nó:

_Câu đó em phải hỏi anh mới đúng. Anh gây hấn với anh Yoon Min à?

Nó không thèm để ý đến câu hỏi của Eun Hye vì nó ngại những ánh mắt của mọi người xung quanh như đang gán ghép nó với con nhỏ đó. Nó tỏ vẻ khó chịu và bực bội, cứ như họ đang **** thẳng vào mặt nó rằng nó bì less vậy.

_Anh Han Ji! – giọng của Eun Hye kéo nó trở lại hiện tại.

_Sao?

_Anh đang nhìn cái gì vậy?

_Ờ... không có gì. Mà Eun Hye này, sao hôm nay anh không thấy Hoàng Tử Du?

_À... anh ấy rất mê chơi đàn. Những lúc có thời gian rảnh, anh ấy luyện tập trong phòng âm nhạc của riêng anh ấy nằm ở hướng này nè.

Nó nhìn theo hướng tay của Eun Hye đang chỉ vào con đường rẽ trái lúc này. Dù sao nó cũng phải tham quan một lần cho biết với nó cũng muốn gặp mặt Hoàng Tử mà nó đang say nắng.

_Eun Hye có thể dẫn anh đến đó được không?

_Anh muốn nghe thử anh ấy đàn đúng không? Tuyệt lắm đấy!

_Ừ

_Đi hướng này!

Nó đi theo Eun Hye mặc dù trong lòng không thích đi cùng con nhỏ này chút nào nhưng ai biết được, ai biết nó là em của Hoàng Tử làm chi?

Đường đi quả là không ngắn chút nào. Nó đi đến như cả chân mới thấy được cái tòa nhà to lớn.

_Tới rồi.

_Không... không lẽ... là cái nhà đó đó hả?

Nó ngạc nhiên chỉ tay về phía cái tòa nhà trước mặt nó. Nói là nhà của Hoàng Tử nó còn tin, chứ nói là phòng tập đàn thì... hơi sock!!!

_Không phải, là nhà này. – Eun Hye chỉ tay về hướng một tòa nhà chỉ bằng một nửa tòa nhà trước mặt nó nằm vuông góc với nhau.

Nó gật gù. Thế mới là phòng tập đàn chứ?

Eun Hye dẫn nó vào một phòng nhạc cụ rộng lớn chiếm hầu hết 2/3 tòa nhà. Đối diện cánh cửa vào tòa nhà là một cánh cửa gỗ lớn. Eun Hye gõ nhẹ. Không có tiếng trả lời như Eun Hye vẫn mở cửa vào. Tiếng Đàn len lỏi qua khe cửa phát lên một bản nhạc trầm lắng, êm dịu đến lạ lùng. Nó bước vào và sững sờ. Đẹp... rất đẹp... Hoàng Tử ngồi trước cây đàn làm nó sững người. Ánh hào quang xung quanh anh ấy như phát

sáng hơn. Đôi bàn tay như làm phép trên cây đàn, nó nhảy múa trên từng nốt nhạc tạo ra một bản nhạc làm ấm lòng nó. Chợt tiếng nhạc dứt hẳn kéo nó về hiện tại, Hoàng Tử đang nhìn nó.

_Anh HinDu! Đây là anh Han Ji Min

_Sao em dẫn cậu ấy vào đây?

_Anh không thích hả?

_Không phải thế, anh không thích bị làm phiền trong lúc luyện đàn.

Nó bối rối:

_Vậy à? Vậy tôi xin lỗi, Hoàng Tử cứ tiếp tục đi, tôi đi trước vậy.

_Không sao đâu, cậu là con trai của Tể Tướng Han?

_À... đúng.

_Tôi rất kinh ngạc đấy, tôi chưa bao giờ biết là Tể Tướng Han có một công tử như thế này.

Nó đỏ mặt vì nó nghĩ câu nói vừa rồi hàm ý khen nó.

_Rất vui được làm bạn cùng Hoàng Tử Du – Nó chờ cái bắt tay của Hoàng Tử. Dĩ nhiên một người lịch lãm như thế sẽ đáp trả lại thành ý của nó.

_Nhìn công tử quen quen, chẳng hay tôi đã gặp công tử ở đâu chưa?

Hôm dạ hội! Nó định nói thế nhưng nó sực nhớ ra mình không thể tiết lộ việc mình là con gái được. Thế là nó bầm bụng chối:

_Chắc Hoàng Tử nhìn nhầm, từ nhỏ tôi đã định cư ở Mỹ, đây là lần đầu tiên tôi trở về Hàn Quốc đấy.

_Vậy ư? Chẳng hay công tử có thể chơi loại nhạc cụ nào ở đây không?

Nó nhìn một loạt tất cả những nhạc cụ được xếp trước mặt nó bóng lóa không một tí bụi. Những năm tháng tuổi thơ nó đã được học qua tất cả mọi thứ và thành thạo mọi nhạc cụ kể từ khi nó chỉ mới 12 tuổi.

_Ừm... tôi có thể thử cây piano ấy chứ?

_Công tử cứ tự nhiên.

Nó ngồi xuống chiếc ghế, nhớ về bản nhạc mà thầy nó khen rằng nó đánh bản đó hay nhất. Nó gơ nhẹ ngón tay và tâm trí nhảy múa theo từng nốt nhạc trong đầu nó. Khúc nhạc du dương, trầm lắng, đượm buồn và làm cho người khác thấy một vẻ cô đơn nào đó bên trong người chơi nhạc. Lúc này đôi mắt nó như nhấn chìm mọi vật vào một nỗi buồn sâu thẳm nào đó bên trong nó.

Nó truyền tải hết tất cả cảm giác của nó vào trong bài nhạc.

Những ngón tay điêu luyện của nó không cho phép bản nhạc sai hay chậm trễ một nhịp nào. Khiến Hoàng Tử không khỏi bàng hoàng vì tài năng của nó. Bản nhạc chấm dứt trong tiếng vỗ tay của hai anh em Hoàng Tử.

_Thì ra cậu cũng là một tay đàn kiệt xuất thế này.

_Hoàng Tử quá khen.

_Anh Han Ji đàn hay như anh HinDu vậy. Hay là hai anh thi với nhau đi!

Nó giật bản mình khi nghe câu đó. Ý chính nó đến đây là muốn làm bạn với Hoàng Tử chứ không phải là đối thủ. Nó chưa kịp lên tiếng phản đối thì Hoàng Tử nói:

_Hay lắm! Ji Min, từ giờ tôi và cậu sẽ là đối thủ đàn của nhau nhé!

_Sao? Hoàng Tử đùa à? Tôi làm sao có thể là đối thủ của Hoàng Tử được?

_Tôi không thích những người khiêm nhường đâu. Tôi muốn thấy tài năng thật sự của cậu.

Trời... nó còn biết từ chối thế nào nữa. Những lúc bối rối thế này nó luôn giữ sự im lặng không để người khác thấy vẻ mặt lúng túng của nó. Chính thế mà Hoàng Tử lại nghĩ rằng nó đồng ý:

_Vậy hẹn cậu ở giải đàn Quốc Gia nhé! – Hoàng Tử vỗ vai nó mỉm cười – một nụ cười đẹp nhất mà nó thấy. Nó đỏ mặt, có mơ nó mới thấy một Hoàng Tử lịch lãm, dịu dàng như thế này.

Nó rời khỏi đó trong sự bối rối, vậy là từ nay nó sẽ là địch thủ của Hoàng Tử.

Từ khi này đến giờ, Eun Hye vẫn lèo đèo theo sau nó, kể những chuyện mà nó chỉ muốn ậm ừ cho qua.

_Anh Yoon Min đánh tennis cừ lắm đấy!

Câu này làm nó chú ý, nó lại trở tính tò mò:

_Thế sân tennis ở đâu?

_Phía sau tòa nhà chính. Chắc bây giờ anh Yoon Min đang tập ở đó.

“Hay lắm, cái gì chứ tennis thì thiếu gia đây không sợ. Người hãy chờ coi, ta sẽ hạ gục người thật dễ dàng!” Nó phấn khởi đi nhanh đến sân tennis, lòng thầm vẽ ra viễn cảnh tên Thái Tử thú vị đó phải thua một cách nhục nhã. Nó tự cười một mình, vẻ mặt đắc thắng tiến vào sân tennis.

Nó và Eun Hye vừa bước vào, cả sân đang ồn ào vì trận đấu trên sân bóng trở nên im bật nhìn 2 chúng nó. Nó liếc mắt nhìn tên Thái Tử đang ngồi chễm chệ trên chiếc ghế sofa trong hiên. Eun Hye chỉ nó phòng thay đồ và nơi lấy đồng phục tennis. Chỉ 15 phút sau nó đã có mặt ở sân chờ trong những ánh mắt ngưỡng mộ.

_Anh Han Ji trong anh tuyệt quá! – Eun Hye ngất ngây bên cạnh nó. Nó chẳng buồn để ý đến Eun Hye mà tiến thẳng đến chiếc ghế Thái Tử đang ngồi. Nó nhẹ nhàng ngồi xuống.

_Ai cho cậu cái quyền ngồi cùng ghế với ta thế hả?

“Cái gì? Người dám nói ta thấp kém hơn mi à?”

Cơn tức giận bắt đầu nổi lên, nó ghìm giọng:

_Ghế này... Thái Tử khiến từ phòng Thái Tử đến đây à?

_Sao?

_Nếu không phải thì chắc Thái Tử có nhầm lẫn gì rồi. Tôi là học sinh trường Hoàng Gia tại sao không được phép ngồi đây nhỉ?

_Người...

Nó bật cười một cách đều giả:

_Chà... chà... xem ra Thái Tử quả là một người lú lẫn rồi. Đầu óc như thế thì chơi tennis thế nào nhỉ?

_Người... - chợt hần nở một nụ cười đắc thắng – Nếu công tử muốn biết thì đấu tay đôi không?

Nó ngênh mặt lên:

_1 chọi 1

_Thích thì chiều.

Hai chúng nó bước ra sân, kẻ quay vợt bằng 3 ngón tay, kẻ buột giày giày thật chặt.

_Nhường cậu phát bóng trước đó.

Nó cười chế giễu:

_Đừng hối hận.

_Cậu là cái thá gì mà tôi phải hối hận chứ.

_Thá gì thì bây giờ Thái Tử sẽ biết.

Hàng trăm ánh mắt đổ dồn về phía sân tập. 1 trận đấu gây chấn động đầu tiên có một địch thủ đánh trả được năm trái của hắn – chính là nó.

Sau 30 phút, trái banh cứ tung lên rồi tung xuống.

“Đã đến lúc quyết định”

Nó nghĩ thế khi trái banh đang lao về hướng nó. Nó giơ vợt ra sau và tung một đòn thật mạnh. Nó chơi banh xoáy.

Tên Thái Tử đó ngạc nhiên và bối rối “Nếu đánh lại banh sẽ bị đập đất!” hắn bất ngờ vì khả năng của nó có thể chơi chiêu đó. Rất ít ai chơi như thế vì đa số người ta nói chiêu đó là 1 trò ăn gian qua mặt trọng tài và cũng ít ai sử dụng được kĩ năng đó.

Lúc này hắn ta đã hiểu kết cục của trận đấu, hắn hạ vợt xuống mặc cho trái banh đang lao tới và qua mặt hắn. Mặt hắn tối sầm lại trong những ánh mắt kinh ngạc xung quanh. Hắn tức tối chỉ tay về phía nó và gầm gừ:

_ HAN JI MIN! KỂ TỪNG HÔM NAY, TÔI CHÍNH THỨC TUYÊN CHIẾN VỚI CẬU. HÃY NHỚ LẤY NHỮNG GÌ HÔM NAY, CẬU CHƠI HÈN THÌ ĐỪNG TRÁCH TÔI CHƠI KHÂM.

Dứt câu hắn quẳng vợt tại chỗ bỏ đi, nó vẫn đứng đó với vẻ mặt đắc thắng và hả hê. Hôm khai giảng ấy là một ngày dài. Nó đã nhận được hai lời tuyên chiến, một lời tuyên chiến dịu dàng và dễ thương của Hoàng Tử, một lời tuyên chiến ác ma và thô bạo của tên Thái Tử thú vị đó. Những ngày tháng sắp tới nó phải chăm chỉ luyện tập hơn mới được.

5. Chương 5: Câu Chuyện Về Tướng Quân Hwang

Nó ngồi trên ghế sofa tại phòng khách, một tay nâng niu ly nước, một tay cầm remote dò kênh. Thật hả hê, thật sướng khoái. Từ trước đến giờ không ai qua mặt được nó cả. Nó cười thỏa mãn dưới ánh nhìn tò mò của phu nhân:

_Ji Min! Có chuyện gì vui sao?

_Hùm... con vừa cho tên Thái Tử một bài học.

_Ý con là... Lee Yoon Min sao?

_Nguyên cái đất nước Đại Hàn Dân Quốc

này chỉ có mình hắn là Thái Tử, không hắn thì còn ai vô đây nữa?

Chợt gương mặt phu nhân trở nên sắc lại:

_Ta cấm con... không được gây sự với Yoon Min.

Nó bất ngờ, có bao giờ mẹ phản đối những việc nó trả đũa người khác đâu:

_Tại sao vậy mẹ? Hắn đã từng hạ nhục con, nếu lúc đó con không nhanh trí thì đã mất mặt trước bao nhiêu người.

_Ta nói không là không. Ji Min, từ khi con về đây, con bắt đầu cãi lời ta. Ta thất vọng về con quá! Hãy chuẩn bị đi, chiều nay ta và con sẽ viếng thăm Hoàng Hậu. Con hãy cẩn trọng lời nói của mình đấy!

Nó xong, bà bỏ vào phòng mặc nó ngồi đó với hàng tá câu hỏi. Từ trước đến giờ bà chưa bao giờ nói thất vọng về nó. Đôi mắt nó lại thoáng chút buồn nhưng mau chóng đánh lại lạnh lùng như thường.

Lại một lần nữa nó được nhìn ngắm vẻ đẹp nguy nga tráng lệ của Hoàng Cung. Những con đường trải cỏ hai bên và những lính gác xếp hàng nghiêm chỉnh.

_Mời phu nhân và công tử đi lối này. – Một cung nữ cuối đầu, đưa tay chỉ hướng. Nó và phu nhân đi trên mảnh đất của Hậu Cung, nơi chỉ cách phòng của Hoàng Hậu vài mét.

Cung nữ cẩn mật đứng ngoài cửa nó vọng vào:

_Thưa Hoàng Hậu, có Tể Tướng phu nhân và công tử Han Ji Min cầu kiến ạ!

_Mời vào đi!

Lập tức cung nữ đẩy cửa nhường đường cho nó và phu nhân bước vào. Hoàng Hậu là một phụ nữ đẹp lộng lẫy, nó tròn mắt nhìn bà ấy rồi cúi đầu hành lễ:

_Hạ thần xin thỉnh an Hoàng Hậu.

_Ồ, ngồi đi ngồi đi! Lâu rồi ta không gặp người Tể Tướng phu nhân.

_Vâng, lâu rồi thần không gặp người, người vẫn trẻ đẹp như xưa.

_Hi hi, người quá lời rồi. Cậu đây là công tử của Tể Tướng Han sao?

_Vâng thưa Hoàng Hậu.

_Trông phong độ và đẹp trai quá! – Bà cười hiền hậu nhìn nó, nó mau miệng:

_Làm sao sánh được với Thái Tử ạ? – vừa nó xong câu đó, nó như muốn nôn ra.

_Hi... hi... Chà... Tể Tướng Han lại có một đứa con trai cao to đẹp trai như thế này. Chẳng hay thời gian qua phu nhân và công tử đây đã sinh sống ở đâu?

_Sau biến cố năm đó, chúng thần sang Mĩ sinh sống, bây giờ trở về Hàn Quốc mà chưa kịp thỉnh an Hoàng Hậu. Mong người bỏ qua cho.

Nó hết nhìn Hoàng Hậu rồi lại quay qua nhìn phu nhân này giờ cứ cúi đầu mãi. Nó thắc mắc không biết biến cố năm đó nghĩ là gì?

_Hài... chả là ta rất tiếc... cái ngày mà Tể Tướng Han và Tiên Đế bị mưu sát... ta đây lại vô tâm không hề hay biết Tể Tướng Han lại có một công tử... nếu ta biết thì công tử đâu phải chịu cực khổ như thế này.

Chợt gương mặt của phu nhân trở nên xanh mét khi Hoàng Hậu nhắc đến cái chết bị mưu sát. Nó tròn mắt nhìn Hoàng Hậu kinh ngạc. Từ trước đến giờ nó chưa từng nghe đến vụ mưu sát này.

_Đó là những chuyện cũ, xin người đừng nhắc lại ạ!

_Chả là ta thương cho cả nhà Tướng Quân Hwang, phải chết một cách oan uổng. Nếu năm đó ta đừng nóng vội, cố làm sáng tỏ sự việc hơn thì đâu có thảm kịch như bây giờ... hai đứa con của Tướng Quân Hwang đã thoát chết, ta muốn tìm chúng để bù đắp cho nỗi đau mất mát của chúng... nhưng đến giờ vẫn không biết chúng ra sao? – Đôi mắt bà ấy rưng rưng, phu nhân càng run sợ nhìn nó. Nó chẳng hiểu gì về chuyện này cả, nhưng nó biết có cái gì đó đang len lỏi trong đầu nó, và trong vô thức, như một thói quen từ nhỏ, nó lại cố không nghĩ đến thứ đang len lỏi đó. Nó cũng chẳng biết tại sao nó lại có thói quen đó, nhưng tâm trí nó mách bảo rằng đó là những kí ức đã bị xóa!!!

Thì ra là bố nó và Tiên Đế bị ám sát... và một bi kịch là... cả nhà Tướng Quân Hwang bị chết oan uổng. Phu nhân chưa từng kể cho nó biết. Chợt nó cảm thấy hận... hận kẻ đã giết chết bố nó... ngay lúc đó nó biết rằng nó sẽ làm gì : TRẢ THÙ!

_Xin Hoàng Hậu...

Nó chưa nói được nửa câu thì phu nhân cắt lời nó:

_Cũng đã muộn rồi, chúng thần xin lui trước thưa Hoàng Hậu.

_Ồ... khi nào rảnh lại ghé thăm ta nhé!

Mẹ nó kéo tay nó đi trong vội vã. Nó luyến tiếc vì câu chuyện còn đang dở dang. Cứ thế nó và phu nhân chìm vào sự im lặng đáng sợ. Chợt phu nhân lên tiếng:

_Những chuyện ngày hôm nay... sau này ta sẽ nói rõ hơn với con.

_Nhưng con muốn biết ngay bây giờ.

_Bây giờ chưa phải lúc. Đạo gần đây con thay đổi nhiều quá! Con luôn cãi lại lời ta. Có lẽ về Hàn Quốc là một sai lầm.

Nó lại im bật, nó rất thất mắc, rất tò mò...

6. Chương 6: Ác Mộng

“Một bé gái cỡ 4 tuổi đang đi trên thảm cỏ xanh...”

_Yu Ri! Em xem anh có cái gì này!

Một thằng nhóc chạy đến hai tay giấu đằng sau lưng. Chợt một con nhóc chạy đến bóp lấy cổ Yu Ri lắc mạnh:

_Chính bố mày... chính bố mày giết phụ vương! Mày chết đi!

Con bé đó vừa khóc vừa lắc mạnh cổ Yu Ri. Yu Ri sợ hãi cũng òa khóc.

_Eun Hye! Buông Yu Ri ra! Không phải vậy đâu!

Eun...Eun Hye?

_Anh Yoon Min! Chính bố nó giết phụ vương!

_Không phải vậy đâu.

Con bé Yu Ri lắc đầu ngoay ngoáy trong sự sợ hãi:

_Không... không... không phải...

Nó trân chối nhìn thằng nhóc Yoon Min và con bé Eun Hye rồi chạy vụt đi mặc cho tiếng kêu của Yoon Min. Gần đó có một cậu nhóc đứng đó từ lúc này đến giờ nhìn sự việc đang xảy ra và thút thít khóc – không ai khác chính là

Lee HinDu...”

_Không... không... KHÔNG!

Nó giật bắn dậy, choàng tỉnh sau cơn ác mộng. Căn phòng im như tờ chỉ có mình nó...

Ác mộng... nó sợ hãi chùn kín mềm lại. Thật kinh khủng... bao năm qua nó thường nằm mơ thấy cơn ác mộng đó... nó cảm thấy những gì nó mơ thấy như thật, cổ nó cũng khó thở khi con bé đó bóp lấy cổ nó. PHẢI CHĂNG ĐÓ LÀ MỘT PHẦN KÍ ỨC MÀ NÓ ĐÃ XÓA?

7. Chương 7: Mặt Chạm Mặt

Sau một tuần, việc học ở trường khá ổn, chẳng có việc gì làm nó khó chịu ngoại trừ Eun Hye suốt ngày cứ lèo đèo bám theo nó và những ánh mắt như nói rằng nó và Eun Hye là một cặp bao vây lấy nó.

Sáng hôm đó, nó đến sớm hơn một tí vì muốn tránh mặt Eun Hye...

_Anh à... anh ơi!

Có tiếng gọi í ới đằng sau, nó nhảnh mặt vì khó chịu, không lẽ đi sớm thế này cũng đụng mặt Eun Hye sao? Nhưng nó sực nhớ ra, con nhỏ đó không bao giờ gọi nó là anh à, anh ơi... nó khó chịu quay đầu lại.

“OMG! Please help me!!!”

Không phải cái đuôi Eun Hye mà là một cái đuôi khác... Nó kinh ngạc dụi mắt rồi nhìn xung quanh: Đúng là nó đang ở trường mà!!! Nó nhìn trở lại cô bé đang đứng trước mặt nó: Đồng phục trường mình. Quai hàm nó như muốn rớt xuống:

_Hơhơ... cha... chào... cô bé... - nó ráng rặn từng chữ.

_May quá, cuối cùng cũng gặp lại anh rồi.

Tay nó quờ quạng hết chỉ đến khuôn mặt rồi chỉ vào bộ đồng phục:

_B... b... bé.... bé... đang...

_Hi hi, vì biết anh học trường này nên em mới vào đây học đó!

“Hơ hơ... đúng là điếc không sợ súng mà! Vào đây mà bám theo tôi là chết chắc với bọn đầu gấu.”

_Vậy à!

_Hi hi... ừm... hôm trước em chưa biết tên anh, em tên là Park Hea Mi rất vui được làm bạn với anh. – Cô bé chìa tay ra muốn làm quen với nó. Và tất nhiên lòng lịch sự của nó không cho phép nó đối xử tệ với mấy bé xinh tươi như thế. Nó đón lấy cái bắt tay và rặng ra một nụ cười thiên thần:

_Ừm... anh là Han...

_Anh Han Ji!

Eun Hye đang chạy tới, giọng í ới. Nó giật bắn người quay lại:

_E... Eun... Hye...???

_Anh! Ai vậy? – Eun Hye ôm lấy cánh tay nó lắc qua lắc lại. Nó nhẹ lấy tay ra:

_Hơ hơ... đây là... - Nó không biết phải diễn tả quan hệ giữa nó và cô bé Hea Mi như thế nào mà chỉ ấp úng.

_Tôi là Park Hea Mi, bạn của anh Han Ji! – Hea Mi gật đầu với Eun Hye, Eun Hye tỏ ra khinh thường:

_Ai cho người gọi anh ấy là Han Ji chứ? Người là con gái nhà ai vậy?

_Ồ... vì bạn gọi anh ấy là...

_Ai là bạn của người? Người là con của quan thần nào thế?

_Ồ... tôi không là con của quan thần nào

hết.

_Thế sao người vào được trường này?

_Vì tôi học giỏi.

_Thứ tầm thường như thế mà dám nhận là bạn của anh Han Ji sao?

_Eun Hye! Em quá lời rồi đó! – Tôi làm mặt hơi nghiêm.

_Anh Han Ji, chẳng lẽ anh lại quen biết con nhỏ này?

Nó bối rối, quen thì chưa, nhưng gặp vài lần thì có gọi là quen được không ta?

_Cô là ai mà dám lên mặt như thế chứ? Cô hơn gì ai mà dám kêu tôi tầm thường? – Nó giật mình quay qua nhìn Hea Mi đang trả lại Eun Hye bằng cái giọng hách dịch hơn.

_Người... đúng là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ mà. Thân hình, gương mặt thấp kém như thế thì làm sao so được với ta? Địa vị của người lại không có, người chỉ xứng làm con muỗi dưới chân ta thôi.

_Thân hình thì làm sao so bì được với cái nết? Xem lại cô đi, tính tình ỏng ẹo, chẳng chọc phách lối. Anh Han Ji! Đi ăn sáng với em nhé?

_Người... anh Han Ji chắc anh chưa ăn sáng...

Mặc cho hai người đó cãi lộn, nó chuồng một mạch lên lớp học. Phù... cái đuôi kiêu ngạo gặp cái đuôi điếc không sợ súng hơ hơ... thật rắc rối.

Thở dài nó bắt đầu giờ học trong tâm trạng chán nản, hết giờ học nó lại phải chạy trốn 2 cái đuôi nữa rồi.

Chuông giờ học vừa kết thúc, nó chạy ngay ra vườn hoa đối diện tòa nhà chính. Lần đầu tiên nó đặt chân đến một khu vườn rộng như thế này, nó bước dài và đi thật nhanh tránh những ánh mắt dòm ngó của mọi người xung quanh.

“Nhìn gì mà nhìn lăm thế? Ta là thú trong sở thú hay sao mà nhìn không chớp mắt thế?”

Nó liếc bọn học sinh một cách dữ tợn rồi đi sâu vào khu vườn... mà đúng hơn là công viên.

Càng đi càng nhiều cây cỏ thụ to lớn, càng thưa thớt người dần.

“Hơ ở đây không có ai thật thoải mái!”

Nó thích thú đi sâu thêm và chọn gốc cây sakê làm nơi dừng chân. Nó móc một cuốn sách ngồi khuất sau gốc cây.

Nó bình yên được 15 phút thì lại gặp phải rắc rối:

_Đến đây được rồi, không có ai cả. – Giọng một nữ sinh.

Nó chẳng để ý mấy, nó đã quá quen với việc mấy bọn đầu gấu tập trung nơi vắng vẻ để xử mấy bé nai vàng. Nó mặc cho tiếng la của bé nai vàng xấu số nào đó đang bị đánh hay rạch mặt hay... vân vân... nhưng sau một hồi nó không tài nào nhồi nhét được chữ nào từ cuốn sách vào đầu. Bực dọc nó quay ra...

“HEA MI”

Nó ngạc nhiên nhìn bộ dạng khắp thân người đầy máu. Nó hoảng hốt đứng dậy. Như nghe được tiếng động bọn đầu gấu hoảng hốt quay sang nó:

_A... anh... Ji Min?

Nó lo sợ nhìn Hea Mi, trời ơi đáng lý nó phải mừng vì bọn đầu gấu đã khử cái đuôi giúp nó chứ?

_Các

cô dùng dao à? – gương mặt nó tỏ ra thần nhiên nhìn Hea Mi.

Một nữ sinh giấu con dao đằng sau lưng cúi đầu xuống không dám nhìn nó. Nó nói tiếp:

_Các cô... có biết cô bé đó là người quen của tôi không?

_Nó là con cáo già, nó định quyến rũ anh Ji Min. – Một nữ sinh ngoan cố cãi lại. Nó không để tâm đến lời nói đó và tiếp tục tra hỏi với vẻ mặt thần nhiên không chút biểu cảm, mắt vẫn không rời khỏi Hea Mi:

_Ai sai các cô vậy?

_Dạ?

_Ai sai các cô?

_Dạ... dạ... không ai cả.

_Khai đi, các cô biết tôi là ai mà đúng không? Đợi đến lúc tôi tìm được chân tướng thì trong khoảng thời gian đó các cô đang ngồi tù đó. Thành thật tôi sẽ bỏ qua cho!

__Thật đấy ạ. Không có ai cả.

Lúc này nó mới khẽ nhếch môi:

__Sẽ là tin nóng nhất của báo ngày mai: “Những cô tiểu thư hành hung nữ sinh trong trường Hoàng Gia” các cô vừa lòng với cái tên của tin mới chứ? Hay là... “Những tiểu thư quý tộc vào tù vì tội hành hung”? Tên nào hay nhỉ?

__Anh Ji Min...

Nó quát lớn:

__Các cô chán sống rồi hay sao mà dám đụng đến em của Han Ji Min này hả?

__E... em...? Nhưng mà Công Chúa Eun Hye nói nó chỉ là một con bé tầm thường thôi mà?

Nó mỉm cười mãn nguyện:

__Là Eun Hye! Đúng như dự đoán.

Rồi nó bế Hea Mi chạy đi. Gương mặt không biểu cảm của nó pha chút màu xanh của sợ hãi. Nó sợ nó đang ôm một xác chết

.

__Tránh ra! Tránh ra!

__Á...

Nó chạy như lao, đẩy tất cả những người cản đường nó, mặc cho họ la lên vì khắp người đó dính đầy máu của Hea Mi.

__Hea Mi! Hea Mi! – một cậu học sinh trường khác chạy tới lườm nó. Chàng trai đó nhìn rất quen... lúc chạm mặt hắn nó cảm thấy máu trong huyết quản của nó như sôi lên sùng sục...

__Cậu là người thân của cô ấy?

Nhưng chàng trai đó không quan tâm đến lời nói của nó:

__Anh đã làm gì Hea Mi? Tên kh...

__Câm mồm ngay! Nếu không có tôi con nhỏ này đã chết ngay trong khuôn viên trường rồi. Bây giờ thì đưa nó đến bệnh viện trước khi nó chết vì mất quá nhiều máu! – Nó tức tối quát lại trước khi tên đó nói ra lời vãn tục. Chợt đôi mắt nó dừng lại ở sợi dây chuyền bị che dưới lớp áo nhưng vì hắn chạy nhanh quá nên để lộ một phần hoa văn trên sợi dây.

“Là hoa văn của quý tộc.”

Hắn ta chẳng nói câu nào nữa mà bế Hea Mi chạy đi vội vã. Nó thở phào nhẹ nhõm gọi ngay cho tài xế của nó và không quên quay đầu lại nhìn hắn thêm một lần nữa trong vẻ nghi ngờ... bất giác nó la lên:

__Hwang Woo Chin – một cái tên nó chưa từng gặp bao giờ rồi lại tự lắc đầu... CHẮC CHẮN NÓ ĐÃ TỪNG GẶP HẮN...

8. Chương 8: Đánh Nhau Với Hoàng Tử

Hôm sau nó vô trường sớm hơn hôm qua, không phải là để tránh mặt 2 cái đuôi mà là để tìm cái đuôi kiêu ngạo hỏi cho ra lẽ. Nhưng cả buổi sáng nó lạng qua lớp học của con nhỏ đáng ghét cũng chẳng thấy đâu. Có lẽ con nhỏ đó biết chuyện đã bị bại lộ nên tránh mặt nó rồi cũng nên.

__Hôm nay Eun Hye có đi học không? – Nó dùng nụ cười quyến rũ một cô bé nai vàng trong lớp Eun Hye.

_Hơ... Công Chúa... đã đến thư viện rồi.

_Cảm ơn bé nhé!

Nó tức tốc đi một mạch lên thư viện, nhưng may thay nó vừa đi giữa đường bắt gặp Eun Hye. Đường như cái đuôi không nhìn thấy nó, nó đi đến trước mặt khiến Eun Hye giật mình:

_A... anh... Han Ji...

_Hôm qua... em đã sai bọn đầu gấu khử Hea Mi đúng không? – nó lại dùng gương mặt điềm tĩnh không chút biểu cảm.

_Anh cũng biết rồi mà...

Nó bắt ngờ vì nó không nghĩ là Eun Hye sẽ nhận tội ngay:

_Anh không ngờ em là một cô gái... tầm thường như bao cô gái khác... nếu có gặp anh lần nữa thì xem như không quen biết. Cứ lơ anh đi là được!

Nó bỏ mặc tiếng khóc sau lưng nó, không biết tại sao nó lại nói ra những lời nặng như thế...

Chỉ vừa đi được bốn bước thì nó bị ngay một cú đấm thẳng vào mặt. Nó ngã xuống và ngay tức khắc nó không cần biết ai đã đánh nó, nhanh chóng nó trả lại một cú ngay giữa mặt người đó. Khi cú đấm của nó chạm ngay da mặt thì nó mới phát hiện ra người đánh nó chính là Hoàng Tử. Dù biết là thế nhưng nó vẫn không hối hận vì cú đánh vừa giáng xuống gương mặt đó. Mặt nó đánh lại lạnh lùng:

_Như vậy là còn nhẹ đó.

_Người... dám...

_Hoàng Tử là người gây hấn trước mà! – nó không ngờ chàng Hoàng Tử dịu dàng, dễ thương bây giờ trước mặt nó là một tên bạo chúa muốn cắn nó ra từng mảnh:

_Ta không cho phép ai làm Eun Hye khóc... người dám đem Eun Hye ra làm trò tiêu khiển... tên khốn này...

“TÊN KHỐN??” Nó không bao giờ chấp nhận bị người khác **** như thế... nó điên tiết lên:

_Tên khùng kia, người đang nói nhảm gì vậy?

_Người...

_Lee HinDu hãy thôi đi! – tên Thái Tử thú vị đó bất thành linh xuất hiện sau lưng nó.

“Người muốn hòa theo tên này đánh ta chứ gì? Ta không sợ!”

Nó gườm Thái Tử một cách đáng sợ nhưng trái với suy nghĩ của nó tên đó nắm lấy cánh tay Hoàng Tử:

_Nếu chuyện này đến tai Thái Hậu, người có biết hậu quả sẽ như thế nào không?

_Muốn lấy mẫu hậu ra uy hiếp ta sao?

_Dừng lại những hành động ngu ngốc của mình đi!

_Người chẳng hiểu gì cả... từ khi cha mất... Eun Hye đã chịu quá nhiều thiệt thòi... ta không bỏ qua cho kẻ nào dám ăn hiếp Eun Hye!

Thì ra là vì Eun Hye. Bỗng trong mắt nó Hoàng Tử trở nên vĩ đại vô cùng. Hắn thương Eun Hye đến thế sao? Tự nhiên nó lại ước ao có một người anh hay em cũng được...

“_Woo Chin! Em không thắng được chị đâu!

Đột nhiên trong mắt nó hiện lên hình ảnh con bé Yu Ri và một bé trai đang đấu kiếm...

_Chị đừng dắt ý!

...

Rồi lại hiện lên cảnh con bé Yu Ri giấu bé trai đó sau một cái tủ:

—Em đứng yên đây nhé! Đừng đi đâu cả, đừng gây ra tiếng động nhé!

Rồi con bé chạy đi đánh lạc hướng quan binh đang đi tìm hai chị em nó...”

Chợt nước mắt nó rơi xuống, lòng ngực nó đau nhói. Cả tên Thái Tử thúi và Hoàng Tử đều ngơ ngàng nhìn nó. Nó dụi mắt, rồi bỏ đi một mạch trong sự tò mò của 2 tên đó.

Rốt cuộc tại sao dạo gần đây nhiều chuyện xảy ra trong đầu nó quá vậy. Nó hay mơ thấy ác mộng, nhân vật chính trong những giấc mơ đó là con bé mang tên Yu Ri. Và nó biết giấc mơ đó có thật...

9. Chương 9: Bị Khử

Từ khi nó gây chuyện với Hoàng Tử nó chẳng màn gì đến cuộc thi nữa. Nhưng nó luôn cảm nhận được ánh mắt của Eun Hye nhìn nó. Nói đúng hơn Eun Hye không phải là cái đuôi nữa, mà là một cộng lõng đứng hơn, nhỏ nó ra thì nó sẽ mọc lại, cắt nó thì nó mọc nhanh hơn chỉ khi đợi cho nó tự rụng đi.

Dần dần mọi người cũng quen với sự xuất hiện của nó, không còn ánh mắt tò mò luôn nhìn theo nó nữa. Nhưng nó luôn cảm thấy có gì đó không ổn.

Chiều hôm đó nó có tiết học bơi. Nó không biết bơi... một người hoàn hảo từ đầu đến chân như nó lại vướn phải môn bơi lội. Một phần lý do là vì nó không thể mặc đồ bơi, phần kia là một cái gì đó đang len lỏi trong đầu nó rằng: “Đừng nhảy xuống nước”.

Nó ngao ngán ngồi trên ghế nhìn những học sinh khác đang tập bơi. Nó nghĩ về Hoàng Tử và hành động của Hoàng Tử ngày hôm ấy. Nó lại nghĩ đến tên Thái Tử thúi đó. Rốt cuộc họ là những con người như thế nào?

Rồi nó lại lắc đầu, chuyện về 11 năm trước do Hoàng Hậu kể lại làm nó suy nghĩ nhiều hơn...

Mãi nghĩ về những chuyện xảy ra gần đây, nó quên mất là giờ học đã kết thúc. Nó đứng dậy đi ngang qua thành hồ thì chợt có một bàn tay từ phía sau bịt miệng nó lại. Theo phản xạ tự nhiên nó thụt cùi trở về phía sau thì có một bàn tay khác giữ cùi trở nó. Bị bất ngờ nó chưa kịp phản ứng sao thì kẻ đó đã giữ trọn tay chân nó.

/>“Láo toét! Tên khốn nào dám đụng vào ta?”

Thầm nghĩ thể dùng hết lực đá vào chân kẻ đang đứng sau nó. Không may tên đó cũng mất đà và ôm nó ngã nhào xuống hồ.

Mới đầu tên đó còn giữ nó nổi trên mặt nước, nhưng một thoáng sau hấn ta nhấn đầu nó xuống. Nó không thể bơi, nó cố chống cự tên đó nhưng vô ích, nó bắt đầu khó thở.

“Cứu! Cứu!”

Rồi trong đầu nó hiện lên hình ảnh của con bé Yu Ri:

“Một con bé khác đang đứng đối diện với Yu Ri chỉ tay vào mặt nó:

—Chính bố mày giết chết Hoàng Thượng!

—Không phải... - con bé sợ hãi lùi lại, đằng sau nó là hồ nước.

—Còn chối, đó là cái giá mày phải trả cho những tháng ngày mày cướp mất anh Yoon Min và anh HinDu. Mày chết đi đồ con của sát nhân! – nói xong con bé kia đẩy Yu Ri xuống hồ...

—Ặc... cứu... Ặc... - Yu Ri cố cự quậy nhưng càng cố nó càng chìm nhanh hơn...”

Nó lại khóc...

Nó cảm thấy cơ thể mình không còn chút sức lực nào nữa, bàn tay nó buông dần, đôi mắt nó liệm dần...

“Sẽ không có ai đến cứu mày đâu Han Ji Min! Mày bị cả thế giới này ruồng bỏ rồi...” Đó là ý nghĩ sau cùng trước khi nó liệm hoàn toàn...

...

“Han Ji Min!”

“Han Ji Min!”

Nó cảm thấy ai đó tát vào má nó, khốn kiếp lên đến thiên đường rồi mà còn muốn đánh nó sao?

__Han Ji Min!

Mắt nó lơ lơ mở ra, nó nôn hết nước hồ bơi và ho sặc sặc... nó lên đến thiên đường rồi sao?

__Han Ji Min!

Nó nhìn lên trước mặt nó

“Hơ hơ... chết rồi mà cũng bị tên này ám!!!”

Nó nhìn kĩ lại cảnh vật xung quanh: hồ bơi. Nó đang ở trong hồ bơi, nó chưa chết. Phải Han Ji Min này không thể chết ở nơi như thế này được. Rồi nó lơ lơ nhớ lại lúc nó sắp chết... nước mắt nó trào ra. Nhanh chóng nó gạt ngay nước mắt nhìn thẳng vào hân:

__Thái Tử cứu tôi sao?

Tên đó đang lo lắng nhìn nó chợt đổi sang thái độ ngượng nghịu, quay mặt đi không nhìn nó:

__Tĩnh rồi thì mau về nhà đi!

Hân thả nó ở đó rồi bỏ đi một mạch, nó chẳng hiểu thái độ đó là gì cả nhưng khi nó gượng ngồi dậy thì tất cả đã rõ. Áo nó bị gỡ ra mấy nút trên cùng để lộ băng quần ngực...

“OMG!!!”

Nó tái mặt, run sợ. Không ngờ bí mật suốt mười mấy năm của nó bị lộ tẩy chỉ sau mấy phút bị nhấn nước. Lỡ như tên đó rêu rao với mọi người há chẳng phải làm mất mặt họ hàng nhà nó sao? Chắc chắn rồi... từ khi vào trường đến giờ nó luôn chia sủng vào tên đó, đến kẻ ngu si còn biết trả đũa huống hồ chỉ tên Thái Tử thú vị đó?

Trong lúc nó đơ ra ngồi đó suy nghĩ những chuyện xấu nhất có thể xảy sắp tới, nó không hề biết rằng tên Thái Tử thú vị đó đang đứng ngoài cửa tim đập mạnh, dùng tay bịt miệng không nói lên được lời nào, chỉ cảm thấy má mình nóng hổi...

10. Chương 10: Kẻ Thù Thật Sự

Sau vụ nó bị nhấn nước, đêm nào nó cũng mơ thấy ác mộng về con bé Yu Ri. Nó khổ sở ngăn dòng nước mắt của mình. Và cũng từ hôm đó nó làm một bộ mặt khác với tên Thái Tử thú vị kia. Nó luôn giúp đỡ quan tâm = bộ mặt xoay chuyển 180 độ, và tên Thái Tử kia không lấy làm khó chịu cũng chẳng tỏ thái độ gì càng khiến nó bất an.

Còn Hea Mi sau vài tuần nhập viện lại tiếp tục trận chiến với cái đuôi kiêu ngạo. Nó chỉ biết thở dài ngao ngán lướt nhanh mỗi khi đụng mặt hai cái đuôi. Còn về phần Hoàng Tử, anh ấy vẫn lạnh nhạt với nó, cứ như chưa từng quen vậy, nó chỉ biết thất vọng bỏ đi.

__Thái Tử Min! Anh cũng ở đây à? – Nó bước vào sân Tennis mỉm cười với tên đó. Hân quay lại nhìn nó rồi lại quay đi chẳng nói lời nào.

“Hừ, đã có lòng chào hỏi mà người dám đối xử với ta như thế. May cho người là người biết bí mật của ta, nếu không ta đã băm mi ra trăm mảnh cho con chó ngoan nhà ta ăn rồi.”

Nhưng nó đâu biết biểu hiện của tên đó lại mang một ý nghĩa khác... phải... anh ấy thích chị ấy đấy các bạn ạ! Lúc anh ấy quay người đi không nói là vì muốn giấu cái mặt đỏ như gấc đang ngất ngây vì nụ cười của nó. Nó lại cố làm thân một lần nữa:

_Thái Tử và tôi là một đội nhé?

_Tùy công tử...

Hắn nói nữa câu rồi đưa đưa mặt sát vào nó cảnh cáo:

_...tôi cũng không thích công tử giở trò banh xoay đâu đấy...

Chợt nó nhìn thấy mặt hắn dần dần đỏ lên, thấy mình bất ổn, hắn liền xoay đi vớ cây vợt:

_Xuống sân đi, Tea Kill và Joong Huk đấu với tôi và công tử Ji Min!

Nghe được lệnh của hắn, hai người đó mặt xanh lét. Cũng phải thôi, nó là vô đối rồi, gặp tên Thái Tử kia trình độ cũng đâu có kém, hai tên đó đánh xong cú này bảo đảm không chợt cũng què. Nhưng ngoài hai đứa đó ra cũng chẳng còn tên nào có trình độ khá khẩm hơn cả.

Nó tự tin cầm chặt cây vợt đợi hai tên kia phát bóng.

_Cậu đứng đằng sau đi! – tên Thái Tử liếc nhìn nó

_Không, cậu đứng đằng sau mới đúng.

_Buồn cười vừa thôi, tôi chưa bao giờ đứng sau cả?

_Vậy thì bây giờ đứng cho biết hơhơ... - Nó cười đắc ý. Hắn không thể thắng “vô mồm” với nó đành đi ra đằng sau về rửa rượt. Cả sân Tennis xì xào bàn tán ầm ĩ lên:

_Thái Tử đánh sân sau kìa!

_Cậu công tử Ji Min này lợi hại thật...

...

Nó đắc ý tung những đòn trả đẹp nhất, cú nào nó cũng đỡ thật ngoạn mục. Tên Thái Tử kia chẳng có dịp được đánh trái nào, chỉ biết chóng vợt xuống đất giận dữ. Cứ như hắn ta chỉ là vật trang trí trên sân cho đẹp thôi. Nghĩ đến đoạn đó, hắn tức tối bỏ vào sân chờ. Chưa có tên nào dám đối xử với hắn như thế.

_Thái Tử Min anh ấy sao thế?

_Tôi không biết...

Nó quay lại nhìn tên đó bước vào sân chờ ngạc nhiên:

_Thái Tử sao thế? Bỏ cuộc à?

_Người im đi... nên nhớ... đừng chọc giận ta... nếu không... - hắn nhướn mày khiến nó giật thót vội chạy lên sân chờ:

_Ngày này... bình tĩnh tí... hơhơ – nó cười trêu.

_Cậu cũng biết điều đấy. Tôi chưa tính số với... cô... hôm dạ hội đâu... - hắn cố ý nhấn mạnh từ “cô” khiến nó xanh mặt.

“Hớ? Hắn nhớ cả đêm đó sao?

” (Anh này thù dai =))

_Ồ... cậu... à không Thái Tử nhận ra tôi à?

_Ta đâu phải ngốc đến nỗi không nhớ được mặt của một con heo?

Nó giận run mình chỉ tay vào mặt tên Thái Tử thúi. Chợt thấy hành động của mình sẽ mang hậu quả không hay, nó liền bỏ tay xuống:

___Tôi... tôi không nói chuyện với Thái Tử nữa... tôi đi trước đây. – nói rồi nó chuồn đi một mạch. Để lại tên đó với nụ cười hả hê.

__Công tử, phu nhân gọi người về gấp! – Quân gia cung kính đến trước mặt nó, nó ngạc nhiên. Chưa bao giờ phu nhân gọi nó về khi nó đang học cả. Phải chăng có chuyện không hay?

...

__Ji Min... - bà nhìn nó vẻ lo lắng – ta đã tìm được chân tướng kẻ muốn giết con rồi.

__Sao? Là ai? – nó giận ra mặt hỏi nhanh

__Nghe rõ lời ta đây, dù đi đâu con cũng phải cẩn thận... vì... hắn ta chính là Quan Nhất Phẩm Go Kang Gook...

__Sao? Tại sao ông ta lại...

__Bình tĩnh đi Ji Min. Con hãy để ý đến Go Mi Sun con gái của ông ta. Cô ấy biết thân phận con gái của con đó...

__Sao cơ? – nó thất thần, trời ơi một tên Thái Tử biết là đã đủ lắm rồi, nay lấy đâu ra con nhỏ đó vậy?

__Con yên tâm đi, cô ta không hù dọa con đâu, vì nói ra thân phận thật của con là bất lợi cho cô ta thôi. Trò chơi đã bắt đầu Han Ji Min... đối thủ của con chính là Go Mi Sun, kẻ đã hạ sát con.

Go Mi Sun... - tên này quen lắm, nó như khắc chặt trong tâm trí nó. Nghĩ đến tên đó nó chỉ thấy thù hận bốc ra từ tâm hồn nó mà thôi...

“Go Mi Sun... Tôi và cô chơi một trò chơi nhé!”

11. Chương 11: Trò Chơi Bắt Đầu

__Ồ... là tiểu thư Go Mi Sun đấy!

__Chị ấy quay về rồi sao? Nghe nói đến năm sau chị ấy mới về mà?

__Hai năm rồi mà nhìn

chị ấy vẫn đẹp ra phết...

Nó nghe tiếng xì xầm của các nữ sinh, cuối cùng nó cũng được gặp Go Mi Sun.

Nó nhìn theo hướng tay của các bà tám, thấy một cô gái tóc vàng, khuôn mặt trắng hồng baby đang đứng cạnh Hoàng Tử Du. Nó cố tình đi ngang qua và liếc nhìn cô nàng với ánh mắt nói rằng: “Muốn giết tôi sao, không dễ đâu tiểu thư.”

Mi Sun liếc lại nó với thái độ khiêu khích: “Chờ xem... ta không để người sống trên đời này chứng mắt ta nữa”

“Ồ... thế à? Vậy thì hãy chờ xem trong trò chơi này... ai là kẻ thua cuộc.”

__Công tử Han Ji Min – Mi Sun gọi nó, nó lạnh lùng làm lơ. Tiếng gọi của nhỏ ta càng lớn – Công tử Han Ji Min xin dừng bước.

Lúc này nhỏ ta chạy đến trước mặt nó, nó giương ánh mắt khó chịu:

__Hình như tôi không quen biết tiểu thư.

__Tôi là Go Mi Sun rất vui được làm quen với công tử.

“Còn giả nai, đồ cáo già” Nó lờ đi chỉ ngán ngẩm gật đầu:

_Ừm... tôi đi được rồi chứ?

_À... phiền công tử quá...

“Hứ! Đồ hai mặt ta sẽ chỉ giáo ngươi...”

_Cả lớp nghe thông báo!

Thầy giám thị bước vào lớp với một sấp giấy:

_Sắp tới trường chúng ta tổ chức chuyến đi chơi tại đảo Bora Bora đây là quảng cáo về chuyến đi, lớp trưởng phát cho các bạn xem thử.

_Vâng thưa thầy! – Lớp trưởng chạy đến nhận sấp giấy phát cho các học sinh. Nó đọc một hơi rồi cảm thấy chuyến đi này thật thích thú.

_Anh Ji Min cũng đi chứ? – một nữ sinh chạy đến làm nũng với nó, nó cười trừ gật gật khiến cô bé sung sướng.

11h00 tối, nó có mặt tại sân bay, đây là chuyến đi chơi kéo dài tới 7 ngày, nó mang theo những gì nó nghĩ là cần thiết trong chuyến đi: laptop, máy chụp hình, cục mạng wifi và những bộ đồ nam tính nhất trong tủ đồ của nó. Nó hồi hộp liên tưởng tới bờ biển thơ mộng ở Bora Bora.

_Tất cả đã có mặt đầy đủ, Thái Tử Min, Hoàng Tử Du, Công Chúa Hea Mi, công tử Han Ji Min và tiểu thư Go Mi Sun xin mời theo tôi lên khoang hạng nhất. – Một chị tiếp viên xinh đẹp lịch sự đưa tay mời. Nó đi theo chị tiếp viên lên máy bay. Chỗ ngồi được xếp khá là... khó chịu, tên Thái Tử thú kia được ngồi một mình, hai anh em Hoàng Tử ngồi cạnh nhau chỉ có nó là khó chịu nhất khi ngồi cạnh Go Mi Sun.

_Đây sẽ là chuyến đi thú vị đấy công tử Ji Min.

Nó cười nhếch môi:

_Tôi mong là như vậy.

Cứ thế giữa nó và Mi Sun là sát khí nồng nặc khiến ai nhìn vào cũng phải ngạt thở. Suốt chuyến bay chẳng ai nói với ai câu nào nữa.

...

“R mend your seatbelt, turn off the phone because the plane are about to land (Đề nghị quý khách thắt dây an toàn, tắt điện thoại vì máy bay hạ cánh.)”

Nó choàng tỉnh bởi tiếng của chị tiếp viên, mắt nhắm mắt mở nó nhìn ra cửa kính bên cạnh. Một khung cảnh thơ mộng đập vào mắt nó... oaaaaa đó là đảo Bora Bora, sóng biển đập chồm xanh mát, những dãy phòng nghỉ giữa biển đẹp hút hồn người... Nhân viên đem hành lý nó lên tận phòng. Nó chỉ việc chạy loang quanh chơi rồi về phòng ngủ một giấc chiều đi ngắm thành phố.

_Sir Ji Min (Công tử Ji Min) – Một nhân viên khách sạn gọi nó – We regret now is the holidays, tourists are crowded, mostly noble, so ... not enough room number, I hope you is not bothered to use a double room? (Chúng tôi rất tiếc vì bây giờ là những ngày nghỉ, khách du lịch rất đông, hầu hết là các quý tộc cho nên... số lượng phòng không đủ, mong công tử cảm phiền dùng phòng đôi được không ạ?)

_Oh... my roommate is? (Ồ... vậy bạn cùng phòng với tôi là?)

_Du prince. (Hoàng Tử Du)

_OMG! Can't I use single room? (Trời ơi! Tôi không thể dùng phòng đơn sao?)

_We so sorry... sir (Chúng tôi rất lấy làm tiếc... thưa công tử)

Sao lại thế nhỉ? Đường đường là Hoàng Tử nước Đại Hàn Dân Quốc tại sao lại chịu ở cùng phòng được chứ? Ngay cả tôi còn thấy đây là một điều khó chịu huống hồ chi hử? Đúng là cái khách sạn cùi...

_Oh! Ji Min! – Là Charlie Conner, một người bạn của nó, cậu nhóc thua nó một tuổi, là con của một Thủ Tướng nước Pháp với mái tóc vàng hơi quăn.

_Charlie?

_Ji Min! Tu me manques tellement... (Anh Ji Min! Em nhớ anh nhiều lắm...)

_Em đừng nói tiếng Pháp nữa anh không rành lắm, em biết nó tiếng Hàn mà?

_Hi hi... Anh Ji Min vẫn như xưa. Anh đến đây nghỉ mát với phu nhân hả?

_Không anh đi với trường, nhóc ra đây với bạn à?

_Anh quên đây là địa bàn của em hả? Nghe nói anh về Hàn Quốc?

_Ừ!

_Sao không nói với em một tiếng.

_Anh Ji Min – Nghe tiếng nó cũng biết là Hea Mi

_Ha ha... anh Ji Min có bạn gái rồi hả?

Hea Mi nghe thế đỏ mặt ngượng ngịu:

_Bạn anh Ji Min hả?

_Ha ha... xinh gái quá! Anh Ji Min tay nghề cao quá nha!

_Charlie, Hea Mi! Anh về phòng trước!

_Anh Ji Min – Hea Mi định bám theo nó nhưng bị Charlie túm lại

_Cô không phải bạn gái anh Ji Min hả?

Hea Mi lắc đầu, Charlie bắt đầu nổi nóng:

_Thế thì lon ton chạy lại đây làm gì? Ôi lần này anh Ji Min giận thật rồi, cũng tại cô đấy.

_Này sao tại tôi? Do anh ngốc quá nhận bậy chứ bộ!

_Ôi con nhỏ này... Son stupides

_Hả? Stu... stupides... là stupid ấy à?

_Ha ha... cũng có khiếu học tiếng Pháp ấy chứ!

_Này... tên tóc vàng, đứng lại!

Nó bực bội chạy về khách sạn. Trời ạ, chưa bao giờ nó phải nằm cùng phòng với ai cả. Kể cả Hoàng Tộc cũng không được. Đối với nó đó là một xúc phạm ghê gớm.

_Hi! My name is Han Ji Min, my room number is the number?

Cô tiếp tân vui vẻ dò tên nó trên máy tính rồi đáp:

_Your room number is 56, your room located on the seventh floor of the hotel, in the hallway to the left. (Số phòng của công tử là 56, phòng của ngài nằm trên tầng bảy của khách sạn, trong hành lang bên trái.)

_Oh, thanks you.

_Wish you a happy day! (Chúc ngày có một ngày vui vẻ) – cô tiếp viên cuối đầu chào nó, nó bỏ ngay vào thang máy sau khi nhận được chìa khóa phòng mình.

_Hoàng Tử Du!

_Công tử Ji Min ấy à? Vali của anh nằm bên kia. – HinDu chỉ tay vào chiếc vali đỏ nằm cạnh giường nó, cách giường HinDu một bức tường trắng.

_Không! Tôi muốn hỏi tại sao... Hoàng Tử lại đồng ý dùng chung phòng với tôi?

_Đây là chuyến đi chơi tập thể của trường. Khách sạn đây là khách sạn dành cho Hoàng Gia. Nếu gây tranh chấp với những quý tộc ở đây há chẳng phải là không hay sao?

Ừ phải... dù sao nơi đây chỉ toàn quý tộc lui tới. Hiện giờ là kì nghỉ hè nữa, số phòng không đủ sẽ xảy ra tranh chấp...

_Hoàng Tử Du thật biết nghĩ...

_Gọi tôi là HinDu được rồi, tôi và cậu cùng tuổi mà đúng không? Mà... kể cũng lạ...

_Lạ gì?

_Cậu chỉ được gương mặt, vóc dáng mảnh mai như con gái, tính tình lạnh lùng... Eun Hye để ý cậu ở chỗ nào nhỉ?

Nó gái đầu lúng túng, cũng phải thôi, nó có thể thay đổi tất cả để trở thành con trai nhưng vóc dáng thì không.

_Tôi rất tài giỏi đấy...

_Giải gì? Đánh đàn?

_Đánh đàn, tennis, kiếm đạo, bóng rổ... tất cả các môn.

HinDu nhìn nó vẻ thích thú:

_Tôi không tin có người đa năng như vậy, chắc chắn cậu có điểm yếu chứ?

Nó trầm đi, cuối đầu xuống nhớ về hôm nó bị nhấn nước rồi nói rất nhỏ:

_Bơi...

Nói xong nó bỏ một mạch vào toilet.

Vào đó làm gì ấy à? Để che giấu bộ dạng đang run sợ lúc này của mình, dù hai giường cách nhau bởi một bức tường nhưng vào toilet vẫn an toàn hơn. Mỗi khi nó nhớ về hôm đó nó lại trở nên sợ hãi như thế...

12. Chương 12: Đêm Nay, Đã Có Hoàng Tử Bên Cạnh Tôi...

“_Chị Yu Ri! – gương mặt thằng bé trắng bệch chạy đến.

_Woo... Woo... Chín... không phải vậy đâu... bố mẹ không phải...

_Baba, mama gọi hai chị em mình về gấp kìa, nhanh lên chị!

Thằng bé cầm tay Yu Ri chạy như bay về nhà.

Một người phụ nữ cầm một túi đồ đợi chúng trước sân đang định dẫn chúng nó đi. Đột nhiên ngoài sân có tiếng xe rất lớn chạy đến. Bà vội vã dẫn chúng xuống nhà kho, nơi chỉ có cái cửa sổ thông lên mặt đất.

_Hai con... hãy ở đây, đừng đi đâu cả... đừng gây tiếng động... - bà ấy sợ hãi nói không thành câu.

_Mẹ!

_Ta... yêu các... con... nhất định... các con phải sống...

Nói đoạn bà lao đi bỏ lại 2 đứa bé đang khóc nức nở, chúng ghé mắt lên cửa sổ nhìn ra ngoài. Một đám người mặc áo đen túm lấy bố mẹ chúng, học dí súng vào đầu hai người đó. Bỗng nhiên:

_Đùng... ùùng...

Họ ngã xuống, gương mặt đầy máu loang khắp sân...”

_Hức... không... không phải... ùùng... ùùng... áááááá... - Nó bật dậy thở hổn hển, HinDu vội vàng mở đèn chạy qua giường nó.

_Han Ji Min!

Nước mắt dàn dụa, nó co gối lại ôm đầu nó lẩm bẩm:

_Không... không...

HinDu tròn mắt nhìn nó kinh ngạc. Anh nhìn nó như thể cũng hơi sợ lắc mạnh nó:

_Ji Min... Ji Min...

Lúc này phát giác được có mặt của HinDu nó liền ngược lên nhìn, gương mặt trắng bệch, môi mấp máy nói không thành lời. Nhìn về mặt sợ hãi tột độ của nó, HinDu chợt cảm thấy mình nên dỗ dành thẳng nhóc này:

_Cậu mơ thấy ác mộng à?

Nó không nói gì chỉ cuối đầu xuống ôm đầu gối. Đã 1 tháng nay rồi, nó mơ thấy giấc mơ đó 5 lần rồi nhưng nỗi sợ hãi thì không giảm đi được chút nào.

_Không sao rồi! Ổn rồi... bình tĩnh lại nào...

HinDu dịu dàng vút lưng nó, choàng tay lên vai nó an ủi. Nó nức lên từng cơn:

_... Không... còn... còn... còn...

_Bình tĩnh nào, ổn cả thôi... chỉ là một cơn ác mộng thôi mà! – HinDu nhẹ nhàng đẩy nó dựa vào thành giường. Lúc này tự nhiên nó cảm thấy ấm áp, không còn lạnh lẽo như những đêm trước kia nữa...

Nó gật đầu dựa xuống, đột nhiên nó muốn tâm sự, kể hết tất cả những đau khổ của nó cho HinDu nghe. Nhưng miệng lại không nói thành tiếng chỉ nhìn ra cửa sổ ánh mắt buồn bã...

13. Chương 13: Ngày Thứ Nhất Của Chuyến Du Lịch

_Oa... sáng nay chúng ta sẽ đi canô đấy!

_Canô à? Wow vậy chẳng phải được ngắm biển rất tuyệt sao?

Hay nữ sinh thích thú bàn luận với nhau, nó lo lắng nhìn về hướng nhân viên đang đứng: Nơi mướn Canô.

Nó, Thái Tử Min, Hoàng Tử Du, công chúa Eun Hye và nhỏ Mi Sun được xếp ở canô dành cho khách VIP. Nó ngập ngừng không muốn bước lên rồi quay lại nói nhỏ với nhân viên đứng gần đó:

_I feel a bit uncomfortable, you can help others on the boat is not? (Tôi cảm thấy hơi khó chịu, anh có thể giúp những người khác lên tàu chứ?)

_No problem (Không thành vấn đề.)

_Oh thank you!

Nó bước ra khỏi đám đông nhẹ nhõm.

_Cậu còn bị ám ảnh hôm trước à? – Bất ngờ tên Thái Tử thú icky xuất hiện đằng sau nó. Nó cuối đầu xuống.

_Có chuyện gì thế? – HinDu đứng đằng sau Yoon Min tò mò lên tiếng.

_Không... không có gì! – Nó áp ứng.

_Cậu sợ nước hả? – HinDu nói trúng tâm đen của nó, nó giật mình tròn mắt nhìn anh.

_Hôm trước tôi thấy cậu nhóc chết đuối ở hồ bơi, cũng may là tôi vớt kịp nếu không là tôi mạng.

Nó vẫn giữ nguyên thái độ nhưng khác là đang nhìn chằm chằm vào Yoon Min.

_Không sao đâu, cứ lên canô đi, biển đẹp lắm có tôi đi cùng mà!

Nó lắc đầu ngoay ngoáy:

_Thôi, hai người lên đi.

Lúc này tên Thái Tử thú vị kéo tay nó lôi lên canô:

_Ồi... mấy chuyện vặt vãnh mà cũng sợ, sao gan bé thế! Đã bảo có chúng tôi đi cùng mà!

Nó bị lôi bất ngờ, không thể phản kháng lại được, đến khi nó yên vị thì xung quanh nó toàn là nước với nước. Nó sợ hãi ngồi co rúm giữa canô, mặt trắng bệch. Canô bắt đầu dịch chuyển, nó chạy nhanh lướt trên mặt biển, nó càng sợ hơn nữa nắm chặt túi quần, nhắm nghiền mắt lại.

_Ha ha... công tử Ji Min sao lại thế? Chẳng phải biển rất đẹp sao? Phải mở mắt ra mà thưởng thức chứ! – Cái giọng chua cay lạnh lạnh đó không ai khác chính là Mi Sun. Nó trợn mắt lên nhìn Go Mi Sun bỗng chốc nỗi sợ hãi của nó biến mất tiêu chỉ còn lại hận thù bốc lên ngừng ngẹt trong mắt nó.

_Tuyệt thật ấy chứ! – Tên Thái Tử đó ngồi bên cạnh la lên trong nụ cười vui sướng. Nó đảo mắt qua nhìn hần... lúc này quả thật trong mắt nó nụ cười đó đẹp như nụ cười của một thiên thần. Nó ngẩn ngơ nhìn cảm thấy thích thú.

_Này! Đừng nhìn như thế! Đồ khùng! – Bất chợt tên đó quay qua ném cho nó một câu như đâm vào mặt.

Nó quay phắt đi không thèm nhìn, nhưng đâu biết hần đang thích thú nhìn nó. Đằng sau, HinDu vẫn theo dõi hai người họ với vẻ khó hiểu. Lần đầu tiên Yoon Min mỉm cười khi nhìn người khác như thế. Chẳng lẽ thằng nhóc này có gì rất đặc biệt sao?

Canô vừa cập bờ, mọi người lần lượt đi xuống, Eun Hye xuống trước sau đó tới Yoon Min, HinDu và tới nó. Nó đang quờ quạng bước lên bờ, chợt có một bàn tay đẩy mạnh nó, nó mất thăng bằng rơi xuống nước. Sợ hãi tột độ, nó không la, không vẫy tay nữa mà chỉ ngất xỉu trong im lặng.

_Ji Min!

_Han Ji Min!

Cùng lúc Yoon Min và HinDu vội vàng hốt hoảng nhảy xuống chộp lấy nó, mỗi người đỡ một vai kéo nó lên bờ trong con mắt kinh ngạc của mọi người. Người kinh ngạc nhất là Mi Sun. Sao Yoon Min và HinDu lại quan tâm nó đến thế? Nỗi bất an trong lòng Mi Sun bắt đầu dâng lên.

14. Chương 15: Ở Giữa Lòng Thành Phố Me Otekamu

Trời vừa sập tối, mọi người tập trung tại nhà hàng La Villa Mahana (t/g tìm mấy cái nhà hàng, thành phố này muốn khùng lun T T) để hưởng thức bữa ăn tối. Những món ăn nổi tiếng của nước Pháp được bày ra đầy đủ trên bàn ăn. Ai nấy đều háo hức dùng bữa ngon lành. Đêm đến, thời tiết se lạnh, nó lang thang trên phố Me Otekamu một mình. Nó mãi suy nghĩ về bàn tay đẩy nó lúc sáng...

“_Ji Min! – Tên Thái Tử thú vị tấn mạnh vào mặt nó, HinDu nhìn bộ dạng của Yoon Min vẻ ngờ vực. Sao hần ta lại quan tâm thằng nhóc này đến thế? Sau một hồi hô hấp nhân tạo, lại một lần nữa nó ọe hết nước ra và ho sặc sụa. Nó trợn tròn mắt nhìn Mi Sun, cả Yoon Min và HinDu đều nghi ngờ nhìn con nhỏ đó nhưng chợt HinDu gạt bỏ nghi ngờ ấy đi:

_Có lẽ không phải Mi Sun làm đâu, do cậu ấy bất cẩn nên té xuống thôi.

Nó lại trợn mắt nhìn HinDu, tại sao lại bênh vực cô ta chứ! Vì cô ta mém chút nó mất mạng 2 lần, thật quá đáng.

Gương mặt nó xám lại, giọng lạnh tanh:

_Hoàng Tử nghĩ tôi có thể sơ ý té được sao? Một chuyện hiếm thấy đối với một người sợ nước như tôi đấy!

HinDu im lặng quay đi. Lúc này Yoon Min lên tiếng:

_Ji Min! Đừng làm lớn chuyện, nhẫn nhịn một chút đi...

Nó quay qua hét lên:

_Anh biết gì mà nói? Go Mi Sun cố ý muốn giết tôi...

_Han Ji Min! – Mi Sun hét lên với nó – Đừng có ngậm máu phun người!

_Cô còn dám nói nữa hả? Đồ...

_Ji Min! Mi Sun! Hãy thôi đi. – Yoon Min can vì ánh mắt nhìn về hướng tụi nó ngày một đông. – HinDu và tôi sẽ đưa Ji Min về phòng!

Nói rồi họ khinh nó đi không cho nó nói thêm một câu nào.”

Vì ngồi trong phòng nhìn thái độ của HinDu, nó cảm thấy rất uất ức nên đi ra phố cho nhẹ nhõm.

Mọi người ở phố rất nhộn nhịp và đông vui, đột nhiên nó cảm thấy vui lên hẳn. Tại sao trước giờ nó không nhận ra dạo phố lại vui thế này. Nó mỉm cười bước chân theo nhịp điệu hòa mình vào dòng người đông đúc...

Một hương thơm bay ngang qua mũi nó, nó quay qua phía bên kia đường có một sạp bán hoa. Chậu hoa tulip đỏ đập ngay vào mắt nó. Nó thích thú cầm chậu hoa lên ngắm, mỉm cười như những cô gái khác, bây giờ nó đang để lộ cảm xúc thật sự của nó. Và nó không biết HinDu đi theo nó từ nãy đến giờ đang nhìn nó về hoài nghi...

_Thì ra cũng có lúc như thế à? – Yoon Min vút cầm nhìn nó, nó liếc hẳn rồi đặt chậu hoa xuống bỏ đi. Hẳn chạy theo:

_Sao thế? Còn giận hả?

Nó không nói gì chỉ nhìn phía trước mà đi. Hẳn lại tiếp tục:

_Tôi chơi cùng Mi Sun từ nhỏ, tôi hiểu rõ cô ấy không phải loại người như thế đâu!

Nó dừng bước lại, giọng chua cay:

_Anh hiểu cô ấy đến thế thì ôm cái sự hiểu biết của anh mà đi nói với người khác. Tôi đây không phải hạng người cả tin như anh. Đừng có mà xen vào chuyện giữa tôi và con nhỏ đó, nếu không đừng có trách.

Yoon Min chỉ biết đứng đó im lặng nhìn nó. Con HinDu thì về hoài nghi cầm chậu tulip đỏ mang về phòng, đặt lên khung cửa sổ. Chơi chung với nhau từ nhỏ, bây giờ anh mới hiểu con người của Mi Sun. Lúc đó Eun Hye ghé tai anh nói cho anh biết rằng cô ấy nhìn thấy Mi Sun đẩy Ji Min xuống. Anh lắc đầu với suy nghĩ đó. Chắc chắn phải có lý do nào đó mới hành động như thế...

15. Chương 16: Ngày Thứ Hai Của Chuyến Du Lịch

Đêm đó, cả đêm nó không ngủ chỉ ngồi ngắm chậu hoa trên cửa sổ. HinDu ngồi nhìn nó, cảm thấy tim bị trễ mất một nhịp. Sao đột nhiên anh lại nghĩ đến cảm giác được ôm đôi vai bé nhỏ đó nhỉ? Nghĩ thế anh cầm cái mền nhỏ khoát lên vai nó. Nó giật mình quay lại, thấy ánh mắt của HinDu gương mặt nó đỏ bừng:

_Sao... cậu chưa ngủ à?

_Ừ... cậu ngồi trước cửa sổ như thế sẽ bị cảm lạnh đấy!

_Cậu...

_Còn giận chuyện hồi sáng không?

_Chuyện đó... - nó ngập ngừng e thẹn

_Tôi tin cậu! – HinDu vỗ vai nó rồi đi về giường. Tim anh đập rộn ràng. Sao lại nói tin thẳng nhóc đó chứ? Nhưng triệu chứng này là gì đây? Anh xoa đầu cố đẩy cái cảm giác đó đi...

Nó cảm chậu hoa lên cảm thấy bầu má mình nóng hổi. HinDu tin mình, dù sao anh ấy cũng tốt hơn tên Thái Tử thúi kia gấp vạn lần. Hừ! HinDu còn an ủi mình còn tên đó thì cố bao che cho con nhỏ đó, tại sao chứ? Trong đầu nó hiện lên hàng ngàn chữ “Đồ ngốc, đồ ngốc, đồ ngốc...” đêm đó nó không còn mơ thấy ác mộng nữa.

_Lee HinDu! Lướt ván không? –Yoon Min cầm chiếc ván đến trong bộ đồ bơi để lộ thân hình cực... hoàn hảo. Nó đỏ mặt quay đi nhâm nhi tí nước, HinDu lắc đầu từ chối:

_Thôi! Anh cứ chơi đi!

Rồi anh chàng quay lại nói chuyện với nó trong ánh mắt bắn tung tóe lửa của Yoon Min. Tại sao HinDu lại thân mật với Ji Min như thế chứ? Hôm trước còn đánh lộn cơ mà? Hay là hắn biết thân phận thật của Ji Min? Không được... như thế thì không được...

_Ji Min! Đi theo tôi! – Yoon Min kéo nó đi như lao về phía trước. Nó tức giận định mở miệng la toáng lên thì cảm nhận được đôi bàn tay ấm của hắn, nó đỏ mặt giật bắn tay lại.

Hắn không chịu buông cứ dẫn nó đi một mạch.

_Anh định đi đâu với bộ đồ tắm?

Hắn dừng lại, sực nhớ ra điều đó, nó bật cười trước vẻ mặt lúng túng của hắn, nụ cười của nó lúc này trong như một đóa hoa xinh đẹp đang cười với hắn. Bất giác hắn cười theo trong vô thức...

Nó đang đứng trước một salon nổi tiếng trong thành phố. Nó tròn mắt nhìn hắn ngạc nhiên. Hắn đẩy nó vào đó chọn cho nó một chiếc váy xòe màu xanh dương không dây và một bộ tóc giả dài, hơi xoắn lại phần đuôi trông y như tóc thật. Sau hai tiếng đồng hồ, nó bước ra trong ánh mắt ngất ngây của hắn.

_Dẫn tôi tới đây để làm mấy cái trò này hả?

Nó dự định bỏ vào thì hắn nắm tay nó lại:

_Tôi có một bữa tiệc muốn cậu đi với tôi.

_Tại sao tôi phải đi với anh?

_Vì... bí mật!

Nhắc đến đó nó điên máu lên, phải rồi hắn mà không biết cái bí mật đó thì cứ liệu đó, nó sẽ nghiền xương hắn ra thành trăm mảnh. Nó đành bấm bụng đi theo hắn lên xe...

16. Chương 17: Tôi Thích Cô Gái Ấy!!!

Hắn dẫn nó đến một nhà hàng lớn trong thành phố. Nhà hàng này cũng hoành tráng không thua kém gì nhà hàng Hoàng Gia. Lối vào rộng rãi, uy nghi nhưng sốc cái là... bên trong không có ai ngoài những nhân viên phục vụ. Nó ngỡ ngàng nhìn đèn trùm pha lê treo trên trần nhà cao cỡ 6, 7m.

__Cô có thích không?

Nó giương đôi mắt ếch qua nhìn nó:

__Sao lại dẫn tôi tới đây?

__Đi ăn một mình buồn quá, tôi muốn dẫn cô theo ăn chung cho đỡ buồn. – Hắn nhìn băng quơ rồi thôi thúc nó – Đi thôi, tôi bao trọn nguyên nhà hàng này rồi, cô khỏi lo có người nhìn thấy bộ dạng cô lúc bấy giờ.

__Hừ... cũng biết điều đó! – Nó lăm bắm một mình ngoảnh quanh khung cảnh tráng lệ trước mắt nó.

Còn hắn, hắn đang mỉm cười sung sướng, tim đập rộn ràng trong nhịp điệu bản nhạc jazz.

“Tại sao lúc nào nhìn cô ấy cũng xinh đẹp hết nhỉ?”

Hắn vút mắt trước suy nghĩ đó chỉ biết là tâm trạng đang rối bời.

Hắn thả nó xuống trước cửa khách sạn với ánh mắt tò mò của mọi người. Không còn cách nào khác nó chỉ biết cuối đầu che cái mặt của mình chạy vội lên phòng.

“Chết tiệt, tên chết bầm sao mi lại bỏ ta giữa đường như thế? Ta còn chưa thay đồ mà! Không biết có ai nhận ra mình không nữa!” Mồ hôi lấm tấm, nó mở nhẹ cửa phòng liếc quanh. May quá HinDu không có trong phòng. Nó chạy vội với bộ đồ lao vào nhà tắm.

Vừa lúc HinDu về phòng, nó lại quên khóa cửa nhà tắm. Anh đẩy cửa nhà tắm bước vào và sững sờ nhìn nó. Nó mãi gỡ nút trên chiếc váy nên không để ý ánh mắt kinh ngạc của HinDu.

“Sao lại có con gái trong phòng mình? Khoan... khoan đã... gương mặt đó chẳng phải là... cô gái hôm lễ hội Hoàng Gia sao? Không... không phải... mà là Ji Min!!!”

HinDu nhận định sau khi nó tháo bộ váy xuống và dùng băng quánh ngực lại. Anh vội đóng nhẹ cửa lại chạy về giường tự tán vào mặt mình. Không phải mơ, không phải ảo tưởng, mà là sự thật!!! OMG tin được không? Đường đường là một Hoàng Tử nước Đại Hàn Dân quốc lại bị một cô gái lừa như một kẻ ngốc. Anh vừa giận, vừa thảm vui mừng, vui vì nó là con gái.

“Sao mình lại vui thế này? Chết tiệt! Mày bị gì thế Lee HinDu?” – Anh lấy tay che cái miệng đang cười mãi không ngưng của mình. Còn nó thì thản nhiên bước ra giấu nhem bộ váy xuống tầng cuối cùng của vali.

__Cậu muốn đi dạo một lúc không?

Nó ngạc nhiên, lần đầu HinDu rủ nó đi dạo. Nó nhanh chóng nhảy cẫng xuống giường:

__OK!

Nó mừng rỡ quơ lấy áo khoác đi cạnh HinDu.

Nó và anh đi dạo trong công viên gần khách sạn, buổi tối ở đây cũng vui lắm, người người đi cùng nhau ngắm cảnh, trò chuyện.

__Theo tôi thấy thì cậu chưa có bồ đúng không?

__Hả? – nó bất ngờ trước câu hỏi của anh. Phải rồi, nó có quen ai bao giờ đâu. Nghĩ thế nó gật đầu rồi hỏi lại:

__Vậy cậu đã để ý cô gái nào chưa.

Nghe nó hỏi, anh ngượng ngùng đỏ mặt, trong lòng vui mừng:

_Ừm... rồi...

Nó ngạc nhiên pha lẫn thất vọng:

_Vậy... vậy... à?... chắc cô ấy xinh đẹp lắm...

HinDu gật đầu chân thật:

_Phải! Lần đầu tôi gặp một cô gái ngang ngược như thế, bạo dạn như thế, lại xinh đẹp nữa... nói chung là rất ấn tượng... làm tôi luôn nghĩ về cô ấy. – HinDu vừa nói vừa cười khi nghĩ về cô gái đó khiến nó thất vọng.

_Ừm...

Nó buồn lắm, vì anh đã thích một cô gái khác. Nhưng cũng đành thôi vì thân phận của nó là con trai mà... nó không có cách nào để thổ lộ tình cảm của mình.

17. Chương 18: Đừng Khóc Nữa, Đã Có Hoàng Tử Ở Bên...

“_Yu Ri!

_HinDu!

_Cậu muốn vào vườn Thượng Uyển chơi không?

_Tớ vào được hả?

_Dĩ nhiên, tớ xin phép phụ vương rồi...

...

_HinDu! Không phải bố tớ, không phải!

Thằng bé HinDu vẫn đứng đó không nói gì chỉ nhìn con bé với ánh mắt căm hận. Con bé vẫn nài nỉ thằng bé khóc nức lên. HinDu bỏ đi, con bé ngồi đó khóc mãi, đến khi nó cảm thấy mệt mỏi thì đi lướt trên thảm cỏ xanh...

_Yu Ri! Em xem anh có cái gì này!

Một thằng nhóc chạy đến hai tay giấu đằng sau lưng. Chợt một con nhóc chạy đến bóp lấy cổ Yu Ri lắc mạnh:

_Chính bố mày... chính bố mày giết phụ vương! Mày chết đi!

Con bé đó vừa khóc vừa lắc mạnh cổ Yu Ri. Yu Ri sợ hãi cũng òa khóc.

_Eun Hye! Buông Yu Ri ra! Không phải vậy đâu!

Eun...Eun Hye?

_Anh Yoon Min! Chính bố nó giết phụ vương!

_Không phải vậy đâu.

Con bé Yu Ri lắc đầu ngoay ngoáy trong sự sợ hãi:

_Không... không... không phải...

Nó trân chối nhìn thằng nhóc Yoon Min và con bé Eun Hye rồi chạy vụt đi mặc cho tiếng kêu của Yoon Min. Gần đó có một cậu nhóc đứng đó từ lúc này đến giờ nhìn sự việc đang xảy ra và thút thít khóc – không ai khác chính là Lee HinDu...”

_Không phải đâu HinDu! Không phải đâu Eun Hye! Không phải đâu, cậu tin tớ đi HinDu!

Nó bật dậy, lại giấc mơ đó. Nó khóc nức nở. Chợt nó cảm nhận được một vòng tay đang choàng qua vai nó – là HinDu.

__Lại mơ thấy ác mộng sao?

Nó gật đầu khỏ sở. HinDu đẩy đầu nó tựa vào lòng ngực ấm áp của anh:

__Không sao đâu! Có tớ bên cạnh cậu, không sao cả.

Nó cảm thấy an tâm và dễ chịu hơn. Tại sao lại ấm áp như thế, lần đầu tiên có người ôm lấy nó như thế này, trong lòng vô cùng bình yên.

__Đã từng có chuyện gì xảy ra sao?

Nó ngược lên nhìn HinDu vẻ khó hiểu, anh cười nhẹ, lắc đầu:

__Không thể nói thì thôi, nhưng tối nào cũng gặp ác mộng thế này thì quả là đã từng có chuyện tồi tệ xảy ra với cậu.

__Tớ không biết... tớ không nhớ gì cả. Tớ chỉ nhớ mình có một người mẹ, tớ chỉ biết tớ rất sợ nước. Tớ chỉ biết chính Mi Sun là người muốn giết tớ. Tớ không biết tại sao, tại sao cả! Tớ cũng chẳng hiểu những gì tớ đã mơ thấy. Tớ không muốn hiểu, tớ không muốn mơ thấy nó nữa! –Nó ôm đầu lắc mạnh, nó quá bức xúc, quả thật những giấc mơ đó đang hành hạ nó. Nó mệt mỏi lắm rồi. HinDu vịn vai nó lại, giọng dịu dàng:

__Vậy thì đừng nghĩ đến nó nữa. Cậu an tâm, có tớ bên cạnh cậu, cậu sẽ ổn thôi!

Sao nó lại cảm thấy xúc động thế này? Mọi cô đơn, mệt mỏi tan biến. Có phải đây chính là tình yêu thật sự?

HinDu dùng tay lau nước mắt trên má nó:

__Đừng khóc nữa nhé!

18. Chương 19: Ngày Thứ Hai Của Chuyến Du Lịch

Nó và mọi người đều tập trung đông đủ ở trước cửa trò chơi kinh dị nhất nước Pháp: Thảm hiểm rừng kinh dị!!!

Chỉ nhìn sơ bên ngoài thôi cũng đã thấy u ám đến rùng mình rồi. Ai biết được nguyên cái rừng to lớn như thế sẽ xảy ra bao nhiêu sự cố. Mà lẽ mà trong đó không phải ma giả mà là ma thật thì sao? Nó cảm thấy lạnh sống lưng cổ nuốt nước miếng đi qua cánh cổng soát vé. Không được, nếu nó bỏ về giữa chừng thế này sẽ bị **** là đồ nhất gan. Nhưng vụ canô hôm qua cũng làm mất hình tượng nó rồi còn đâu nữa? Không, vụ canô khác vụ này khác, dù sao cũng không được bỏ về.

Chân tay run lập bấp nó đi chậm vào khu rừng. Sao nữ lòng nào đối xử với nó như thế? Mỗi lượt đi chỉ có ba người thôi là sao? Mà sao nó vào không thấy hai người còn lại đâu nhỉ? Làm ơn đừng bỏ nó trong lúc này, nó sắp xỉu rồi đây.

Chợt nó nhìn thấy bên cái cây có cái gì đó thấp thoáng, không lẽ là ma?

Nó tiến đến gần hơn thấy có người đang cử động... là... một cô gái đang cười như bị điên, nằm trong bồn tắm tự của chân mình ra. Nó hét hoảng la lên:

__Áááá...

Chạy một mạch sâu vào rừng thở hổn hển. Chợt nó cảm giác như mình đi quá xa, không biết cò đứng đường không? Lỡ mà bị lạc luôn trong đây là chết chắc. Nó rướm rướm nước mắt cố tìm đường ra.

“Huynh!”

Nó giật phắt quay lại. Là... một người đeo mặt nạ, trên tay cầm một cây gậy bóng chày vừa đánh hụt nó. Đây cũng là một nhân vật trong phim kinh dị sao? Nó sợ hãi lùi lại, tên đó chạy đến tấn công nó. Cảm giác như hắn thật sự muốn giết nó, nó cố chạy thật nhanh, hắn ta vẫn đuổi theo. Không lẽ nào hắn muốn giết nó thật?

Nó cố hết sức sinh tồn chạy với tốc lực nhanh nhất có thể của một nhà vô địch maratông. Mẹ ơi tên đó gần sắp tóm được nó rồi. Mãi nhìn đằng sau nó vấp phải cục đá ngã nhào xuống.

“Không! Không!”

Hắn giơ cây gậy lên, nó nhắm nghiền mắt lại... đã đến lúc nó phải chết sao?

“Bộp”

Nó mở mắt ra... sao không đau đớn gì cả? Cái xuất hiện đầu tiên trong mắt nó là gương mặt của Yoon Min. Hắn nhìn nó lo lắng:

__Cô có sao không?

Nó lắc đầu thầm biết ơn hắn đã cứu sống nó lần nữa. Những chưa kịp nói gì thì hắn ngã nhào xuống, sau gáy hắn máu chảy lên lãng. Nó sợ hãi la lên:

__Yoon Min! Yoon Min!

Tên cầm gậy cũng chạy mất hút, nó bật khóc đỡ Yoon Min dậy, còn một người nữa đi cùng lượt, nó phải gọi trợ giúp:

__Có ai cứu với... híc có người sắp chết! Làm ơn! Yoon Min à!

__Ji Min! – là tiếng của HinDu, nó mừng rỡ vội la lên:

__Tớ ở đây! HinDu! Làm ơn!

Chỉ mấy giây sau nó thấy bóng dáng HinDu hiện lên trước mặt nó ngạc nhiên nhìn Yoon Min đang gục trên đùi nó, nó nức nở:

__Yoon Min! HinDu à! Hức hức...

Một động tác nhanh nhất HinDu công Yoon Min chạy đi tìm nhân viên trợ giúp, nhân viên đó không ai khác là cô gái đang chờ chân lúc này.

Nó thật sự rất sợ, chưa bao giờ nó sợ như thế. Cảm giác này còn đáng sợ hơn cả những ác mộng của nó. Lúc này nó không thể định thần lại được, mặt nó như không còn 1 tí máu, hô hấp khó khăn, chân tay lúng búng chỉ có nước mắt chảy xuống là di chuyển đi nhất trên gương mặt nó. HinDu ôm lấy nó, vút lưng nó nhưng nó biết tay anh cũng đang run rẩy. Không... Yoon Min không được chết! Không thể nào... người chết phải là nó!!!

19. Chương 20: Nếu Anh Ấy Có Bề Gì, Tôi Sẽ Giết Cô!!!

Nó thấp thỏm ngồi đứng ngồi không yên ngoài phòng khách. Đáng lẽ người bị đánh là nó, đáng lẽ hắn không nên xuất hiện lúc đó, đáng lẽ nó không nên bước vào khu rừng đó, đáng lẽ... đáng lẽ... hàng ngàn từ đáng lẽ quay mòng mòng trong đầu nó khiến nó phát điên lên. Hắn không thể có chuyện gì được! Nhất định nó sẽ làm tất cả mọi thứ để hắn khỏe lại...

__Anh Yoon Min... - Eun Hye chạy đến, vẻ mặt lo lắng cùng Mi Sun đứng đằng sau đang trợn mắt nhìn nó. Tự nhiên bao nhiêu ai oán từ trước đến giờ đột ngột bùng phát. Nó nhào đến như một con chó vồ lấy một con mèo, nó tức giận nắm lấy áo, ép Mi Sun vào tường:

__Mẹ kiếp! Chính mày! Chính mày muốn giết tao. Nếu không phải mày thì Yoon Min bây giờ sẽ không phải nằm trong đó. Con khốn, mày hại tao chưa đủ sao?

Nó hét lên trong vô thức, tại sao nó lại lớn tiếng như thế? Lần đầu tiên nó **** tặc trước mặt mọi người. Nhưng nó thật sự muốn giết con nhỏ đang đứng trước mặt nó ra thành trăm mảnh. Nó đang phát điên, tại sao nó lại thế? Nó nghiêng răng càm hận nhìn Mi Sun, một bàn tay trắng giữ tay nó lại:

_Ji Min! Bình tĩnh đi! – HinDu giữ tay nó lại dẫn nó đến ghế ngồi, dỗ dành nó.

Nó hít sâu, hơi thở nó run run. Lỡ mà Yoon Min có chuyện gì, thì nó biết phải làm sao?

_Ji Min! Ji Min! – Phu nhân sau khi nghe tin liền bay qua Pháp tìm nó. Ánh mắt nó mệt mỏi nhìn bà, bà ôm chăm lấy nó:

_Con ổn chứ? Con không sao chứ?

Nó chỉ im lặng chỉ vào phòng cấp cứu của Hoàng Gia Pháp. Bà vút tóc nó:

_Đừng lo, cậu ấy sẽ ổn thôi, Hoàng Hậu cũng không trách con đâu!

Nghe thế nó cũng bớt lo hơn nhưng sao đã 2 tiếng rồi mà bác sĩ vẫn chưa ra?

Sau đó bà cũng bỏ ra đón tiếp Hoàng Hậu...

Tích tắc... tích tắc... tích tắc...

Thời gian trôi qua thật dài, mỗi một giây nó cảm thấy mình thêm mệt mỏi vì run sợ. Nó đứng ngồi không yên, thỉnh thoảng lại dấy hết tức giận bằng ánh mắt nhìn Mi Sun. Mi Sun cũng không hơn gì nó, nhưng ả cứ lắc đầu chối ngoay ngoáy rằng ả không hề muốn giết nó. Những lúc đó nó thấy con thú trong người nó nổi dậy muốn đập chết con nhỏ đang đứng cạnh Eun Hye. Còn Eun Hye thì không nói gì chỉ nhìn nó như có gì đó muốn nói nhưng lại thôi.

“Cạch”

Nó giật mình nhào tới cửa phòng dồn dập bấm lấy bách sĩ:

_Sao rồi? Anh ta sao rồi? Ông đã làm gì anh ta?

Cả Hoàng Hậu cũng lo lắng hỏi dồn bách sĩ. HinDu giữ nó lại, nhẹ nhàng hỏi:

_Sao rồi bách sĩ?

_ Nothing serious, just a minor injury should only fainted, we have carried out X-ray but did not detect any injury in the brain. When he woke up, every body can visit him. (Không có gì nghiêm trọng cả, chỉ là chấn thương nhẹ nên ngất đi thôi, chúng tôi đã tiến hành chụp X-Quang nhưng không phát hiện ra sự chấn thương nào ở não. Khi nào Thái Tử tỉnh dậy thì các vị có thể vào thăm.)

Tim nó như ngừng đập vì vui mừng, may quá. May quá. Hoàng Hậu cầm lấy tay bách sĩ:

_Thank you! (Cảm ơn ông.)

Ông ấy gạt đầu rồi đi mất

20. Chương 21: Tôi Yêu Em...nàng Công Chúa Của Tôi.

Hoàng Hậu vẫn ngồi gập gù cạnh giường của Yoon Min, nhìn bà ấy nó càng cảm thấy mình thật có lỗi. Đáng lẽ người nằm đó là nó mới đúng. Còn HinDu lúc nào cũng ở bên cạnh nó, chăm sóc nó khiến nó cảm thấy an tâm hơn. Còn Mi Sun thì tức giận, quyết phải giết nó cho bằng được vì bộ mặt của cô ta bị nó lộ ra cho HinDu và Eun Hye thấy. Chỉ còn mỗi Yoon Min là hi vọng cuối cùng của Mi Sun. Đúng như suy nghĩ của ả. Sau khi Yoon Min tỉnh dậy vẫn bệnh vục ả. Còn nó thì rất tức giận:

_Anh còn nói như thế được sao?

_Là cậu hơi quá đáng đó, rõ ràng cậu không có chứng cứ lại đổ cho Mi Sun. Mi Sun làm gì cậu mà cậu lại ác cảm với cô ấy như thế?

_Được lắm, anh đúng là nhu nhược mà, từ nay trở đi đừng có xem vào chuyện của tôi, tôi có chết thì mặc tôi, không cần anh làm ơn làm phúc đỡ cây gậy cho tôi. Còn bây giờ... - nó đưa cho hắn 1 bình thủy tinh – đánh tôi đi, coi như tôi trả lại cây gậy cho anh, nếu anh không thì xem như què, tôi không nợ anh, anh không nợ tôi, như vậy anh thiệt thòi rảnh chịu.

_Cậu... - hắn ngỡ ngàng nhìn nó, cầm bình thủy tinh đặt lên bàn điềm tĩnh – thôi cái tính trẻ con ấy đi, cậu thật là...

_Như vậy thì anh thiệt thòi rảnh chịu, xin chào tôi đi trước. –Nó bỏ đi một mạch trong lòng thầm trách tên ngốc đó, rõ ràng như thế mà còn bênh vực nhỏ đó. Thật quá đáng mà, hắn ta cũng muốn *** hại nó sao?

_Ji Min! – HinDu vẫy tay gọi nó, nó chột ánh lên tia vui mừng khi nhìn thấy anh, ít ra nó còn có HinDu bảo vệ nó.

_Cậu đến thăm anh Yoon Min hả?

_Không tớ đến tìm cậu.

_Tìm tớ? Có chuyện gì không?

_Cậu sẽ không về Hàn Quốc chứ?

_Chuyến du lịch chưa kết thúc mà phải về sớm thì tiếc thật...

_Vậy cậu sẽ ở lại đây hả?

_Ừm tại sao phải về?

HinDu thở phào cười nhẹ, nụ cười thoáng nhưng nó vẫn thấy thật rạng rỡ.

_Oh, he very handsome! Hi, nice to meet you! (Oh, anh ấy thật đẹp trai! Xin chào, rất vui được gặp anh!) – một cô gái chạy tới then thùng nói nhỏ với HinDu, nó cảm thấy thật khó chịu và thầm chửi rủa: “Đồ H Á M trai”

_Oh, nice to meet you! (Oh, rất vui được gặp cô!)

_HinDu này, chúng ta sắp trễ giờ rồi đấy! – chột nó giơ đồng hồ ra, anh chàng ngỡ ngàng nhìn nó:

_Sao?

Nó kéo HinDu đi ngay, mặc kệ hành động của mình thật bất lịch sự.

_Anh Ji Min! Nghe nói có chỗ này xem bói hay lắm, anh đi với tụi em nha!

Nó gạt ngay cánh tay của nữ sinh ấy ra nhưng trong đầu cũng có chút tò mò. Xem bói sao? Nó cũng muốn xem thử...

_HinDu! Đi xem bói không? – Nó cảm thấy hơi ngại khi rủ HinDu đi xem mấy cái vớ vẩn đó.

_Cậu tin vào bói toán sao? – HinDu tròn mắt ngạc nhiên, anh vừa khám phá ra nó là một người rất mê tính.

Nó cười trừ:

_Ha ha... tớ chỉ coi thử bà ấy nói gì, mà cái đó nhảm quá thôi không đi nữa.

HinDu nhướng mày nhìn nó vẻ khó hiểu rồi bỏ về giường. Không đi thì thôi, nó đi một mình vậy.

Nó lang thang lòng vòng khắp phố, chỗ nào ta?

“Bịch!”

_A... xin lỗi... - Nó mãi nhìn nên va chạm phải ai đó

_Ji Min! – Là tên Yoon Min khốn kiếp, sao lại gặp hần ở đây chứ?

Nó làm lơ chỉ tặng cho hần một cái liếc không thân thiện. Chợt lòng hần thất lại: “Sao cô ấy cứ như thế nhỉ?”

_Tôi nghe nói ở đây xem bói rất hay, cô có muốn xem thử không?

Nó tròn mắt nhìn hần, hần biết chỗ nào sao? Mà sao hần biết mình đi xem bói nhỉ? Nó nhìn hần thật lâu rồi quay đi:

_Ở đâu cơ? – Giọng nói nho nhỏ nhưng cũng đủ để hần nở một nụ cười.

...

Nó vào trong căn nhà tối như mực, thật đáng sợ! Nó rụt rè ngồi xuống ghế, hần ngồi cạnh nó ra hiệu nó giữ trật tự. Nó im lặng hướng mắt về phía cái bàn chỉ có một ánh sáng duy nhất là quả cầu thủy tinh phát sáng trước mặt một người đàn bà trùm áo khoác đen kín. Bà ta giơ tay lên bảo nó lại gần, nó rụt rè bước lại đặt tay lên quả cầu. Bà ta nhìn vào quả cầu rồi lắc đầu:

_Thật nguy hiểm! Đừng không con gái!

Nó giật mình, bà ta biết nó là con gái sao?

_Dạ?

_Con có một quá khứ quá đáng sợ, con đang quên nó đi đúng không? Hãy nhìn ta con gái!

Nó sợ hãi nhìn vào mắt người đàn bà ấy.

_Con không thể trốn tránh mãi được. Con phải đối diện với nó... khoảng thời gian sắp tới... sẽ là những ngày rất đáng sợ. Nhưng đổi lại, con sẽ có một cuộc sống thật hạnh phúc giữa hai lựa chọn.

_Hai lựa chọn?

Bà ta quay qua tên Yoon Min:

_Con trai, hãy bảo vệ cô gái này. Đây là người con gái mà con đang yêu, không phải thế sao?

Hần cúi đầu xuống xấu hổ tránh ánh mắt ngạc nhiên của nó. Bà ta cười lớn:

_Ha ha ha... 2 con đã bói xong rồi!

21. Chương 22: Hãy Để Tôi Gần Em Hơn Chút Nữa

Nó bước ra khỏi căn nhà tối tăm đó trong lòng một đống suy nghĩ. Chẳng thể nào hiểu nổi bà ta đang nói cái quái gì cả. Nó liên tục lắc đầu rồi bước đi như người mất hồn.

_Cô thần kinh à?

Nó quay phắt sang lờm tên Thái Tử thái ấy một cái rồi bực bội:

_Biến đi chỗ khác chơi.

Hần nhìn điệu bộ đáng yêu của nó cười lớn:

_Ha... ha... này! Tôi suy nghĩ mãi mà không nghĩ ra được. Rồi cuộc cô là con trai hay con gái vậy?

Nó đỏ mặt tức giận. Gì chứ? Nó là con gái mà, nói vậy ý là gì chứ? Tên chết bầm. Nó dẫm chân hần khiến hần la oái lên vì đau:

_Như vậy thì chắc là con gái rồi – Vừa khềnh chân hần vừa nói, bộ mặt có vẻ rất gian manh.

Nó không nói gì, mặc kệ hần nó đi trước vẫn vợ tiếp tục suy nghĩ.

_Wow, không ngờ khí trời hôm nay lại sản khoái đến thế. Này Ji Min!

_Nói!

_Đây là dịp đi chơi đầu tiên trong đời tôi được đi dạo trên đường phố đấy.

Nó ngạc nhiên nhìn hần, hần bật cười nhìn lên bầu trời đen làm nó cảm thấy như hần là một người rất cô đơn, còn đơn độc hơn nó nữa.

_Từ nhỏ, tôi luôn bị giam trong cung. Không được tùy tiện ra khỏi phòng. Phải nghiêm chỉnh học tập với mama. Năm tôi 4 tuổi, tôi thường lên ra hoa viên chơi với HinDu và EunHye. Khi đó tôi bắt gặp một cô bé thua tôi 2 tuổi đang ngồi tập đọc dưới gốc cây. Cô bé đó rất dễ thương, sau này chúng tôi thường chơi cùng nhau, cô bé đó có một cậu em trai rất phá phách. Nhưng tóm lại đó là một khoảng thời gian rất hạnh phúc. – Hần vừa kể, vừa cười xem ra khoảng thời gian đó của hần rất hạnh phúc. – Mi Sun là một cô bé ít nói, hay khóc nhè nên chúng tôi ai cũng thương yêu em ấy. Tôi chưa bao giờ nghĩ một cô bé đáng yêu như Mi Sun lại muốn giết hại cô. – Hần nheo mắt nhìn nó. Phải rồi, thân nhau quá làm sao thấy được bộ mặt đằng sau của ả chứ? Nó tròn mắt nhìn hần:

_Anh là kẻ ngốc nhất tôi từng gặp.

_Cô phải nói cho tôi biết lý do chứ? Tại sao cô lại nghĩ rằng Mi Sun muốn *** hại cô?

_Đó là một câu hỏi lớn trong đầu tôi. Làm sao anh có thể tin người một cách quá đáng như vậy? Tôi không biết anh và cô ta thân nhau được bao lâu, nhưng chẳng lẽ nhiều đó thời gian anh vẫn không thể nhìn thấy bộ mặt giả tạo của Mi Sun hay sao?

Nó thở dài, cảm thấy chút tổn thương trong lòng. Yoon Min đứng lại, trầm ngâm suy nghĩ. Lúc này nó phát hiện gương mặt điển trai của hần lúc suy nghĩ. Đôi lông mày tuyệt đẹp châu lại vào nhau, đôi môi khiêu gợi, đôi mắt mong lung nhìn nó khiến tim nó đập rộn ràng. Nếu được chạm vào đôi má trắng trẻo đó, nếm thử đôi môi đó cảm giác sẽ như thế nào nhỉ?

“Rốt cuộc là mày đang nghĩ gì vậy Han Ji Min? Tỉnh lại đi!”

Từng hạt mưa nhỏ phát phơ vào mặt nó tạo nên 1 cảm giác dịu nhẹ thoải mái. Nhưng tình hình là nó và hần ta phải tìm 1 chỗ trú mưa thích hợp.

Sau khi ổn định chỗ ngồi thì mưa bên ngoài cũng bắt đầu nặng hạt. Khí hậu hạ thấp đủ để tạo thành dấu bàn tay của nó hằn trên cửa kính.

_Lee Yoon Min!

_Hả?

_Nếu tôi bắt cóc anh giao cho bọn mafia để lấy tiền thì chắc là giàu sụ!

Yoon Min mặt mày nhăn nhó:

_Cô không có cơ hội đó đâu! An ninh ở đây rất rất chắc chắn. Vả lại tôi cá với cô hiện giờ người theo dõi tôi và cô ít nhất là sáu người.

Nó trợn mắt dòm xung quanh, quả là có 1 người đang cặm cụi đọc báo ở bàn bên cạnh, 1 vài người xung quanh thỉnh thoảng lại liếc nhìn nó rồi tiếp tục công việc. Nó cố nuốt cái chữ “Sặc” sắp văng ra khỏi cổ gật đầu chấp nhận.

Nó nhìn mong lung qua lớp cửa kiến trong suốt, đèn đường mờ ảo dưới màn mưa, một vài cây dù sắc sỡ ngang dọc. Một cô bé tay ôm chú gấu bông bên kia đường...

“_Đưa đây, con gấu là của tao. Nhất định là do mày đòi anh Yoon Min đúng không? Nó là của tao!

Mi Sun giật con gấu bông từ tay Yu Mi (Tên mới đổi ^^), Yu Mi sợ hãi nín lấy con gấu bông:

_Không trả cho tớ, nó rất quan trọng với tớ.

Nhưng Mi Sun đã leo lên xe, con gấu bông nằm trọn trong tay con bé đó và xe vụt mất. Yu Mi bật khóc chạy theo chiếc xe đang phóng ra xé tan màn mưa và la lớn:

_Trả gấu cho tớ, đừng lấy nó đi mà, tớ xin cậu! Mi Sun!

Mặc cho Yu Mi vấp té, chiếc xe vẫn chạy theo đúng quỹ đạo của nó và tan dần sau lớp màn trắng xóa như sương mù...”

Nó giật mình thoát khỏi đóng kí ức lộn xộn ấy, một giọt nước mắt lăn trên má lúc nào không hay. Yoon Min nhìn nó lúng túng, đôi mắt pha chút bi thương nhìn nó. Thứ khó chịu nhất trong tình cảm đơn phương là nhìn thấy người mình thích khóc vì một lý do mơ hồ tưởng chừng như mình không bao giờ có thể chia sẻ được.

22. Chương 23: Em Chưa Bao Giờ Mở Lòng Với Tôi!

Nó hít thật sâu, trong đầu vẫn ong ong như búa bổ, mím môi nghịch tách cà phê trước mặt.

_Bà phù thủy đó... - hần ngập ngừng - bà ấy nói... quá khứ gì đó???

_Tôi không biết bà ấy đang ám chỉ gì... bởi vì... tôi không có quá khứ...

Phút chốc, Yoon Min như chết lặng đi. “Em không có quá khứ? Em không hề biết mình là ai, những truyện trước kia... vậy mà khi gặp em tôi cứ nghĩ em là một cô gái không ưu tư.”

_Cô... mất trí nhớ từ khi nào?

Nó chống tay lên trán, chau mày:

_Mẹ tôi kể: Năm tôi 4 tuổi, tôi bị tai nạn giao thông. Khi tôi tỉnh lại đã thấy bà ấy ôm chầm lấy tôi nói: “Từ nay, ta sẽ là mẹ của con!” Rồi nuôi tôi lớn, bà còn nói bố tôi đã chết do bị mưu sát, kẻ hại bố con là...

Nó nghẹn lại, không thể nói được gì nữa. Nơi cổ họng nó dâng trào một cảm xúc đầy đau đớn khiến nó không thể nức lên được. Hần vỗ vai nó, ánh mắt chan chứa sự chia sẻ:

_Đừng suy nghĩ nhiều quá! Họ sẽ phải trả giá!

Nó lắc đầu, nhắm mắt cố kìm nước mắt:

_Không... Họ đã cướp đi tình cảm quan trọng của tôi, mục tiêu cuối cùng của họ không phải là bố tôi... mà là... tôi!

_Sao cô nghĩ thế?

Nó ngập ngừng rồi hít một hơi sâu:

_Tại sao tôi phải trả lời câu hỏi đó? Anh không tin tôi!

Hần thấy tim mình nóng rát lên sau câu nói đó của nó. Hần nhắm mắt rồi gật đầu nhìn lảng đi:

_Ý cô là Mi Sun?

Nó khẽ bật cười lạnh lùng:

_Tôi đang tự hỏi tại sao tôi phải kể cho anh nghe trong khi anh không tin tôi, anh không thật sự...

Nó thở dài rồi lắc đầu:

_Bỏ đi! Dù sao thì vẫn có người giúp tôi, tốt với tôi hơn anh nhiều.

_Ai?

Nó không nói gì, chỉ lặng lẽ bước ra khỏi tiệm với tâm trạng náo nê.

“Có phải dầm mưa sẽ giúp ta quên đi cái lạnh trong tâm hồn vì cái lạnh thể xác?” Nó không do dự bước đi dưới màn mưa. Hấn vẫn ngồi đó, tim nhói lên từng cơn rồi thẳm bật cười đau đớn: “Tôi không tin em? Em có biết tại sao không? Vì em chưa bao giờ mở lòng với tôi!”

Nó lang thang mãi cũng về đến khách sạn. Trời vẫn đang mưa tầm tã, mọi người đổ dồn ánh mắt kinh ngạc về nó. Mặc kệ họ! Mặc kệ hấn! Nó không quan tâm.

_Ji Min? – HinDu ngạc nhiên nhìn về mặt nó, lo lắng kéo nó về phòng – Sao lại dầm mưa thế này? Sao lại không mang dù? Dù trời nưà thì cũng phải tìm chỗ nào đó đợi hết mưa rồi về cũng được. Không gọi cho tôi ra đón...

Chưa nói dứt câu thì nó cười nhạt:

_Tại tôi muốn tắm mưa một chút! Cậu đừng lo lắng quá như vậy!

Nó đi về giường nhưng HinDu kịp giữ cánh tay nó lại, đôi mắt quan tâm:

_Đã có chuyện gì xảy ra nữa sao?

Nó vẫn im lặng nhìn HinDu, môi mấp máy nhưng không nói gì. HinDu ôm lấy nó:

_Sau này, có đi đâu phải nói với tôi một tiếng, tôi sẽ bảo vệ cậu! Thật đấy, chỉ cần tôi ở bên cạnh cậu thì sẽ không ai có thể tổn thương cậu. Tin ở tôi!

Nó nhắm mắt lại, cảm thấy ấm áp hơn, một giọt nước mắt chảy xuống, giọng nghẹn lại:

_Cảm ơn! Cảm ơn cậu!

“Cậu ấy chỉ là quan tâm tới mình chút thôi! Cậu ấy không thể thích một tên con trai được. Cậu ấy đã có... người mình thích rồi...” Nó vùng nhẹ ra khỏi vòng tay của HinDu, cười nhạt:

_Tôi nghĩ tôi nên đi tắm!

Anh gạt đầu:

_Tắm nước nóng nhé, đừng ngâm nước lâu quá!

Nó gạt đầu không nói gì, nhưng đầu đó trong lòng nó vẫn ấm lên một chút: “Ít ra còn có ai đó quan tâm đến mình, tin tưởng mình. Yoon Min! Một ngày nào đó anh sẽ phải hối hận vì đã không tin lời tôi nói!”

23. Chương 24: Điềm Xấu

“_Chị Yu Ri! – gương mặt thằng bé trắng bệch chạy đến.

_Woo... Woo... Chin... không phải vậy đâu... bố mẹ không phải...

_Baba, mama gọi hai chị em mình về gấp kìa, nhanh lên chị!

Thằng bé cầm tay Yu Ri chạy như bay về nhà.

Một người phụ nữ cầm một túi đồ đợi chúng trước sân đang định dẫn chúng nó đi. Đột nhiên ngoài sân có tiếng xe rất lớn chạy đến. Bà vội vã dẫn chúng xuống nhà kho, nơi chỉ có cái cửa sổ thông lên mặt đất.

_Hai con... hãy ở đây, đừng đi đâu cả... đừng gây tiếng động... - bà ấy sợ hãi nói không thành câu.

_Mẹ!

_Ta... yêu các... con... nhất định... các con phải sống...

Nói đoạn bà lao đi bỏ lại 2 đứa bé đang khóc nức nở, chúng ghé mắt lên cửa sổ nhìn ra ngoài. Một đám người mặc áo đen túm lấy bố mẹ chúng, học dí súng vào đầu hai người đó. Bỗng nhiên:

_Dừng... dừng...

Họ ngã xuống, gương mặt đầy máu loang khắp sân...”

Nó giật mình ngồi dậy, tay nó run lên vì sợ hãi. Nó lại mơ thấy giấc mơ đó. Không! Lần này khác, nó linh cảm có điều gì đó rất đáng sợ sắp tới.

“Once upon a time...” – Chuông điện thoại nó reo lên, là một số lạ. Nó áp tai vào giọng lắp bắp:

_A... a... lô...

_Han Ji Min! Cô thua rồi! Ha ha ha ha ha...

Gương mặt nó tái mét, giọng nói đó lạnh lùng và đáng sợ.

_Ai... ai đó?

_Ha ha ha ha ha! Về nhận xác người me thân yêu của mày đi! Tút tut tut...

Nó hoảng hốt la lên:

_ALÔ! ALÔ!

HinDu vừa giật mình tỉnh dậy thì nó đã lao như tên bắn ra khỏi phòng. Nó vừa chạy, vừa gọi cho Tế Tướng phu nhân nhưng vẫn không ai bắt máy.

“Không! Mẹ! Mẹ không được xảy ra chuyện gì!”

_Ji Min! Han Ji Min! – Tiếng HinDu vang vọng khắp khách sạn làm Yoon Min cũng giật mình choàng tỉnh: “Han Ji Min? Lại xảy ra chuyện gì sao?”

Nó vẫn mặc bộ đồ ngủ ào đến quầy tiếp tân:

_I want to back Korea! Now! (Tôi muốn trở về Hàn Quốc! Ngay bây giờ!)

Bộ dạng nó như con sói lên cơn, hung dữ và sẽ giết chết bất cứ ai cản đường nó. Cô tiếp viên đây sợ hãi không dám nói gì. HinDu giữ nó lại:

_Có chuyện gì? Han Ji Min bình tĩnh nào!

“Once upon a time...” – Là số lạ đó. Nó run rẩy:

_Cô... cô muốn gì?

_Ha ha ha! Mày không cần sợ hãi như thế đâu! Tao đã chuẩn bị vé máy bay ày rồi, cứ lên phòng mày mà lấy! Chúc vui vẻ! Ha ha ha ha ha!

Nó lại chạy nhanh hết sức có thể lên phòng. Quả là có một tấm vé máy bay trên bàn. Nó cầm lấy và không suy nghĩ nhiều chạy ngược xuống bắt một chiếc taxi.

“Còn 30 phút nữa máy bay cất cánh!”

_Han Ji Min! – HinDu cũng chạy theo nó nhưng ra đến cửa thì không biết Yoon Min từ đâu lao ngay vào chiếc taxi khác:

_Bám theo xe taxi đó!

Vừa đặt chân đến sân bay, hắn đã hiểu mọi chuyện sắp xảy ra liền gọi điện ama đòi về nước ngay đêm nay. Không nghĩ ngờ gì, chính phủ Pháp không phải là một người ke kiệt liền cấp cho hắn một chiếc trực thăng riêng. Han Ji Min lao ngay vào quầy soát vé thì bị hắn giật mạnh kéo nó đi không quên quay lại giải thích:

_Trực thăng sẽ nhanh hơn!

Hai người chạy như bay về chiếc trực thăng đậu sẵn trong sân bay. Nó như người dở sống, dở chết hồi hả lao lên trực thăng. Chiếc trực thăng cất cánh. Nó thấp thỏm lo âu tự trách mình: “Đáng lẽ mình không

_Han Ji Min! Mọi chuyện cứ để tôi lo. Tinh thần em vẫn chưa ổn định hẳn đâu! –

Yoon Min bước vào, theo sau là HinDu và Eun Hye.

_Han Ji Min! Thì ra trước giờ cô vẫn lừa chúng tôi! Tôi cứ nghĩ cô là... - Eun Hye ầm ỨC nhưng HinDu kéo tay nhắc nhở cô ấy.

_Ji Min! Tôi rất tiếc... về chuyện của... - HinDu đưa ánh mắt đầy thông cảm.

Nhưng nó không còn suy nghĩ nhiều về chuyện đó. Điều nó đang lo lắng là Hwang Woo Chin. Em trai nó có thể gặp nguy hiểm, nó lo sợ cầu xin:

_Em xin đấy! Yoon Min! Em muốn rời khỏi đây!

_Em không thể đi trong tình trạng thế này được!

_Tinh thần cậu chưa ổn định... Han Ji Min! – HinDu cũng khuyên nó. Nhìn những người bạn lúc nhỏ của nó mà lòng nó cay đắng, cay đắng chấp nhận quá khứ ấy.

Nó im lặng một cách đáng sợ rồi lên tiếng:

_Yoon Min, HinDu, Eun Hye! Tôi là Hwang Yu Mi! Hwang Yu Mi con của Tướng Quân Hwang mà mười năm trước đã thoát chết đây!

Căn phòng im lặng, không khí trở nên ngột ngạt. Lúc này Yoon Min kể nói:

_Ji Min! Tôi biết tinh thần cô chưa ổn định nhưng..

_Yoon Min! Mười năm trước, trong lúc chạy trốn em bị Mi Sun đẩy xuống hồ nước. Em gần như đã chết nhưng... - Giọng nó như tan vỡ - Tể Tướng phu nhân đã cứu em. Bà ấy muốn che giấu em nên bắt em giả trai, bà ấy biết, chỉ một mình bà ấy biết... cha em không phải là kẻ mưu sát Hoàng Thượng. – Đoạn, nó nhìn qua HinDu gương mặt đang càng ngày càng tối. Rồi một tiếng cười cất lên từ Eun Hye:

_Ha ha ha... truyện hay thật! Cô giỏi bịa truyện đó YU MI! Thì ra cô còn sống. Thật bỉ ổi! Cô đổ cho Mi Sun đã hại cô sao? Ngậm máu phun người! Giờ tôi đã hiểu lí do Mi Sun muốn giết cô là vì sao rồi! – Rồi Eun Hye hét lên trong sự đau khổ - TẠI SAO LÚC ĐÓ CÔ KHÔNG BIẾN KHỎI THẾ GIỚI NÀY LUÔN ĐI?

HinDu giữ Eun Hye lại rồi quay lại nói với nó:

_Không ngờ Han Ji Min chỉ là chiếc mặt nạ của cô thôi. Thật đáng kinh tởm! –

HinDu dắt Eun Hye rời khỏi đó trong trái tim tan nát. Anh đã yêu nó biết bao, để giờ nhận ra cô chính là con gái của kẻ đã giết ba mình. Thật đáng sợ, sâu trong lòng anh quặn đau, trái tim anh như thắt lại.

Nó nằm đó, mắt hướng lên trần nhà, một giọt nước mắt lăn xuống. Tất cả đổ nát. Tình cảm của nó bị cái gọi là “Câm hận” chà đạp. Nó có tội sao? Gia đình nó đã làm gì mà phải chịu cảnh thê lương thế này? Người duy nhất tin tưởng, giúp đỡ nó, yêu thương nó cũng đi đến thế giới bên kia. Nó phải làm sao đây? Woo Chin! Nó phải làm sao để bảo vệ người thân duy nhất của nó đây?

Yoon Min vẫn đứng đó nhìn nó trong kinh ngạc, rồi chuyển sang ánh mắt đau thương. Cuối cùng hắn cũng bỏ đi, bỏ đi trong trái tim đang dần chuyển sang lạnh buốt. “Bất cứ giá nào! Dù cho nó phải chết, nó sẽ tìm lại sự trong trắng cho gia đình nó. Nó phải bảo vệ Hwang Woo Chin! Hwang Woo Chin, giờ em ở đâu?”

25. Chương 26: Bảo Vệ Woo Chin!

Bây giờ chỉ còn mình nó trong phòng. Nó vẫn bất động như thế cho đến khi nó trở về hiện tại: “Người sống vẫn quan trọng hơn người chết. Dù sao người chết rồi có làm gì cũng không thể thay đổi được gì. Còn người

sống thì cần phải bảo vệ khỏi cái chết.” Nó bật dậy, rút hết kim chít trên người nó ra tẩu thoát khỏi bệnh viện. Trong người nó vẫn còn hơi choáng nhưng nó vẫn cố vẫy một chiếc taxi tức tốc trở về nhà.

Ngôi nhà chìm trong sự ưu ám, thê lương... nó cay đắng bước vào. Không còn một dấu tích nào của án mạng. Căn nhà trống không. Nó lên phòng gọi điện cho quản gia. Ông ấy nhẹ giọng trả lời nhưng vẫn không khỏi lo lắng một ngày nào đó người nằm dưới đất rướm đầy máu là mình. Nghĩ thế nó khẳng định:

“Mọi chuyện đã qua rồi. Tôi muốn ông tìm một người lái xe và tuyển người hầu mới cho tôi. Lương gấp đôi lúc trước!”

Quản gia tuân lệnh sau tiếng tút ở đầu dây bên kia. Nó tự châm ỉnh một ít rượu, nhìn xa xăm tính toán rồi hộp cạy ly rượu ngoắc một chiếc taxi.

Muốn tìm Hea Mi cũng không khó. Nó mời cô bé đến một quán nước sang trọng gần đó. Nhận được tin Tể Tướng phu nhân bị ám sát cô bé cũng rất lo lắng, nhưng giờ nhìn thấy gương mặt của nó vẫn như ngày nào không chút biểu cảm cô bé cũng nhẹ lòng hơn.

Nó vốn là một người không thích vòng vo nên vào thẳng vấn đề:

“Ừm... thật ra, tôi là con gái! – Nó biết điều này thật nực cười. Đột nhiên một tên con trai tài giỏi được bao người ngưỡng mộ lại đến nói với một cô bé rằng: “Tôi là con gái.”

Như thế chẳng khác nào tự tác một ráo nước lạnh vào mặt mình cả. Nhưng nó thật sự không thể nghĩ ra một cách giải thích nào hợp lý hơn. Trông Hea Mi rất ngạc nhiên:

“A... anh nói...”

“Tên thật của tôi là Hwang Yu Mi. Ừm... có lẽ rất khó tin đúng không? Dẫu sao cô muốn hay không cũng được. Vì vấn đề chính tôi tìm cô là mong cô giúp tôi... cái cậu... mà lần trước đến rước cô, cậu ta là...?”

Cô bé không hiểu vì sao cô gái này lại giả trai rồi lại đến giải thích với cô, càng không hiểu vì sao cô ta lại hỏi về Choi Eun Cho? Cô chỉ cảm thấy hơi thất vọng và bực mình vì mình bị cô gái này lừa như một con ngốc cứ bám đuôi lấy cô ta. Thật mất mặt!

“Tại sao cô muốn biết về Choi Eun Cho?”

Nó bối rối tìm kiếm một lý do nào đó thích đáng. Nhưng suy nghĩ mãi cũng chẳng thể nghĩ ra, không lẽ nào lại phải kể cho cô ta về việc cậu ta là em trai mình? Đó là điều ngốc nghếch nhất mà nó sẽ không bao giờ làm. Nó đành dùng ánh mắt chân thành nhìn cô bé:

“Hea Mi! Một số chuyện cô không thể giải thích với cô được... vì nó quá... quá... khó có thể nói ra... nhưng cô hãy tin tôi! Cậu bé đang gặp nguy hiểm. Tôi cần cô giữ kín chuyện ngày hôm nay và hãy cho tôi biết cậu bé học trường nào? Chỉ thế thôi!”

“Tôi không hiểu? Cô nói gì vậy? Tại sao cậu ta lại nguy hiểm?”

“Tôi e rằng nếu tôi nói ra tôi sẽ phải giết cô mất!”

“Đừng có đùa! Tại sao tôi phải giúp cô chứ?”

“Tôi không đùa! Nếu cô không giúp tôi... cậu bé sẽ gặp nhiều nguy hiểm... hãy tin tôi!”

Hea Mi khó có thể tin được con người đang ngồi trước mặt mình. Cô ta đã lừa mình một lần rồi, làm sao mà không có lần thứ hai chứ? Nhưng nếu lời cô ta nói là thật thì sao? Cô do dự một lát rồi quyết định:

“Ừm... làm sao tôi có thể tin cô đây?”

Nó im lặng một lát rồi nói:

“Tên thật của cậu bé là Hwang Woo Chin. Cô biết tên thật của cậu ta chứ?”

“Cậu ấy tên Choi Eun Cho!”

“Đó là cái tên được đặt sau năm cậu bé 4 tuổi. Cô hãy tin tôi!”

Hea Mi ngờ vực nhưng vẫn bấm bụng nói:

_Được rồi! Cậu ấy học trường CheongDam.

Nó cảm kích cô bé rồi vội gọi điện cho quản gia:

_Tôi muốn ông tìm cho tôi một ngôi nhà gần trường CheongDam, tôi sẽ chuyển đến đó học.

“Sao ă? Tiểu Thư thật sự muốn đến đó học sao?”

_Đúng, mau mau rút học bạ cho tôi, mai tôi sẽ chuyển đến đó. À mà tôi muốn lấy tên là Hwang Yu Mi, ông giúp tôi nhé!

“Vâng thưa Tiểu Thư!”

Tuy tính như thế nó vẫn chưa an tâm. Mặc dù cùng trường nhưng chắc gì có thể bảo vệ cậu bé mọi lúc mọi nơi. Quả thật nó cần sự giúp đỡ của... tập đoàn CS – Tập đoàn xã hội đen nổi tiếng đến quý tộc cũng phải nể mặt phần nào. Nó biết Mi Sun đã mượn một vài tay xã hội đen nào đó để khử Tể Tướng phụ nhân. Nó phải tìm cách phổng tay trên của ả mặt dù tìm đến đó không khác nào tự mình đi vào con đường đen tối. Nhưng nếu không đến thì đợi đến lúc xảy ra chuyện có hối hận cũng không kịp. Nó đành gọi điện cho tay quản lý của tập đoàn CS:

_Tôi muốn xin một cuộc hẹn từ chủ tịch Kim Chang Min!

_Xin hỏi quý danh!

_Cứ nói với ông ấy rằng có Hwang Yu Mi muốn bàn với ông ấy một số chuyện!

_Ừm vậy phiền cô chờ cuộc gọi sau!

_Phiền ông rồi!

_Không gì.

Nó tự bật cười rồi uống cạn li rượu đang lắc lư từ đọt sóng trên tay. Dù thế nào đi nữa, nó phải giữ cho Woo Chin được an toàn. Vì chỉ có cậu ấy mới có thể tìm lại sự trong trắng cho gia đình mình. Đã phóng lao thì phải theo lao...

26. Chương 27: Được! Chúng Ta Thoả Thuận Như Thế Nhé!

Bước chân vào ngôi trường mới, hình dạng nó khác hoàn toàn: Mái tóc dài uốn nhẹ mềm mại (Tóc giả 0.0), gương mặt xinh đẹp lạnh như băng đảo mắt nhìn xung quanh một cách khinh bỉ. “Một ngôi trường tồi tàn! Nước Đại Hàn Dân Quốc lại chứa chấp một ngôi trường như thế này sao?”

Nó tiến thẳng về lớp học, không quên đảo mắt tìm kiếm Choi Eun Cho. Có rất nhiều học sinh ngưỡng mộ trầm trồ to nhỏ, số ít ghen tỵ nói xấu nó. Mặc kệ họ, dù sao nó sẽ tìm một học bổng nào đó thích đáng để đưa Choi Eun Cho ra khỏi trường này, lúc đó nó không cần phải đặt chân vào cái nơi bẩn thỉu này nữa.

_Bạn Hwang Yu Mi học trường Hoàng Gia bắt đầu từ nay sẽ học cùng lớp với chúng ta. Các em hãy làm quen với bạn ấy!

Nó lạnh lùng nói gọn lọn:

_Tôi tên Hwang Yu Mi, mong được làm quen!

Thầy giáo hài lòng vỗ vai nó rồi xếp nó ngồi một mình ở bàn cuối cùng. Bắt đầu từ hôm đó, bàn cuối ấy do nó độc chiếm, không ai được ngồi cạnh nó cả (Chả là chy ý có chút vẻ coi thường học sinh ở đây nên kín nghị thầy để chy ý ngồi 1 mỳn ý mò!).

Vừa tan học, nó đã có mặt tại một trong số toàn nhà cao nhất Seoul: Tập đoàn CS theo như cuộc hẹn mà tên quản lý sắp xếp cho cô qua điện thoại trưa hôm nay.

_Tôi là Hwang Yu Mi, muốn gặp chủ tịch.

_Xin lỗi cô có hẹn trước chưa ạ?

_Rồi!

_Phiền cô chờ chút! – Cô thư kí mỉm cười dịu dàng nhấc điện thoại lên thông báo. Sau khi cúp điện thoại thì có một tên bảo vệ đến đưa cô đến phòng của chủ tịch.

Phòng chủ tịch nằm ở lầu ba, không gian thoáng đãng không có chút gì u ám như người ta thường nghĩ về trụ sở của băng xã hội đen cả. Thông tin vị chủ tịch này nó nắm rất rõ, ông ta tên Kim Chang Min, 52 tuổi, là một trong số các doanh nhân thành đạt nhất nước Đại Hàn Dân Quốc, số tài sản của ông ta không nhỏ. Ông ta còn có 1 cậu quý tử Kim Jea Joong 17 tuổi, mẹ cậu ta mất năm cậu ta 4 tuổi do bị các băng phải khác trả thù, tình cảm giữa hai cha con họ hình như không tốt lắm.

“Cốc cốc”

_Vào đi!

Nó bước vào, căn phòng trần ngập ánh sáng, một người đàn ông trung niên đang cầm cùi viết gì đó ngẩng đầu lên nhìn nó. Trông ông ta rất chính chắn, thẳng thắn không có vẻ là một tay trùm xã hội đen. Ông ta đứng dậy mỉm cười:

_À thì ra là Tiểu Thư Yu Mi! Xin mời ngồi!

Nó nở một nụ cười xã giao không khách khí ngồi xuống:

_Cảm ơn ông! Cho tôi xin một ly nước cam!

_Ồ! Được! – Ông ta quay sang nói với anh bảo vệ lúc này đang chờ ngoài cửa phòng – Gọi cô Lee làm giúp tôi ly nước cam!

Dù ngoại hình rất thân thiện và hòa nhã nhưng nó vẫn không quên đề phòng, chọn lọc từng chữ để nói:

_Tôi có một số việc muốn bàn với ngài không biết là có làm phiền ngài không?

Ông ta nhìn đồng hồ rồi mỉm cười với nó:

_Ừm... cô có 30 phút đấy!

Nó nường mày vẫn giữ nguyên nụ cười hình bán nguyệt trên môi:

_Được! Tôi cũng xin nói vào vấn đề luôn. Tôi muốn nhờ ông giúp tôi bảo toàn tính mạng ột người, ý ông thế nào?

Ông ta cười nhẹ:

_Đối với CS chúng tôi, đó là chuyện nhỏ. Nhưng mà tiểu thư à! Có qua có lại mới toại lòng nhau! Thế nào? Cô đổi cái gì để đổi lấy sự giúp đỡ của chúng tôi?

_Bất cứ thứ gì ông muốn nằm trong khả năng của tôi. – Không chút do dự nó đáp một cách nhanh chóng, thẳng thắn.

_Được! Rất tốt! Một mạng người đổi lấy một mạng người. Cô thấy thế nào?

Nó bất ngờ liếc nhìn ông ta một cái, nhưng vẫn giữ nụ cười bán nguyệt, nâng ly nước lên uống một ngụm.

_Ông có thể nói rõ chút được không?

_Tập đoàn chúng tôi rất cần một người quyết đoán và tài giỏi như cô. Vậy chúng ta có một thỏa thuận nhé! Chúng tôi sẽ chắc chắn người của cô luôn luôn an toàn trong 24/24 giờ. Ngược lại. Cô sẽ trở thành con dâu của tôi. Cô thấy thế nào?

Gương mặt nó thoảng chuyển thành màu xanh, nụ cười đóng băng trên mặt nó nhưng rồi là trở lại gương mặt trước đó. Nó lại nâng ly nước cam lên uống thêm ngụm nữa rồi hít một hơi sâu:

_Người tôi muốn bảo vệ là Choi Eun Cho, học trường CheongDam. Có lẽ ông là người hiểu nhất về chuyện của mười năm trước. Và ông cũng biết Choi Eun Cho là ai chứ?

Ông ta bật cười gật gù:

_Phải, phải! Mười năm trước... Sau khi biết tin Tể Tướng phu nhân mất, tôi đã đoán được cô sẽ tìm ra cậu ta.

_Tôi chấp nhận thỏa thuận. Nếu ông giúp tôi bảo vệ Choi Eun Cho cho đến khi mọi chuyện sáng tỏ, tôi sẽ cưới con trai ông!

_Rất tốt! Nếu một trong hai phá vỡ thỏa thuận này?

_Người đó sẽ phải chết! – Nó cười như không cười nhìn ông ta.

Ông ta lại gật đầu trước phong cách lạnh lùng của nó:

_Rất tốt! Ngày mai ta sẽ phái người đến, hết 30 phút rồi, tôi sẽ cho xe đưa cô về.

_Không cần đâu! Hẹn gặp lại! – Nó bắt tay ông ấy rồi ung dung đi ra khỏi phòng. Kim Chang Min nhìn dáng người và bước đi tự tin của nó: “Quả là rất có tố chất, rất giống với em ngày xưa đấy!” Rồi ông ta mở học tủ ra nhìn người phụ nữ trông bức ảnh.

27. Chương 28: Kim Jea Joong

Đúng như thỏa thuận, sáng sớm hôm sau, tên Kim Jea Joong chuyển đến cái trường cũ kĩ này. Vừa bước vào lớp cả lớp đã náo nhiệt lên bởi cái “event so hot” ấy. Nó xoa hai vầng thái dương rồi gục xuống bàn.

Sau khi thầy giới thiệu hần với cả lớp, không khách khí hần đi thẳng xuống bàn nó đang ngồi. Từ đầu nó đã hiểu ý hần nên không nói gì ngồi vào chỗ bên trong. Cả đêm qua nó lo lắng không ngủ được, bây giờ trở nên đỡ dần chẳng muốn nói gì chỉ phờ phạc ôm bàn mà ngủ.

Hần đá mạnh chân nó khiến nó giật mình tức giận quát lên:

_Này! Làm cái trò gì vậy? – Tiếng nó vang vọng khắp cả lớp, thầy đang giảng cũng ngừng lại nhìn chúng nó.

_Cô là con sâu ngủ à?

_Mặc kệ tôi! – Rồi nó quay sang ông thầy, giọng như ra lệnh – Thầy! Em xuống y tế, thầy cứ giảng tiếp đi! Nói xong nó hần học đi xuống y tế, tìm chiếc giường sạch sẽ nhất và đánh một giấc.

...

Chuông vừa reo bắt đầu giờ ra chơi, nó giật dậy. Kim Jea Joong đang tựa lưng trên ghế ung dung đọc báo, nó liếc mắt nhìn hần:

_Sao cậu ngồi đây?

_Tôi lớn hơn cô một tuổi!

_Tôi không cần biết! Chẳng phải bố cậu và tôi đã thỏa thuận rồi sao?

_Thì sao? – Hần vẫn lật tờ báo thư thả gác chân lên bàn. Nó tức giận nhưng vẫn cố kìm cơn nóng.

_Còn không mau đi tìm Choi Eun Cho đi!

_Cô khéo lo! – Hấn gấp tờ báo lại quay sang nhìn nó – Đó không phải nhiệm vụ của tôi! Đó là nhiệm vụ của mấy thằng đàn em thôi!

_Anh đến trường này làm gì?

_Tất nhiên là canh chừng vợ tương lai rồi! ha ha ha!

Nó không hề để ý đến giọng điệu của hấn, đứng dậy đi thẳng ra khỏi phòng y tế:

_Đàn em của cậu vẫn luôn theo dõi Choi Eun Cho chứ?

_Tôi nói tôi hơn cô 1 tuổi!

_Cái đó ai chẳng biết!

_Cô phải gọi tôi bằng anh! Đừng tưởng tôi cùng lớp với cô thì muốn gọi gì thì gọi

– Ánh mắt hấn lạnh lùng đầy sát khí khiến nó rùng mình. Quả nhiên là cậu chủ tập đoàn xã hội đen!

Nó không nói gì bước tiếp thì bị hấn chặn đầu lại:

_Tôi không thích một người vợ hỗn láo như thế!

Nó bật cười:

_Ha ha! Là anh không thích đấy nhé! Không thích thì đừng cưới.

_Phải cưới chứ! – Hấn ép nó lùi trở về phòng y tế, nó vấp phải cái giường ngồi phịch xuống đó. Nó hoảng sợ quơ tay lên đẩy hấn thì hai tay nó đã bị tóm gọn.

Gương mặt hấn càng ngày càng gần nó hơn:

_Tôi sẽ dạy dỗ cô biết làm vợ tôi là phải như thế nào!

Nó run rẩy thở mạnh, cố giữ khoảng cách với gương mặt hấn cho tới khi ngã xuống giường, nó cố phản kháng la lên:

_Buông tôi ra!

_Cô hung hăng như thế làm gì? Trước sau gì tôi và cô cũng là...

Tay hấn bắt đầu mở nút áo thứ nhất, nó vẫn cố sức vùng vẫy trong tuyệt vọng, toàn thân nó nóng rực, tim đập mạnh như con nai sắp bị con sói ăn thịt. Dù có thế nào nó cũng không nhân nhượng hấn, nó đã tính trước rằng sau khi mọi việc kết thúc, nó sẽ tự tử chết, sẽ không bao giờ lấy tên ác ma này.

Tay hấn cởi đến nút thứ ba, chẳng lẽ nó bị hấn làm nhục ở đây sao? Không được! Nó định đá hấn thì bỗng dừng hấn dừng lại.

_Cứng đầu! Chơi với cô chẳng vui chút nào!

Nó quay mặt đi không nhìn hấn, hấn ta đứng dậy và bỏ đi.

_Rồi người sẽ phải trả giá! – Nó thì thầm sau khi hấn rời khỏi phòng y tế.

Ngồi từ xa, nó ngắm nhìn Choi Eun Cho bằng ánh mắt triu mến: “Wow! Em giờ đã to cao, nhìn chính chắn hơn rồi! Nhìn một góc nào đó em của chị thật đẹp trai.”

_Chào... chào bạn! – Một nam sinh đến gần nó, gương mặt đỏ bừng – mình... mình và bạn làm quen được không?

Nó chưa kịp phản ứng thì tên Kim Jea Joong không biết từ đâu ra, ung dung đến bên nam sinh đó, liếc nhìn từ trên xuống dưới rồi cười khinh bỉ:

_Cút!

Cậu nam sinh ấy vẻ hơi sợ nhưng cố cãi lại:

_Cậu thật vô lý! Cậu là gì của cô ấy chứ?

Vừa dứt câu, nam sinh đó lãnh trọn một cú đấm:

_Thứ nhất! Tao lớn tuổi hơn mày, mày thử gọi tao như thế nữa xem?

“Bốp!” – Thêm một cú nữa giáng xuống:

_Thứ hai! Cô ta là đồ chơi của tao, mày mà lên phen thử xem?

“Cái... cái gì? Đồ chơi? Tên khốn này?”

Nó tức giận, mặt đỏ bừng rất muốn tát cho hắn một cái, nhưng nó cố nhịn, nuốt cục tức xuống rồi bỏ đi, không quên nó một câu:

_Thật kinh tởm!

28. Chương 29: Chạm Mặt

Nó e ngại bám sát theo Choi Eun Cho đang đi bộ về cùng tên bạn thân vừa chuyển đến. Không cần nói nó cũng biết tên đó là đàn em của Kim Jea Joong. Theo sau chúng nó còn cả 3, 4 thằng hộ tống. Quả là hoành tráng!

_Tôi đã bảo cô khỏi lo mà! Sao còn đi theo chúng làm gì?

Nó giật bắn mình quay lại liếc hắn:

_Mặc kệ tôi! Cậu đi theo tôi làm gì?

_Chẳng phải tôi đã bảo là canh chừng vợ tương lai rồi sao?

Tức! Tức có ức chế! – Cảm giác hiện giờ của nó. Đi đâu, làm gì cũng bị tên này bám đuôi. Một cọng lông không thể nhỏ được. Nếu không phải vì thỏa thuận nó sẽ cho ngay hắn một bạt tay, nhưng mọi việc đã đành, nó chỉ biết im lặng quay bước đi về.

Nó không muốn gọi xe, nó muốn đi bộ về nhà để nhìn ngắm thành phố nhộn nhịp đang về chiều. Bỗng dưng nó nhớ ai đó. Ai đó đã từng đi dạo phố cùng nó. Ai đó đã cùng nó đi xem bói, ai đó đã từng trò chuyện với... nó nhớ cả ai đó đã cùng nó dạo quanh công viên và tâm sự về người con gái mình thích. Nhưng dường như tất cả chỉ còn là quá khứ, sự thật bây giờ thì tất cả mọi người đã quay lưng đi. Quay lưng đi ngay trong lúc nó đau buồn nhất, thất vọng và cô đơn nhất. Nó ngẩng lên nhìn trời, tại sao ông trời lại đối xử với nó như vậy? Nó đã làm gì sai sao? Tại sao tất cả mọi người đều không tin nó? Để bây giờ một mình nó và Choi Eun Cho phải chống chọi lại tên xấu xa đó! Một giọt nước mắt lăn xuống, trên gương mặt không chút biểu cảm của nó.

“Rầm!”

Nó đâm sầm vào ai đó. Không biết có phải là trong cái xui có cái hên hay không mà một bàn tay đỡ lấy nó – tất nhiên bàn tay đó là của Kim Jea Joong vẫn đang lơ đãng đi theo nó. Người trước mặt nó cũng lấy lại được thăng bằng nhưng lại đội một cái nón tai bèo che cả nửa khuôn mặt. Tên Kim Jea Joong bực mình lên tiếng:

_Làm cái trò gì vậy? Không có mắt à? Đâm vào người ta còn không biết xin lỗi sao?

Tên đội nón tai bèo đó vội nói nhỏ:

_Xin lỗi!

Rồi hắn đi lướt qua nhưng nhanh chóng bị tên Jea Joong giữ lại. Lúc này nó mới để ý đến dáng người của tên đội nón tai bèo đó, trông rất quen. Vừa lúc Jea Joong lật nón hắn ta ra thì không nhầm lẫn được, tên đó chính là Lee Yoon Min. Nó ngỡ nó nhìn nhầm, dụi dụi mắt rồi nhìn kỹ lại, ngạc nhiên thốt lên:

_T...h...á...i... M...m...i...n?

Yoon Min dường như cũng giật mình, quay lại nhìn nó mừng rỡ:

_Ồi! Yu Mi! Anh tìm em mấy ngày nay!

Lúc này ánh mắt nó lóe lên tia hi vọng chăm chú nhìn hấn:

_Anh... anh tìm em?

_Phải! Em đột ngột trốn viện rồi biệt tích không thấy đến trường.

_Làm sao mà... anh đến đây được?

_Anh trốn cung!

Nó trợn mắt, mém chút là rút hai con ngươi ra rồi lại cười dịu dàng: “Anh quan tâm đến nó! Anh tin nó!”

_Thái Tử Min! Anh tìm Yu Mi để làm gì? – Lúc này Jea Joong lên tiếng. Lần đầu tiên hấn nhìn thấy nụ cười của nó nên không khỏi nghi ngại tên đang đứng trước mặt mình. Phải chăng cô ta có tình ý gì với Lee Yoon Min? Dù sao cô ta sau này sẽ là vợ hấn, hấn không khỏi bực bội khi tên con trai khác đến gần nó.

Yoon Min tò mò nhìn Jea Joong:

_Ai vậy?

Nó lúng túng:

_À... ừm... là Kim Jea Joong! Con trai của... Kim Chang Min!

Lúc này Yoon Min còn kinh ngạc hơn cả nó, chỉ thiếu cái là cầm rơi xuống đất thôi.

_Sao cậu ta lại...?

_Tôi là chồng sắp cưới của cô ấy!

Phút chốc Yoon Min im lặng, gương mặt tối sầm lại. Anh đã không ngại bao nguy hiểm, rời cung chỉ với một chiếc đồng hồ và một chiếc điện thoại. Những ngày lang thang ngủ bờ, ăn bụi anh phải bán đồng hồ và điện thoại của mình để sống. Để rồi nhận lại được gì? Anh lo cho nó như thế nào? Giờ đây nó đi cùng một người con trai khác tự nhận hấn là chồng sắp cưới của nó. Khóe môi anh hơi nhếch lên. Tức cười! Anh như một thằng ngốc, ngốc hết thuốc chữa.

_Yoon... Min... - Nó sợ hãi nhìn anh. Anh đâu biết rằng vạn bất đắc dĩ nó mới phải đồng ý lấy tên vô lại này.

_Ồ! – Yoon Min gật đầu cay đắng ngoảnh mặt đi. Anh trở về với vẻ lạnh lùng. Tim nó như bị một con dao cắt xẻ trái tim thành từng mảnh. Nó im lặng nhìn dáng Yoon Min khuất dần trong dòng người, chợt nó hối hận chạy theo:

_Yoon Min!

_Đi về thôi! – Kim Jea Joong giữ nó lại. Nó cuối đầu im lặng, ngoan ngoãn ra về trong sự tiếc nuối. Phải chăng nó đã sai?

Chợt đằng sau nó vang lên giọng nói của Yoon Min:

_Em nên nhớ, chúng ta còn một trận đấu Tennis! Hãy nhớ đấy!

Nó mừng rỡ quay lại nhưng Yoon Min đã mất hút trong đám đông.

29. Chương 30: Mạnh Mẽ Lên!

—1 tháng sau—

_Chào mừng Tiểu Thư Hwang Yu Mi!

Nó khẽ gật đầu, ngôi nhà cũ phủ bụi 10 năm nay cuối cùng cũng tái sinh. Nhưng dường như trong đây thiếu thiếu cái gì đó, cái gì đó là cho ngôi nhà ấm cúng, cái gì đó tạo nên những âm thanh vui nhộn, cái gì đó làm cho nó hạnh phúc... phải rồi! Là gia đình. Nó lang thang khắp nhà tìm kiếm cái hương vị hạnh phúc của 10 năm trước. Không một bóng người, đây là giường ngủ của nó, một chiếc giường nhỏ màu vàng. Phòng em nó bên cạnh, rồi phòng đọc sách, phòng nhạc, phòng làm việc, phòng ngủ của ba mẹ... Lạnh lẽo!

“Trường Hoàng Gia! Ta trở về rồi đây!”

Nó dạo một vòng quanh trường tìm Choi Eun Cho. Biết ngay là thằng bé chấp nhận chuyển đến đây là có mục đích cả mà. Ngày nào nó cũng bám sát Hea Mi. Nó thở dài đi nhẹ nhàng sau hai chúng nó.

Chợt một vật màu trắng trắng đột ngột xuất hiện trước mặt nó làm nó giật nảy mình... Một cái bánh ngọt?

_Cô không ăn sáng à? – Jea Joong

Nó lạnh lùng cầm lấy cái bánh:

_Cậu không thấy mệt sao?

_Tại sao?

_Ngày nào, lúc nào, giờ nào cậu cũng bám theo tôi! Tôi mệt mỏi lắm rồi!

Hắn khẽ cười:

_Ồ thế à? Vậy chúng ta chơi ngược lại đi! Tôi đi cô bám theo, thế nào?

_Cậu... trời đánh!

Nó vứt cái bánh xuống đi một mạch tới phòng nhạc. Không gian yên tĩnh, dường như không có người bên trong. Nó khóa trái cửa lại không cho hắn ta vào, gương mặt hắn xám lại.

Nó nhìn cây đàn piano, cảm giác như quay lại ngày trước, HinDu ngồi đó, đánh một bản nhạc du dương, có sức sống ấm áp như mặt trời... gương mặt rạng rỡ nhìn nó. Đôi môi cong lên hoàn hảo.

_HinDu!

Nó bước lên một bước, biến mất! Tất cả những gì nó nhìn thấy chỉ là ảo ảnh.

Ngồi xuống cây đàn, một dòng nhạc chậm rãi cất lên. Nó nhắm mắt lại nhớ những ngày thơ ấu... Bọn chúng vui cười bên nhau, chơi trò trốn tìm, cùng nhau học cách treo cây, cỏ cây xanh mát mượt mà đan xen vào giấc mơ, một giấc mơ màu xanh...

“Cạch!”

Nó vẫn nhắm mắt đàn tiếp, chắc là tên Jea Joong kia đã tìm được chìa khóa. Ngán nga một lúc, một giọng nói quen thuộc mà nó nhưng nhớ bấy lâu lạnh lùng cất lên:

_Ai cho phép cô tự ý chạm vào đàn của tôi?

Nó mở mắt ra, đôi tay giật lại. Nó vội đứng lên nhìn người đáng đứng trước cửa:

_Xin lỗi!

_Cô ra khỏi đây đi! – Ánh mắt sắc lạnh của HinDu như dồn nén ngàn nỗi căm phẫn.

Nó mím môi:

_Tại sao cậu không tin tôi?

HinDu im lặng, ánh mắt như chứa lửa, nó tiếp tục:

__Cậu có bao giờ coi tôi là bạn cậu chưa? Có bao giờ tìm hiểu xem mọi việc xảy ra như thế nào chưa? Tại sao chỉ cần nghe mọi người nói một tiếng thì cậu liền quay lưng với tớ? Tại sao? Rốt cuộc tớ đã làm gì? Gia đình tớ đã làm gì mà phải chịu sự ghẻ lạnh của mọi người như thế này? Tại sao? – Giọng nó vỡ òa trong một âm vực cao, nước mắt nó lăn xuống. Jea Joong đứng sau HinDu này giờ cũng im lặng ngắm nhìn gương mặt nó lúc khóc.

__Tôi nói cô đi ra! Đi ra khỏi đây! Ngay lập tức!

HinDu gồng giọng, vẫn đứng đó không hề nhìn nó, Jea Joong bước vào nắm tay lôi nó ra. Nó chạy theo bước chân của hắn nhưng mắt vẫn nhìn HinDu luyến tiếc khi cánh cửa đóng lại. Nó bật khóc nức nở, bao nhiêu ảm ức cứ thế tuôn trào, lòng ngực đau nhói, nước mắt cứ tuôn ra. Hắn ta đứng nhìn bộ dạng của nó rồi phì cười:

__Tệ hại! Nhục nhã!

Nó trừng mắt lên, ánh mắt như muốn giết người nhìn hắn, nỗi phẫn nộ trào ra sau hai từ “nhục nhã” của hắn.

__Ha ha ha! Yếu đuối! Một con người yếu đuối! Nhìn lại mình đi! Tại sao lại phải khóc? Có đáng không? Đáng không? – Hắn quát lên, nó thu lại ánh mắt, gục đầu xuống, hắn nói tiếp – Đứng dậy đi! Nhìn hắn mà xem! Tại sao phải khóc cho loại người nhu nhược đó! Hôm nay hắn không tin cô! Ngày mai cô phải làm cho hắn hối hận! Hối hận! Cô hiểu chưa?

Nó đứng dậy nhìn hắn như nhận ra điều gì đó. Hắn lau nước mắt cho nó:

__Cô muốn trả thù? Cô muốn tìm lại sự trong trắng cho gia đình? Cô muốn họ phải trả giá? Cô có đủ mạnh mẽ để làm điều đó không? Cô luôn đứng yên nhìn họ chửi cô, họ giết những người thân của cô. Cô làm thế thì được gì? Sẽ có người thương cảm cô đến bên che chắn cho cô sao? Sai lầm! Tại sao phải dựa dẫm vào người khác?

Nó mím môi nhìn hắn, lửa hận trong mắt nó cháy lên.

__Tôi sẽ khiến họ phải hối hận!

Hắn xoa đầu nó mỉm cười:

__Tốt lắm! Rất có tư chất làm vợ ta! Tôi sẽ giúp cô!

30. Chương 31: Chiếc Hộp

Mùa hạ sắp đến, cỏ cây xanh tươi, mọi người trong trường Hoàng Gia đang chuẩn bị cho kì thi Quốc Tế, ai nấy đều hồi hộp, lo lắng. Nó đi dạo qua sân bóng rổ, một vài học sinh đang chăm chỉ luyện tập với cái rổ. Khóe miệng nó nhếch lên:

__Chúng ta chơi một ván chứ?

__Ý kiến hay! – Jea Joong nhún vai đi về sân trống.

Lúc này, những học sinh có mặt ở sân bóng chỉ tập trung về sân của chúng nó với ánh mắt kinh sợ. Tiếng bóng đập trong tay nó phát ra âm thanh lớn như một quả bom. Jea Joong nghiêng đầu mỉm cười:

__Tối nào!

Nó dùng tốc độ nhanh nhất đập bóng lao về phía hắn. Hắn dang hai tay chuẩn bị đỡ, nó cúi người chui dưới cánh tay hắn nhưng đôi chân hắn rất nhanh nhẹn lùi lại chắn trước mặt nó. Hai người cứ kẻ đánh người thủ như thế cho đến khi cả hai kiệt sức. Trái bóng rổ đập thành thành vào tường khiến bức tường rung lên, nó cứ bắn sang trái rồi lại bắn sang phải, lúc thì lao về phía trước, lúc lại lao về phía sau. Cũng may có

mấy tấm lưới chắc chắn ngăn sân nếu không những học sinh sân bên cạnh cũng khó tránh nổi khi trái bóng đó lao tới.

_Ha ha! Cô cừ lắm!

_Phù! Phù! Đồ lì lợm!

Quả nhiên là một trận đấu có một không hai, một nữ sinh đấu với một nam sinh, bọn họ đập bóng như muốn giết nhau. Tất cả học sinh sợ hãi rời khỏi sân bóng để lại nó và hấn ngồi bệch dưới đất thở phì phì.

Lâu lắm rồi nó không chơi hết mình như thế này. Nó cảm thấy rất thoải mái, tâm trạng cũng tốt hơn. Tuyệt lắm! Cuối cùng nó cũng có đối thủ.

_Hừm... cô nghĩ thế nào về tập đoàn G?

Nó giật mình chồm lại:

_Ý cậu nói là tập đoàn của Quan Nhất Phẩm?

Hấn cười nham hiểm:

_Không sai!

Nó nheo mắt nhìn hấn:

_Cậu

có kế hoạch sao?

_Tôi vừa điều tra được một thông tin hết sức hữu ích.

_Thông tin gì?

Hấn cười như không cười, gương mặt gian tà nhìn nó:

_Vợ yêu à! Để điều tra được thông tin này không dễ, tôi đã phải tốn rất nhiều công sức để giúp em, em sẽ thưởng cho tôi cái gì?

_Cậu... - nó nghiêng răng nhưng vẫn không nói gì. Hấn bật cười:

_Thôi được rồi. Tôi nói cho em nghe, dạo này Go Kang Gook đầu tư khá nhiều vào tập đoàn cổ phiếu G.

_Ông ta đầu tư vào đó để làm gì?

_Em suy nghĩ xem!

Nó đảo mắt một vòng tròn tập trung suy nghĩ. Một là công ty đó đang ăn nên làm ra, hai là quan hệ xã giao giữa ông ta và chủ tịch của công ty khá tốt, ba là ông ta đang có kế hoạch gì đó...

_Cậu nói đi! Tôi không muốn nghĩ lung tung. Jea Joong nham hiểm:

_Tôi có nghe kể trước khi bố em mất có để lại cho Hwang Woo Chin một vật gì đó thì phải.

_Có liên quan đến vật đó sao?

_Đó là chìa khóa mở chiếc hộp đang ở trong tay chủ tịch tập đoàn G.

Nó bất ngờ:

_Chiếc hộp đó...

_Chính là thứ duy nhất tố cáo Go Kang Gook mà Tướng Quân Hwang để lại cho em.

_Chúng ta phải lấy lại chiếc hộp đó.

_Theo như anh biết thì cổ đông lớn nhất là chủ tịch, thứ nhì là con trai của Thủ Tướng nước Pháp...

_Charlie?

_Em biết cậu ta?

Nó gật đầu ra vẻ suy đoán:

_Hắn đàn áp từ ngoài vào thì ta đàn áp từ trong ra...

Mấy đêm sau đó nó mãi không ngủ cứ nhìn trước màn hình vi tính thần thờ như người mất hồn. Tỉnh thoảng lại giật bắn lên hay thở dài. Cứ như thế ba đêm liền đôi mắt nó thâm quầng đến trường. Nhưng thay vì vào lớp nó lại đến một góc cây vắng vẻ ít người mà ngủ. Đôi mắt mệt mỏi nhanh chóng sụp xuống và thiếp đi cho đến khi có ai đó đá vào chân nó làm nó giật bắn như người ngồi dậy:

_Á...

_Hơ! Sao lại có cái chân ở đây...

Người đó nhìn nó, đôi mắt từ ngạc nhiên chuyển sang lạnh lùng:

_Cô... tại sao cô lại ở đây?

Dù câu hỏi lạnh như băng nhưng trong lòng lại mang một hàm ý lo lắng khó tả, hoang mang với những câu hỏi quay vòng trong não: “Cô ta có vẻ rất mệt mỏi. Đã có chuyện gì sao? Tại sao cô ta lại nằm ở đây?”

_Tôi... tôi... tôi chỉ là nằm chơi một chút thôi!

_Vậy à? Cô nên đến y tế đi! – Nói rồi HinDu đi thẳng, nhưng nhanh chóng nó tìm cách giữ chân anh lại:

_TÔI! Tôi... tôi... không đi nổi nữa...

_Cô không ngủ mấy đêm rồi?

Nó khoa trương lên:

_5 đêm rồi...

_Tại sao cô lại như thế? Có chuyện gì thì cũng phải biết lo nghĩ cho bản thân mình trước chứ! Cô...

Chưa nói dứt câu nó đã ôm choàng lấy anh, tâm can ầm ập hơn một chút:

_Cậu... cậu vẫn lo lắng cho tôi ư? Cậu không giận tôi nữa sao?

31. Chương 32: Anh Là Ai?

HinDu lặng đi không nói gì, nó vẫn đang đắm chìm trong những suy nghĩ hạnh phúc của bản thân nên không hề để ý đến sắc mặt HinDu lúc này thay đổi liên tục. Từ hồng hào đỏ sang đỏ rồi lại đỏ sang trắng, sau cuối đỏ sang xám và lạnh lùng gờ hai tay nó ra:

_Cô thôi đi! Cô làm tôi thấy thật ngứa mắt!

Rồi HinDu bước đi một cách nuối tiếc: “Tại sao mình lại vui thế nhỉ?”. Nó ngồi phịch xuống hệt hẫng, một giọng nói trầm vang lên:

_Hóa ra người em thích là HinDu!

Nó giật mình, một khuôn mặt thân quen xuất hiện từ sau những tán cây. Gương mặt Yoon Min xám lại, đôi mắt đau thương nói:

_Tôi là thằng ngốc! Tại sao lúc đầu tôi lại không nhận ra điều đó?

_Yoon... Min... anh làm sao thế?

Bỗng nhiên trái tim nó nhói lên như có thứ gì đó rất sắc nhọn khắc lên. Tại sao Yoon Min lại như thế? Tại sao mũi nó lại thấy cay cay đến vậy? Rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra thế này?

_Tôi nằm ở đâu trong trái tim em? Em xem tôi là ai? Anh trai? Bạn thân? Hay chỉ là một tên đáng ghét, xấu xa và tự phụ?

Nó xem anh là gì? Đầu nó như nhận thức ra được điều gì đó rất quan trọng. Rốt cuộc từ trước đến giờ nó xem anh là ai? Nó ghét anh, nhưng trong lòng nó lại cảm thấy vui vui khi gặp anh. Bạn thân? Nó chưa bao giờ nghĩ hẳn là một người bạn cả. Anh trai? Trong lòng nó thật sự không muốn xem anh là anh trai của mình. Anh là ai?

Trong đầu nó cứ lặp đi lặp lại câu hỏi mà bản thân không thể nói rõ câu trả lời đó. Hai người cứ nhìn nhau như thế, chợt Yoon Min cười chua chát:

_Tôi hiểu rồi! Không cần em trả lời nữa!

Yoon Min bỏ đi như người vô hồn. Nó muốn nói gì đó, muốn làm gì đó mà nhất thời bản thân nó vẫn chưa nghĩ ra, cứ đứng đó rồi khóc.

_Han Ji Min! Thì ra là cô ở đây! Tôi tìm cô từ sáng đến giờ. Tại sao lại không vào học mà nằm ở đây? Hả? – Jea Joong đá vào chân nó một cái rõ đau, nhưng nó vẫn nằm bất động ở đó. Không động đây, mi mắt vẫn không chuyển động. Jea Joong ngạc nhiên:

_Chuyện gì thế này? – Hẳn quỳ xuống đỡ đầu nó gối lên đùi hẳn. Vẫn còn thở.

“Phù! May quá” Gương mặt nó đỏ ửng và nòng hổi. Sốt rồi!

_Cô là đồ đầu heo hả? Tại sao mắt lại sưng húp thế kia? Trời ơi cô khủng khiếp rồi!

Hắn vội vã bế nó chạy đến phòng y tế. Tin tức đó được cái học sinh khác nhìn thấy chụp hình lại, buôn chuyện với nhau... chỉ trong 10 phút sau đã đến tai Yoon Min và HinDu, nó nhanh như sóng điện thoại vậy.

Nó mơ màng mở mắt. Tại sao mắt nó lại nặng trĩu thế này? Sao mắt không thể mở ra được? Tay nó cử động theo bạn năng sở mọi thứ xung quanh. Có cái gì đó nhô lên, hai bên nó lóng mọng như một chiếc lá. Bên dưới vậy nhô đó có cái gì đó nóng nóng, mềm mọng. Rốt cuộc nó đang chạm vào cái gì mà lạ thế nhỉ? Đột nhiên vật mềm mọng đó tách ra làm hai, một giọng nói cất lên:

_Cô tỉnh rồi à?

Nó nhắm mắt lại. Thì ra là miệng của tên Jea Joong:

_Sao tôi lại không mở mắt được?

_Nó sưng như hai củ khoai thế kia làm sao à mở được?

_Khi nào thì hết?

_Hai ngày sau sẽ đỡ hơn, một tuần sau thì khỏi.

_Lâu vậy sao? Tôi không thể để Hwang Woo Chin một mình được.

_Cô làm ơn đi! Có đến ba thằng theo nó không rời một giây nào, làm sao mà xảy ra chuyện gì được?

_Tôi không tin! Đáng lẽ Go Kang Gook phải lợi dụng cơ hội này tấn công tôi chứ? Tại sao lại im hơi lặng tiếng như thế?

_Có tôi nhúng tay vào thì tên nào dám hại cô? Cô quên tôi là ai hả?

Nó mím môi, rõ ràng là hẳn ta đang âm mưu gì đó mà? Trong lòng nó rất bất an và lo lắng:

_Nhưng mà... cậu nhất định phải theo sát Hwang Woo Chin. Nếu Hwang Woo Chin xảy ra chuyện gì thì... cậu biết thỏa thuận chứ?

_Tôi biết chứ. Thì mạng đổi lấy mạng, như thế là được chứ gì?

_Tốt!

32. Chương 33: Nụ Hôn Đầu Của Han Ji Min

Mặt trời lặn, Jea Joong đã trở về nhà để lại hai tên vệ sĩ cùng một cô y tá túc trực bên giường của nó. Nó vẫn nằm đó bất động, đôi mắt không tài nào mở ra được nên chỉ nhìn thấy một màu tối đen, một gương mặt hiện lên trong nền màu đen đó đang nhìn nó. Hắn ta đang cười với nó, rồi gương mặt khinh bỉ của hắn, gương mặt hù dọa, gương mặt tổn thương và cả gương mặt lạnh lùng... lần lượt hiện ra. Tất cả như một tuyệt tác nghệ thuật, đẹp đến mức nó chỉ muốn cứ nhắm mắt ngắm những gương mặt này mãi không thôi. Khóe môi nó hiện lên một đường cong, góc độ nào trông Yoon Min cũng rất đẹp.

Nó thiếp đi, trong giấc mơ nó nghe thấy tiếng cửa sổ kêu. Giấc mình choàng tỉnh nhưng mắt không thể mở ra được nên nó vẫn nằm bất động. Một bàn tay nắm lấy tay nó, bàn tay ấm áp ấy vút ve gương mặt trắng nõn của nó rất ấm áp. Rồi người đó hôn nhẹ lên trán nó, nó có thể cảm nhận được hơi thở của người đó. Trong lòng nó thầm nghĩ có phải HinDu không? Nhìn ngắm nó một lúc, người đó có ý định bỏ đi. Đúng là HinDu rồi! Nó vội cầm tay người đó lại:

_Đừng đi! HinDu đừng đi!

Bàn tay người đó khẽ rung lên rồi rút nhẹ ra khỏi tay nó, không một lời nào mà bỏ

Nó mơ màng nghe thấy cuộc đối thoại của hai cô y tá:

_Gì cơ? Lại trốn đi nữa sao?

_Nghe nói lần trước anh ấy trốn đi đến 3 ngày, khi trở về rất thảm hại. Vừa tối hôm qua lại đi nữa cũng may rạng sáng đã tìm được.

_Ôi trời! Đường đường là một Thái Tử, sao có thể hành động thiếu suy nghĩ như thế?

_Phải...

_Các cô đang làm gì thế này?

_Hớ... thiếu gia!

_Mau làm việc của mình đi! Đừng để tôi bắt gặp lần nữa rõ chưa?

_Vâng thưa thiếu gia!

Tên Jea Joong ấy nhẹ nhàng ngồi xuống bên cạnh nó:

_Tỉnh rồi chứ? Ăn chút gì không?

_Ừm!

Vậy là người hôm qua là Yoon Min, không phải HinDu sao? Đáng lý nó phải thất vọng mới đúng, tại sao nó lại vui mừng thế nhỉ? Nhưng hắn đến thăm nó, nắm tay nó, hôn nó là có ý gì? Chẳng lẽ...

Nó lắc đầu đẩy suy nghĩ đó đi, không thể nào, không thể nào hắn lại thích nó. Nó phải đi hỏi hắn cho ra lẽ mới được.

Sau khi Jea Joong rời khỏi nó gườm dậy mò mẫm tìm cửa sổ. Nó vừa đưa tay quờ quạng thì cửa phòng mở ra, một tiếng nói trẻ trung vang lên:

_Anh... à... chị Ji Min?

Nó quay về phía cửa:

_Charlie?

_Là em ạ! Mắt chị... thật kinh khủng!

_À... ừm...

_Chị muốn đi đâu hả?

Nó im lặng suy nghĩ chút, cuối cùng cũng lên tiếng:

_Ừm thật ra... chị muốn trốn ra ngoài, em giúp chị nhé?

_Rất vinh dự được giúp anh... à chị Ji Min mà! Mà chị ra ngoài để làm gì? Như thế sẽ bất tiện lắm.

_Chị muốn gặp Yoon Min.

_Ừm... chắc em giúp được.

_Tốt quá, mau mau giúp chị ra ngoài nào.

_Thái Tử! Có công tử Charlie của Pháp đến cầu kiến.

_Ta mệt, không tiếp ai cả. Cáo lỗi với công tử.

Sau khi cung nữ cẩn mật nói với Charlie, nó vội vã lên tiếng:

_Nói với Thái Tử nếu người không gặp ta, ta sẽ đứng đây luôn.

_Tiểu thư...

Cung nữ ấy náy vội vã vào bẩm báo. Một lúc sau lại trở ra mời nó vào. Charlie cầm tay nó dẫn vào trong, tuy không thấy gì nhưng trong lòng nó rối bời, nó có thể hình dung gương mặt sắc đá đang nhìn nó.

Charlie đảo mắt quanh căn phòng khang trang, người thanh niên ngồi trên ghế sofa vẻ mặt lạnh lùng pha chút đau xót nhìn người đang đi bên cạnh cậu. Cậu mỉm cười dịu nó ngồi xuống:

_Chị Ji Min! Cẩn thận.

_Chẳng hay hai người tìm tôi có việc gì?

_Tôi thì không, nhưng... chị ấy thì có. Chị Ji Min! Em đợi chị ngoài xe nhé!

Nó mỉm cười gật đầu tỏ ý cảm ơn. Charlie bước ra khỏi phòng không khí liền chuyển sang lạnh lẽo.

_Yoon Min! Tôi nghe nói hôm qua anh tìm tôi?

Nó không nghe thấy gì, câu trả lời nó chỉ là sự lặng thinh. Nó tiếp tục:

_Rốt cuộc anh nghĩ gì thế hả?

Vẫn là sự im lặng.

_Tại sao lại luôn lo lắng cho tôi?

...

_Tại sao lại luôn ở bên tôi những lúc tôi cần?

...

_Anh đang trêu tôi đấy hả?

...

_Mau trả lời tôi đi chứ!

Chợt có một hơi ấm phả vào mặt nó cùng một giọng nói khê:

_Tôi yêu em...

Rồi hân hôn nó, nồng nàn, bờ môi hân như cánh hoa anh đào đang chiếm hữu môi nó. Toàn thân nó cứng đờ, không thể nhúc nhích, suy nghĩ được gì. Một cảm giác nóng loan tỏa trên gương mặt nó, tim nó bắt đầu nhảy nhanh dữ dội.

Đến lúc nó không thể thở được thì hân nuốt tiếc buông nó ra.

Nó không thể nhìn thấy vẻ mặt hân lúc này nhưng nó biết hân đang nhìn nó.

_Dù cho em là ai... tôi vẫn yêu em...

33. Chương 34: Han Ji Min Đùng Khóc!

_Hoàng Hậu... xin người dừng bước...

Tiếng cửa mở gấp gáp. Sau đó là một không gian lặng yên đến đáng sợ... đến nỗi chỉ nghe thấy hơi thở của nhau.

_Han Ji Min?

Nó mím môi, gương mặt hướng về nơi phát ra tiếng nói.

_Người đang làm gì ở đây vậy? Hóa ra người là Hwang Yu Ri à? Người dám dụ dỗ Thái Tử Min?

_Mẫu hậu, người hiểu lầm rồi!

_Hiểu lầm? Chẳng phải chính bố mẹ nó đã mưu sát tiên đế hay sao? Cũng vì nó mà con chút nữa là mất mạng. Ta đã bỏ qua tất cả và coi như người vô tội. Vậy mà hôm nay người lại đến đây...

_Hoàng Hậu! Bố mẹ tôi không mưu sát tiên đế. Mong người hãy đính chính lại.

_Người nói gì? Mọi chuyện đã rành rành như thế người còn chối cãi?

Chẳng hiểu sao Hoàng Hậu lần đầu nó gặp và Hoàng Hậu bây giờ thật trái ngược với nhau. Hoàng Hậu lúc đầu điềm đạm, hiền hậu còn bây giờ thì như một con cọp muốn ăn tươi nuốt sống nó.

_Chẳng phải lúc trước người cũng đã nói thế còn gì?

_Ta thật sai lầm khi nghĩ như thế. Người mau rời khỏi đây trước khi ta kết tội người.

_Mẫu hậu. Đây là do con gọi cô ấy đến!

Nó ngạc nhiên quay sang Yoon Min. Rõ ràng là nó tự đến tìm hân mà.

_Con... con không nhớ rằng mình đã có hôn ước với Go Min Sun sao?

“Xẹt” Sét đánh ngang tai!

Hôn ước? Mi Sun? Nó quay sang Yoon Min rồi lùi từng bước ra cửa.

_Ji Min!

_Hoàng Hậu! Thần xin cáo lui.

Nói rồi nó mò mẫm từng bước hướng ra cửa.

Tại sao Yoon Min không chạy đến giải thích?

Yoon Min có hôn ước với Mi Sun cũng là dĩ nhiên thôi mà! Chẳng phải hân lúc nào cũng bênh vực con nhỏ đó còn gì?

Mà tại sao... tại sao lòng ngực nó âm ỉ thế nhỉ? Bước chân cũng nặng nề hơn...

_Chị Ji Min? Chị sao thế?

Nó không nói gì, cầm lấy bàn tay của Charlie. Hiểu ý, cả hai cùng lên xe.

_Chết tiệt! Các người làm ăn kiểu gì mà cô ấy biến mất không ai hay biết thế hả?

Giọng của Jea Joong lạnh lạnh từ trong phòng vọng ra.

_Mợ kiếp! Xử hai thằng này cho tao! Ji Min mà có mệnh hệ gì... tao không tha cho cả nhà bây đâu!

_Anh thôi đi! Tôi tự bỏ đi đấy, liên quan gì đến họ nào? Jea Joong vội vàng dẫn nó vào phòng:

_Cô không sao chứ? Cô có bị thần kinh không? Tại sao lại bỏ đi như thế? Cô không thể nhìn thấy gì mà? Làm sao cô dám...

Nó bật khóc, đẩy bàn tay của Jea Joong ra:

_Tôi muốn yên tĩnh một chút! Hu... hu...

_Này này! Tôi... tôi không cố ý lớn tiếng với cô, chỉ là tôi lo cho cô thôi! Cô... cô... cô... tôi xin lỗi! Cô đừng khóc nữa.

_Tôi nói là tôi muốn yên tĩnh, anh đi ra ngoài!

Nó gào lên rồi nằm bịch xuống giường quay mặt đi. Jea Joong chẳng nói gì, bỏ ra khỏi phòng trong im lặng.

Tại sao tên Yoon Min có thể như thế được? Hắn nói yêu nó cơ mà? Đồ đáng chết! Đồ đáng chết!

_Hu... hu...

_Đã hai ngày nay cô ấy cứ khóc mãi như thế. Nếu còn duy trì thì tôi e là...

_Tôi hiểu bác sĩ! Tôi sẽ an ủi cô ấy!

_Vậy tôi đi trước thưa cậu chủ.

Jea Joong mệt mỏi mở cửa ra, nó vẫn nằm đó và khóc. Nó đã khóc liên tục hai ngày trời rồi. Nếu cứ tiếp tục như thế thì nguy mất. Hắn ngồi cạnh giường cầm tay nó:

_Cô định khóc đến khi nào đây? Tôi xin cô đừng khóc nữa... tôi phải làm gì thì cô mới ngưng khóc đây? Nếu cô cứ như thế... thì đôi mắt cô sẽ...

Hắn lấy khăn giấy lau nước mắt cho nó rồi thở dài.

_Tại sao cô khóc? Cô nói đi! Tôi sẽ làm mọi thứ để cô vui vẻ trở lại. Đừng khóc nữa... Yu Mi!

Hắn vuốt má nó, ánh mắt đau xót nhìn nó. Nó không thể thấy biểu cảm của hắn bây giờ. Nhưng qua lời nói nó biết... hắn đang rất lo lắng cho nó. Tạ ơn trời, những lúc khó khăn nhất người luôn ban cho nó một người để quan tâm chăm sóc nó, lau nước mắt cho nó.

_Tôi... tôi muốn... giết chết Go Mi Sun.

Hắn nắm lấy tay nó:

_Tôi sẽ giúp cô! Cô đừng khóc nữa...

_Thật chứ?

_Tin tôi, tôi sẽ không làm cô thất vọng đâu!

Nó siết chặt lấy tay hắn cảm kích. Go Mi Sun, tôi hận cô! Hận cô đã giết cả gia đình tôi, đã cướp mất những người yêu quý của tôi, đã biến cuộc sống của tôi thành địa ngục đầy máu. Cô nhất định phải do chính tay tôi đâm chết!

Nó thỏa lòng về ra cảnh tượng đó, trong đầu nó tràn ngập hận thù sai trái.

34. Chương 35: Yu Ri! Em Tìm Được Chị Rồi!

Cuối cùng nó cũng có thể nhìn thấy ánh nắng mặt trời đag rọi vào cửa sổ. Đã qua một tuần rồi, một tuần với nó như một năm trời dài đằng đẵng. Khóc hết nước mắt rồi lại nằm mơ...

Lee Yoon Min! Chính anh đã hại tôi ra nông nổi này đây!

_Chúc mừng cô xuất viện!

Jea Joong vui vẻ cầm bó hoa bước vào. Trông hần hốc hác hơn lần cuối

cùng nó nhìn thấy trước khi ngất xỉu. Phải chăng hần rất bận rộn trong lúc chăm sóc nó. Cũng phải cảm ơn hần, nhờ hần mà nó cảm thấy vui vẻ hơn.

_Ừm!- nó mỉm cười cầm lấy bó hoa. Gương mặt Jea Joong đột nhiên đơ ra rồi lại mỉm cười.

_Nếu biết cô cười đẹp thế ngày nào tôi cũng mua hoa tặng cô rồi.

_Lần đầu anh nhìn thấy tôi cười hay sao mà nói thế?

_Phải, tôi chỉ thấy cô khóc... à mà có một người muốn gặp cô nữa đây!

_Ai cơ?

_Chị Ji Min! – Hea Mi đẩy cửa bước vào. Theo sau là... Choi Eun Cho đang rụt rè bước vào.

Nó lắp bắp không thành câu:

_H... Hwang... Choi Eun Cho?

_Chúc mừng cô! – Eun Cho lăm lè nhìn đi chỗ khác. Hea Mi vui vẻ đến bên nó:

_Là Jea Joong bảo em dẫn Eun Cho đến đây!

Nó lại quay sang nhìn Jea Joong với đôi mắt ngạc nhiên. Có thật là hần không?

_Cô đừng nhìn tôi như thế. Nhân ngày cô xuất viện chúng ta đi đâu đó ăn đi!

_Hay là đi bách phố đi! – Hea Mi hào hứng vỗ tay.

_B... bách... bách phố? – Nó nheo mày khó hiểu.

_Là đi dạo phố đây! Đi đi!

_Eun Cho... cũng đi à?

_Tất nhiên rồi!

_Eun Cho à, em thấy cái này có đẹp không?

...

_Món này ngon lắm, em ăn thử xem!

...

_Em chưa vào đây bao giờ sao? Được chị hứa sẽ dẫn em vào những khi em muốn.

...

_Eun Cho...

...

_Eun Cho à...

...

_Eun Cho...

_Này! Tại sao cô lúc nào cũng Eun Cho, Eun Cho vậy? Cô có ý gì với tôi? Tôi nói cô biết, tôi không bao giờ thích những người lớn tuổi hơn mình đâu!

_Eun... Cho...

_Eun Cho! Sao cậu lại nói thế? Chị ấy hỏi cậu cũng chỉ vì chị ấy quan tâm đến cậu thôi mà!

_Vậy cậu thích chị ta quan tâm đến tôi?

_Tất nhiên! Thì cậu cũng đến đây với tớ là để thăm chị ấy mà.

_Cậu...

Eun Cho đỏ mặt giận dỗi bỏ đi. Nó còn đang耿耿 ngơ thì Hea Mi vội vàng chạy theo còn tên Jea Joong ngồi bên cạnh thì bật cười lớn. Nó liếc mắt qua nhìn hắn đang ung dung tiếp tục ăn như chẳng có chuyện gì xảy ra.

Ôi trời cái tên này!

_Này! Cậu còn ăn nữa! Mà Hea Mi dẫn nó đến đây à? Sao cậu không nói tôi biết trước?

_Tôi muốn tạo bất ngờ cho em! Thằng nhóc đó thật đáng yêu... thôi... rồi...

Nó ngạc nhiên khi thấy hắn vội vã đứng dậy:

_Gì... gì thế?

_Eun Cho đang ở một mình. Chết tiệt mau đi tìm nó!

Nó hoảng hốt lao ra khỏi cửa. Eun Cho à đừng chạy đi xa quá... đừng xảy ra chuyện gì...

_Eun Cho cậu đang hiểu lầm chuyện gì sao?

_Tớ chẳng hiểu lầm gì cả

_Vậy sao cậu lại giận dỗi thế kia?

_Tớ giận lúc nào?

_Vậy cậu không thể đi chậm lại sao? Tớ mỏi chân quá.

Eun Cho đứng lại nhìn Hea Mi:

_Rốt cuộc cậu muốn tớ thế nào? Tại sao lại bảo tớ đến thăm Ji Min?

_Dù sao cậu cũng là em của chị ấy, đến thăm chị ấy cũng đâu có gì sai?

_Cậu nói gì?

Hea Mi ngây thơ chớp chớp đôi mắt nhìn Eun Cho:

_Thì chẳng phải chị ấy là chị ruột của cậu sao?

Lúc này Eun Cho trợn tròn mắt, đưa tay lên nắm chặt mặt dây chuyền trên cổ:

_Tại sao cậu lại nghĩ thế?

_Chị ấy nói với tớ. Chẳng lẽ... chị ấy lừa tớ?

_Yu... Yu Mi? Cuối cùng em cũng tìm ra được chị rồi.

Chợt Hea Mi hốt hoảng trốn mất như muốn cảnh báo cho Eun Cho điều gì đó. Nhưng không kịp nữa rồi, trước mắt Eun Cho như tối sầm đi rồi đen hoàn toàn.

35. Chương 36: Cuộc Chiến Trong Dinh Thự

Mọi thứ xung quanh đều đảo lộn mất rồi. Jea Joong cảm thấy lòng ngực mình đau nhói, cảm giác lo sợ của 10 năm trước lại trở về. Cảm giác sắp mất đi thứ quý giá nhất của mình. 10 năm trước hắn chạy đi tìm mẹ trong biển người ở Nga. 18 năm sau hắn lạc mất người con gái hắn yêu thương. Hắn là tên bất tài, vô dụng, cả những người thân xung quanh mình cũng không bảo vệ nổi. Hắn thật ngu ngốc!

Loay hoay trong dòng người, hắn gào lên trong tuyệt vọng:

_Ji Min!

_Ji Min!

_Ji Min! Em ở đâu?

_Ji Min! Em làm ơn hãy đứng lại đây đi mà.

_Ji Min à! Ji Min...

Hắn ngơ ngác quy xuống đường, hắn đánh mất cô ấy rồi. Họ đã bắt cô ấy mất rồi. Hắn phải làm sao đây?

_Ừm... Ừm... Jea...

Hắn ngược mặt lên. Nó đang ở đó, bên kia đường. Hai tên mặc áo xám đang túm lấy nó đưa lên xe.

_KHÔNG! JI MIN!

Hắn sợ hãi lao qua đường, một chiếc xe đồ vừa lúc lao tới đang thẳng gấp. Nó trợn tròn mắt lo lắng, cố sức hét lên nhưng vô dụng. Hắn đang nằm đó, một dòng máu đỏ loang nhẹ dưới bánh xe. Rồi chiếc xe của nó lao đi mất hút.

Đôi mắt hắn lơ mơ mở ra, một, hai, ba... rất nhiều người đang cúi đầu nhìn hắn. Hắn gượng dậy tìm kiếm chiếc xe hơi, nó đi mất rồi... Nhưng hắn vẫn còn nhớ bằng số xe. Hắn phải tìm cho bằng được chiếc xe đó. Hắn đứng dậy, mọi thứ vẫn ổn, đầu hắn lảo đảo vài giọt máu, tay trái hắn nhức đi.

_Chết tiệt! Gãy tay rồi.

Đưa cánh tay còn lại vào túi tìm điện thoại, hắn áp vào tai:

_Mau chặn chiếc xe màu đen, biển số ***** ở đường 42 lại. Liên lạc cho bọn chúng biết mau lên.

“Dạ! Đại ca!”

Hắn nhanh chóng vẫy một chiếc taxi chạy đi.

Căn dinh thự chìm giữa bóng đêm tĩnh mịch, không một ánh sáng. Mọi thứ xung quanh tỏa ra mùi chết chóc, bi thương. Cây cỏ im lìm trong giấc ngủ, đêm nay không có trăng và sao, một bầu trời đen tối đang chiếm lĩnh. Đầu đó bên trong dinh thự, một căn phòng rộng có ba người bị trói dưới sàn, một người đang khoanh tay ngồi trên sofa. Ngoài cửa, sáu tên mặc đồ xám đứng thành hai hàng, một người đang ông đi qua, đi lại như chờ đợi ai đó.

_Vào vị trí hết chưa?

_Sẵn sàng thưa ông chủ.

_Tốt lắm! Hắn sắp đến rồi.

Ông ta vút điều thuốc còn dở dang trên miệng xuống, cười đắc ý.

Bên ngoài, một cơn mưa lớn đổ xuống tầm tã. Vừa lúc, tám chiếc xe đen bóng dừng trước sảnh dinh thự. 31 tên to con bước xuống, mỗi tên cầm một con dao, sau lưng quần thủ sẵn một cây sung bước vào. Tên thứ 32 dẫn đầu, gương mặt hung dữ, hấn phần nộ đập tan mọi thứ trên đường bước vào, tay trái bị băng lại. Chợt hấn ra lệnh dừng chân, giọng nói lạnh lùng cất lên:

__Tất cả còn nhớ kế hoạch chứ?

Trong bóng tối, 31 tên đứng tay lên làm gì đó rồi khẽ gật đầu. Hấn ngoắc tay ra hiệu, mọi người tiếp tục đi. Không nói gì, 31 tên tự động chia thành 3 nhóm, hai nhóm rẽ ra bao quanh căn dinh thự cỡ 18 tên, 10 tên còn lại ung dung bước vào trong. Một thứ đều tối đen như mực, đôi mắt hấn dần dần thích nghi với bóng tối. Đảo mắt xung quanh, đoàn người bước xuống bậc thang trong im lặng, không một tiếng động. Lúc này, người đàn ông kia như cảnh giác đám người áo đen kia đang tiến vào nên ra lệnh người của hấn chuẩn bị sẵn sàng. Như dự đoán, hấn vừa mở cửa bước vào, rất nhiều làn khói phun mạnh ra. 14 tên áo đen ngã xuống sàn. 6 tên canh cửa lúc này đặc ý bước ra nhìn kĩ đám người nằm dưới đất, một tên lên tiếng:

__Trời chúng lại!

Nói xong tên đó đến gần hấn, đưa một tay xuống dự định cầm lấy tay hấn nhưng bất ngờ hấn kéo hấn ngã xuống. Bằng động tác nhanh nhất hấn đưa tay lên bịt miệng tên đó rồi dùng dao cửa nhẹ trên cổ tên đó. Cứ như thế, chỉ sau 45 giây 6 người canh cửa đều trở thành những cái xác nằm giữa sàn.

Hấn hất đầu ra hiệu cho đám người vào vị trí. Một tên trong đám bước lên nhẹ nhàng mở cửa ra. Bất ngờ một con dao lao tới, tên áo đen nhanh chóng né sang phải, đồng thời đưa chân gạt ngã tên áo xám đang mất đà.

“Pằng”

Một phát sung vang lên trong căn phòng, sáng đèn kia. Ji Min! Ji Min!

Hấn vội vã lao vào nhưng một cây lao thẳng tới nơi phát ra tiếng sung. Những tên áo đen cũng vội vàng chạy theo sau hấn lo lắng và bối rối.

“Bịch!”

“Phịch! Phịch!”

Hấn bất ngờ quay lại, 13 tên áo đen đều bị hạ gục, trước mặt hấn là 12 tên áo xám không biết chờ sẵn từ lúc nào. Hấn đưa tay ra sau quần tìm khẩu sung.

“Pằng! Pằng! Pằng!”

Bất ngờ, hấn lãnh trọn một cú đá từ phía sau lưng.

“Phịch!”

Hấn lồm cồm ngồi dậy, lại thêm một cú giáng xuống giữa lưng hấn. Xương sườn hấn nhức nhối, hấn nôn ra rất nhiều máu nhưng trong tâm trí vẫn chỉ nghĩ đến sự an nguy của Ji Min. Hấn nhanh chóng lăn sang bên trái né cú đập tiếp theo, tay phối hợp bắn vào đầu tên áo xám. Không may, một tên khác đá bay khẩu sung trong tay hấn, dùng dao đâm vào bụng hấn, đôi mắt hấn sụp xuống, trong tâm trí vẫn vang vọng: “Không được! Ji Min...”

36. Chương 37: Game Over

Nó liếc mắt nhìn Mi Sun suốt 3 tiếng đồng hồ rồi. Nhưng mà... nếu Woo Chin có mệnh hệ gì, nó phải làm sao đây? Woo Chin là người duy nhất trên đời này có cùng dòng máu với nó, là người thân, là em trai mà

bao lâu nay thất lạc. Nó không thể để ả ta hại Woo Chin được, tuyệt đối không thể dù cho nó có phải chết cũng không thể để điều đó xảy ra được.

_Ha ha! Đưa nó vào đây! Đưa vào cho cô gái bé bỏng của ta được nhìn thấy hắn chết như thế nào.

Bọn họ kéo Jea Joong vào giữa căn phòng. Khắp người hắn máu ướm đầm làm cho nó sợ hãi. Jea Joong nằm dưới sàn ngược nhìn nó với đôi mắt đau khổ, ngay cả người con gái hắn yêu thương cũng không bảo vệ nổi, hắn không xứng làm Kim Jea Joong người kế thừa băng đàn CS.

Không lẽ... hắn sẽ chết sao? Hắn sẽ chết trước mặt nó như thế này sao? Nó bật khóc, đôi môi bị bịt chặt không thể thốt lên lời nào. Nếu hắn chết rồi thì ai sẽ là người ở bên nó những khi nó suy sụp nhất? Ai sẽ giúp nó trả thù đây? Ai sẽ kéo nó khỏi vực sâu đây? Ai sẽ bảo vệ nó và Woo Chin?

Jea Joong anh không được chết!

Jea Joong anh còn rất nhiều, rất nhiều việc phải làm!

Mỗi sáng anh phải đưa tôi đến trường...

Mỗi giờ ra chơi anh phải đưa đồ ăn sáng đến cho tôi...

Mỗi khi ra về anh phải leo đèo theo sau tôi...

Mỗi khi tôi đau lòng anh phải đến bên an ủi tôi...

Anh có nghe không Kim Jea Joong?

Anh chưa thực hiện lời hứa với tôi cơ mà...

Tôi không cho phép anh chết... Kim Jea Joong.

...

Tôi xin lỗi em... không ngờ tôi không thể là chỗ dựa vững chắc cho em suốt cuộc đời này...

Tôi muốn mình được cầm tay em trong ngày cưới...

Tôi muốn được nhìn thấy nụ cười trong sáng của em thay cho những nước mắt...

Tôi muốn được ôm em những lúc em cảm thấy cô đơn...

Tôi ước mỗi sáng thức dậy được nhìn thấy em...

Chỉ cần nhìn thấy em thôi... là đủ rồi... đủ khiến tôi hạnh phúc lắm rồi...Jea Joong! Cố lên! Mày phải bảo vệ cô ấy suốt đời này!

_Vậy là xong! Chỉ còn ba chúng bây, tao sẽ giết ai trước đây? Ha ha ha...

Nó bậm môi căm phẫn nhìn ông ta, Mi Sun đột nhiên bỏ ra khỏi phòng, cô ả lại muốn bày trò gì đây? Chẳng phải mạng sống nó và em nó đều trong tay chúng rồi sao?

_Tao nghĩ là... thằng bé này.

Nó trợn mắt vùng vẫy, đôi mắt Jea Joong vẫn dán vào nó rồi lại tới ông ta, hắn phải làm gì đó, cho đến phút cuối hắn cũng phải làm gì đó để bảo vệ cô ấy. Hắn đưa tay xuống đùi, một cái còi có sẵn trong túi, hắn vội nhấn nó, tiếng kêu vang lên inh ỏi khiến lão ta giật mình quay lại bắn vào chân hắn. Nó hốt hoảng vùng vẫy, vừa lúc một đội quân áo đen chạy vào, dẫn đầu là Yoon Min. Tại sao Yoon Min lại ở đây? Lão ta hoảng sợ vội vàng chĩa súng vào đầu nó:

_Đến gần là tao giết chết con ranh này.

_Nếu không bỏ súng xuống tôi sẽ giết con gái của ông.

Lúc này lão ta giật mình nhìn ra cửa, Mi Sun đang đứng đó, nước mắt đầm đìa:

_Bố! Chúng ta thua rồi, game over rồi.

Lão ta thả súng xuống, hệt hững nhìn đứa con gái của mình trong nỗi tiếc.

Một luồng ánh sáng ấm áp rơi lên gương mặt trắng bệch của nó. Một thiên thần xuất hiện trong những tia nắng ấm áp ấy. Là thật hay mơ? Thiên thần đó mang tên Lee Yoon Min đang mỉm cười với nó. Đã qua rồi những ác mộng khủng khiếp, đã qua rồi những giấc mơ đầy máu, sẽ không còn những nước mắt nữa bởi vì đã có thiên thần nắm tay nó lên thiên đường của hạnh phúc...

_Em tỉnh rồi! Tôi đã lo lắng cho em biết bao.

Nó mở to mắt ra, thì ra nó đang ở trong bệnh viện, chẳng có thiên đường gì cả. Nhưng mà... có Jea Joong ở bên cạnh nó như thế này là đủ rồi.

_Em cảm thấy thế nào rồi? Tôi xin lỗi vì đã không tin lời em. Những lúc khó khăn nhất tôi lại vô dụng... không thể đến bảo vệ cho em.

_Tôi không trách anh... nhưng mà... Jea Joong, Jea Joong sao rồi?

Gương mặt Yoon Min hơi trầm xuống:

_Hắn ta... đi khỏi đây rồi!

“Hắn ta... đi khỏi đây rồi!” Nghĩa là... hắn chết rồi sao? Làm sao có thể...

_KHÔNG! ANH LỪA TÔI À? LÀM SAO CÓ THỂ...

Nó bật khóc. Cũng vì cứu nó mà Jea Joong phải hi sinh mạng sống của mình sao? Nó có đáng không?

Gương mặt Yoon Min lúc này càng tối sầm lại:

_Chỉ vì hắn rời khỏi đây mà em phản ứng như thế sao?

_Anh nói vậy là ý gì? Anh lừa tôi đúng không?

_Em khóc vì hắn rời khỏi đây? – Lúc này đôi mắt Yoon Min như bị nức ra bởi những đường máu nổi lên.

Nó không thèm nhìn mặt, cũng không trả lời hắn cứ như thế mà khóc.

_Khốn kiếp! Em làm tôi điên lên mất.

_Jea Joong... anh không được đi như thế! Hu hu...

Yoon Min càng lúc càng tức giận, lớn tiếng:

_EM THÔI ĐI!

_Hức! Jea Joong à...

“Cạch!”

_Chị Yu Mi!

Nó ngược mặt lên vui mừng:

_Woo Chin!

37. Chương 38: Từ Bỏ Em Là Điều Khó Nhất Mà Tôi Phải Làm

Woo Chin vui mừng ôm lấy nó như muốn nhảy cẫng lên:

_Em tìm được chị rồi! Em tìm được chị rồi!

Bao nhiêu kỉ niệm ngày xưa như một đoạn băng tua lại. Những lúc gia đình nó vui vẻ bên nhau. Những trò nghịch ngợm của Woo Chin và cả những lúc buồn vui của hai chị em nữa. Đó là khoảng thời gian đẹp nhất trong đời nó, nó đưa tay vuốt lưng Woo Chin:

_Tốt rồi, em lớn như thế này là chị rất vui rồi!

_Chị! Quần gia Lee nói chị đã chết nhưng em không tin. Chị

vẫn còn sống! Chị à, chị vẫn còn sống.

Nó gật đầu mỉm cười trong màn nước mắt.

“Cạch!”

Nó hướng mắt ra cửa, người xuất hiện là HinDu và Eun Hye. Đây có phải là mơ không? Hoàng Tử đang mỉm cười với nó, đến bên ôm lấy nó vào lòng:

_Xin lỗi! Yu Mi... tớ xin lỗi cậu nhiều lắm! Tớ xin lỗi đã không tin cậu! Tớ thật ngốc! Yu Mi...

Nó mỉm cười hạnh phúc, một giọt nước mắt lã xuống, thấm vào áo HinDu. Cuối cùng mọi người cũng đã quay trở lại với nó, có phải đây là giấc mơ chăng? Nhưng... người giúp nó thực hiện giấc mơ này... đã vĩnh viễn không còn trên đời này nữa rồi...

_Các người ra ngoài hết đi! – Yoon Min ra lệnh, mọi người đều im lặng tiếc nuối nhìn nó.

“Lại muốn dở trò gì đây?” – Nó trợn mắt nhìn hần, hần vẫn âm thầm lặng lẽ đứng đối diện nó đợi mọi người đi hết. Hần tiến đến ngồi cạnh nó, đôi mắt hần như ẩn chứa rất nhiều tâm sự. Chợt hần đưa tay lên vuốt má nó, ánh mắt sâu thẳm nhìn đôi mắt nó.

_Xin lỗi! Tôi đã không bên cạnh em những lúc em cần. Tôi đã không thể an ủi em những khi em yếu lòng. Không thể bảo vệ em khi em gặp nguy hiểm. Không thể giúp em hoàn thành ước muốn của em... Có lẽ... tôi không xứng được ở bên em. Em sẽ hạnh phúc hơn nếu có Jea Joong bên cạnh.

Hần rút tay lại, hôn nhẹ vào trán nó rồi cố nở một nụ cười:

_Em không biết tôi nhớ em đến thế nào đâu! Từ bỏ em là điều khó nhất mà tôi phải làm. Chúc em hạnh phúc.

Rồi hần bỏ ra khỏi phòng. Nó vẫn tròn mắt như tượng nhìn hần bước đi. Ủ hần đi thì có gì mà phải đau lòng? Hần không cần nó thì đã sao chứ? Tại sao nước mắt nó lại rơi nhiều đến thế này? Tại sao chứ?

Nó rời khỏi bệnh viện trong tâm trạng vô cùng hoang mang. Jea Joong chết rồi! Jea Joong chết rồi ư? Cuộc đời thật tàn nhẫn! Tại sao lại mang đến cho nó một chỗ dựa vững chắc rồi nhấn tâm phá tan đi. Bây giờ nó vấp ngã thì ai sẽ nâng đỡ nó dậy đây? Yoon Min đã bỏ rơi nó rồi Jea Joong ạ! Anh có nghe thấy không? Yoon Min không cần nó nữa!

Một bước... hai bước... Một đôi giày đen đang chắn đường nó đi. Xung quanh đôi giày đen đó còn có bốn, năm đôi khác. Quái lạ! Ai lại đặt giày đen giữa đường thế này? À... không, giày đen có chân. Nó nhìn từ dưới lên, gương mặt của Jea Joong đang ở trước mặt nó. Hần dùng tay ôm ngực nhưng vẫn mỉm cười với nó.

_J... Jea... Joong???

_Chúc mừng em xuất viện.

Hần dùng ngón bước đến bên nó. Hần vẫn chưa hồi phục hẳn mà lại đến thăm nó thật sự khiến nó rất cảm động. Nó ôm choàng lấy hần:

_Cám ơn! Cám ơn vì đã không bỏ tôi lại một mình.

_Em nói gì vậy? Làm sao tôi có thể bỏ em được chứ?

Nó dìu Jea Joong bước vào xe trong ánh nhìn của một chàng trai đang cô độc nhìn theo. Chàng trai đó tự mỉm cười với vết thương trong lòng rồi quay lại nói với cô gái đứng đối diện mình:

_Tại sao cô lại làm thế? Cô bán đứng cả bố mình sao?

Mi Sun lắc đầu thanh thản nhìn lên bầu trời:

_Tay ông ấy đã nhún quá nhiều máu rồi, tôi không muốn ông ấy lại tiếp tục sát hại thêm nữa.

_Vì vậy nên cô gọi tôi đến cứu Yu Mi?

_Không phải chỉ Yu Mi, đúng không? Có lẽ cô ấy sẽ vui vẻ bên Jea Joong.

Yoon Min im lặng nhìn xuống đất trầm ngâm.

_Anh yêu cô ấy nhiều đến thế sao?

_Đừng lo. Chúng ta cũng đã có hôn ước rồi, cô không cần lo tương lai sau này.

“Thái Tử Lee Yoon Min đã công bố hôn ước của mình với tiểu thư Go Mi Sun của Quan Nhất Phẩm. Đồng thời họ tiệc lộ hôn lễ của họ dự tính sẽ tổ chức vào tháng tư năm nay...”

Lee Yoon Min... Tại sao cái tên này cứ ám ảnh lấy nó chứ? Không một giờ, một phút, thậm chí một giây nào nó quên được. Dù cho nó đang làm gì thì đâu đâu cũng xuất hiện gương mặt của hắn. Hắn cười, hắn trầm ngâm, hắn tức giận, hắn ngại ngùng thậm chí cả gương mặt lúc hắn khóc nữa. Tất cả là tại Go Mi Sun. Go Mi Sun! Cô không thể giết được tôi nên mới cướp mất Yoon Min đúng không? Cô vẫn chưa chịu đầu hàng sao? Được! Tôi sẽ cho cô biết mùi vị mà tôi đã từng nếm trải như thế nào.

38. Chương 39: Chiếc Hộp

Don't hurt my heart more

I do everything just because you

Please forgive me...

_Jea Joong! Chuyện về chiếc hộp, cậu đã tìm được nó chưa?

_Chủ tịch tập đoàn G đang giữ nó. Lúc trước Go Kang Gook đầu tư vào tập đoàn ấy vốn dĩ có ý định mua lại chiếc hộp đó.

_Tôi muốn chiếc hộp đó. – Nó kiên quyết nhìn vào mắt Jea Joong. Hắn im lặng một lúc rồi đáp:

_Tôi sẽ lấy nó về cho em.

_Chị Yu Mi! Chỉ còn 2 tuần nữa là kì thi Năng Khiếu Quốc Gia đấy! Chị dự định thi môn nào? – Woo Chin hào hứng hỏi nó.

_Tất cả các môn. – Nó ung dung đáp, Woo Chin giật mình tròn mắt.

_Chị có đùa không? Kể cả kiếm đạo, cung đạo chị cũng thi à?

_Dĩ nhiên. Có gì không tốt sao?

_Không... không... em ủng hộ chị hết mình.

_Em cũng nên thi một môn đi.

Woo Chin mỉm cười gãi đầu:

_Em không giỏi mấy môn năng khiếu.

_Chị sẽ dạy em. Em còn nhớ bố chúng ta đánh kiếm rất giỏi không?

_Phải! Bố có dạy em nhưng em chơi rất yếu. – Woo Chin cười tươi nhớ lại những hồi ức tươi đẹp trước kia.

_Lần này chị sẽ đánh bại Thái Tử Min, em sẽ ủng hộ chị chứ?

_Tất nhiên! Em và cả Hea Mi sẽ ủng hộ chị hết mình.

Đằng sau góc cây sake cách đó 2 mét, Yoon Min trầm ngâm ngắm nhìn nụ cười của nó. Một bàn tay đặt lên vai hắn:

_Tại sao anh chỉ đứng đây?

Hắn vẫn im lặng nuối tiếc nhìn nó. HinDu lại tiếp tục:

_Anh có biết Yu Mi yêu ai không?

_Cả em cũng biết rồi còn gì?

_Em không hề biết. Bởi vì cô ấy luôn mỉm cười với Jea Joong nhưng lại nhìn anh rất kì lạ.

_Cô ấy luôn luôn như thế. – Yoon Min mỉm cười vỗ vai HinDu rồi lặng lẽ bỏ đi, từng bước chân cô độc ấy cứ bước đi không hoạch định.

Jea Joong lạnh lùng tiến đến gần người đàn ông đang ngồi trên ghế sofa, thấy hắn ông ta mỉm cười đứng dậy:

_Ha ha! Thật vinh hạnh được gặp cậu Jea Joong đây.

_Chủ tịch Kang không cần khách sáo. Nghe nói sau vụ của Quan Nhất Phẩm Go Kang Gook, công ty của ông mất một khoảng đầu tư khá lớn.

_Phải phải. Tôi đang đau đầu vì vụ việc lần này. Chẳng hay cậu đến đây cũng vì chuyện này?

_Ha ha... ông thật khéo đoán, chắc chắn ông cũng đoán được lý do tôi đến đây vì cái gì.

_Chiếc hộp đó ư? Không ngờ cả cậu cũng có hứng thú với chiếc hộp đó.

_Vậy ý ông thế nào?

_Vậy tôi không khách sáo nói thẳng luôn. Tôi sẽ bán lại cho cậu.

_Được, bao nhiêu?

_Một nửa số cổ phiếu cậu đang sở hữu của tập đoàn CS. Thế nào? – Ông ta cười bí hiểm. Jea Joong mỉm cười hài lòng:

_Được!

_Cậu chùi! Chuyện một nửa cổ số cổ phiếu cho hắn thật sao? Chiếc hộp đó đáng giá như thế sao?

_Đúng! Vì đó là thứ mà phu nhân của ta muốn.

_... (Anh này đại gái quá)

Jea Joong vui vẻ gõ cửa phòng của nó, không có ai trong phòng. Hắn nhẹ nhàng mở cửa phòng ra rồi bước vào. Tất cả mọi thứ trong phòng đều rất ngăn nắp, hình của nó và Woo Chin được đặt khắp phòng, có cả hình của hắn nữa. Hắn mỉm cười hạnh phúc nhưng nụ cười đó nhanh chóng bị vụt tắt bởi bức hình của Yoon Min được đặt cạnh giường.

_Sao lại là hắn?

Hắn cầm tấm hình lên như muốn bóp nát nó. Nhưng lại từ tốn đặt lại chỗ cũ rồi lặng lẽ bước ra ngoài. “Em không quên được hắn ta sao? Vậy tôi sẽ giúp em quên hắn ta!!!”

_Câu chủ! Bây giờ chúng ta đi đâu?

_Đến gặp Go Mi Sun.

_Vâng!

_Nghe nói tiểu thư Go Mi Sun sắp được làm Thái Tử Phi, chúc mừng. – Hắn cười nửa miệng tỉnh ranh.

_Cảm ơn... chẳng hay hôm nay thiếu gia Kim Jea Joong đến đây với mục đích gì?

_Ha ha... Go Mi Sun! Mạng sống của cô đang nằm trong tay tôi.

Lúc này sắc mặt Mi Sun biến đổi:

_Anh nói...

_Phải phải! Cô cũng hiểu ra vấn đề nhanh đấy!

_Anh muốn gì?

_1 điều kiện thôi.

_Nói đi!

_Chỉ cần... cô giữ Lee Yoon Min thật chặt. Bằng không... không chỉ cô mà cả hắn ta cũng không giữ nổi tính mạng đâu.

_Anh... - Đôi mắt Mi Sun xuất hiện rất nhiều vết nứt. Không ngờ Jea Joong lại là con người ích kỉ đến thế. Nhưng có lẽ tất cả cũng xuất phát từ tình yêu hắn dành cho Yu Mi. Hwang Yu Mi... tại sao lúc nào cũng là cô? Cô muốn dày vò tôi đến chừng nào đây?

39. Chương 40: Bài Hát Về Mưa

Jea Joong bảo chiếc hộp bị hủy rồi... hi vọng rửa sạch thanh danh cho gia đình nó cũng bị dập tắt. Làm sao nó mới trả thù được đây? Nó phải khiến cho Mi Sun cảm nhận được mùi vị đau khổ khi tận mắt nhìn thấy người thân của mình chết, nó phải chứng kiến cảnh Go Mi Sun quỳ xuống van xin nó. Nó phải phá tan tanh cái đám cưới đó, chà đạp tẩm tẩm đổ giữa lê đường, đạp đổ những ly rượu vang và phỉ báng những lời chúc phúc đó. Nhất định nó phải dành Yoon Min về tay nó...

Jea Joong nhìn dáng vẻ suy nghĩ của nó cũng hơi lo lắng: “Chẳng lẽ cô ấy vẫn còn giữ ý định trả thù?”

Nó bật cười rồi đánh nhẹ vào vai Jea Joong:

_Tôi hứa chỉ cười cậu khi mọi chuyện kết thúc. Nhưng hình như mọi chuyện không thể kết thúc rồi.

Jea Joong giật mình, con người yếu đuối kia đã trở về với bộ mặt cũ rồi, không còn lo sợ và nhu mì nữa. Hắn phải làm sao để đưa con người cũ của nó trở về với bản thân nó đây? Phải chăng chính hắn đã biến nó trở nên như thế? Tại sao? Hắn luôn nắm rõ mọi chuyện trong tay và điều khiển mọi thứ theo ý muốn, nhưng lần này... hắn không thể điều khiển nó.

_Chị Ji Min! – Charlie vẫy tay mỉm cười, mái tóc xoăn bay nhẹ trong gió trong cậu bé thật hồn nhiên. Nó xoa đầu Charlie:

_Thằng nhóc này! Đến thăm chị hả?

_Phải! Em quyết định sẽ không đi long bong nữa, em sẽ ở lại Hàn Quốc, chị thấy thế nào?

Nó ngạc nhiên:

_Con ngựa này tự chui vào chuồng sao?

Charlie bật cười:

_Cái chị này, không thể khen em một câu sao? Ăn tối cùng em nhé?

_Được.

_Mời cả cái cô... nhóc hay bám theo chị ấy!

_Hea Mi? Hay Eun Hye?

_Cô nào nhỉ? Chị mời cả hai nhé, mời cả em trai chị và cái anh... cao cao trông hung dữ hôm trước nữa nhé.

_Này! Em mời hay chị mời?

_Mời giúp em đi, nhé!

Dạo gần đây tâm trạng nó không được tốt, thỉnh thoảng lại thấy Yoon Min và Mi Sun thân thiết với nhau, đôi mắt nó như muốn nổ tung. Nó lang thang đến phòng âm nhạc, nắng chiều rọi xuyên qua khung cửa sổ. Cảnh vật ở đây yên tĩnh quá, nó bước vào phòng âm nhạc của Hindu. Cây đàn piano đen tuyền giữ căn phòng đang gọi mời nó. Tâm trạng này... buồn không thể tả... nó mở cửa sổ. Những hàng cây đứng đưa trong gió hiện ra trước mặt nó, một cơn mưa phùn nhẹ rơi xuống. Cơn mưa đến bất ngờ làm mọi thứ trở nên ưu buồn. Nó quay về phía cây đàn, cất lên một bài hát về mưa, ca khúc du dương trong tâm trí nó, nó cất tiếng hát...

“When the world turns dark

And the rain quietly falls

Everything is still

Even today, without a doubt

I can't get out of it

I can't get out from the thoughts of you

Now

I know that it's the end

I know that it's all just foolishness

Now I know that it's not true

[HS] I am just disappointed in myself for

Not being able to get a hold of you because of that pride

On the rainy days you e and find me

Torturing me through the night

When the rain starts to stop, you follow

Slowly, little by little, you will stop as well

I must be drunk, I think I need to stop drinking

Since the rain is falling, I think I might fall as well

Well this doesn't mean that I miss you, no it doesn't mean that

It just means that the time we had together was a bit sharp
When it's the type of day that you really liked
I keep opening the raw memories of you
Making the excuse that it's all memories, I take a step forward
I don't even make the effort to escape
Now
I erased all of you
I emptied out all of you
But when the rain falls again
All the memories of you I hid with effort
It all es back, it must be looking for you
On the rainy days you e and find me
Torturing me through the night
When the rain starts to stop, you follow
Slowly, little by little, you will stop as well
(To you) Now there is no path for me to return
But looking at your happy face
I will still try to laugh since I was the one
Without the strength to stop you
On the rainy days you e and find me
Torturing me through the night
When the rain starts to stop, you follow
Slowly, little by little, you will stop as well
What can I do about something that already ended?
I'm just regretting after like the stupid fool I am
Rain always falls so it will repeat again
When it stops, that's when I will stop as well
Rain always falls so it will repeat again
When it stops, that's when I will stop as well..."

Trên mi mắt nó ước dầm, đôi mắt nó nhạt nhòa trong màn nước mắt. Một chàng trai đang tựa lưng sau cánh cửa kia, đôi mắt cay xè, những giọt nước mắt chảy ngược vào tim. Anh ta đặt tay lên tim mình, bàn tay nắm chặt lại. Người con gái kia có biết rằng trái tim anh ta đau biết nhường nào...

Nó khoác trên mình bộ váy đen tuyền kiêu sa và quyến rũ. Đúng 6h30, chiếc đèn bóng đổ trước nhà hàng sang trọng nhất thành phố. Một cô gái xinh đẹp bước xuống xe, thân hình mảnh khảnh đứng trước cửa nhà hàng. Đôi mắt mơ màng như bị thôi miên nhìn ai đó. Đó chính là Yoon Min và Mi Sun. Tại sao họ lại có mặt ở đây? Họ đến đây để làm gì? Thân sắc trên mặt nó đối khác rõ rệt...

40. Chương 41: Điều Ước Giữa Bầu Trời Đêm

Bên ngoài không khí bắt đầu se lạnh. Một bàn tay ấm đặt lên vai nó, nó giật mình rời mắt khỏi đôi nam nữ đang tiến đến. Jea Joong liếc nhìn cặp nam nữ đó rồi cuối nhìn nó:

__Trời lạnh lắm, chúng ta vào trong thôi!

Nó gật đầu bước đi không dám quay lại nhìn Yoon Min thêm lần nữa. Cảnh tượng một người con trai khoác người con gái ấy làm cho tim Yoon Min nhói lên. Đến khi nào thì trò chơi đuổi bắt này mới kết thúc?

Chiếc bàn tròn là trung tâm của những cô cậu quý tộc đang vui vẻ dùng bữa cùng nhau. Một cậu tóc vàng có gương mặt tỏa sáng đứng lên mỉm cười:

__Cảm ơn tất cả mọi người đã bỏ thời gian đến đây dùng bữa cùng tôi. Chúng ta cùng nâng ly cho buổi tối ngày hôm nay.

Nói xong, tất cả mọi người đều vui vẻ đưa ly rượu của mình ra phía trước. Đôi mắt nó vẫn không rời khỏi Yoon Min một giây, tay cầm ly rượu đưa về phía trước một cách vụng về. Thấy thế, Mi Sun cộng mạnh vào ly nó khiến ly rượu rớt xuống đĩa đồ ăn, vỡ tan tành. Miếng ly văng tung tóe khiến nó giật mình rút tay lại. Jea Joong vội trách:

__Có sao không? Phải cẩn thận chút chứ!

__Thật là... cô có làm sao không? Cho tôi xin lỗi nhé! Tôi thật vô ý quá.

Mi Sun cười ả ý nhận lỗi. Jea Joong vội rút khăn trong túi ra lau tay cho nó:

__Phải cẩn thận hơn chứ!

Bỗng nhiên không khí trong phòng trở nên rất căng thẳng, gương mặt Yoon Min đánh lại nhìn chằm chằm vào bàn tay nó đang bị Jea Joong nắm. Mọi người đều đổ dồn ánh mắt về nó, bỗng nhiên chuông điện thoại reo, mọi ánh mắt đổ dồn về nơi phát ra tiếng điện thoại: Mi Sun. Cô ta cười vẻ hối lỗi với mọi người rồi nhanh chóng bắt máy:

__Alô?

__Mẹ ạ! – Cô ta liếc nhìn nó về lém lỉnh rồi cười tươi nói chuyện điện thoại.

__Sao ạ? Con biết rồi, mẹ không cần lo cho con nhiều quá.

__Mẹ là nhất rồi, con nhớ rồi.

__Hi hi, mẹ thật là... con sợ bị người khác ganh tị vì không có người mẹ tuyệt vời như mẹ.

Mi Sun được dịp đá mắt sang nó khiến vết thương trong lòng nó như bị khoét sâu thêm. Nó tức tối trợn mắt nhìn cô ta, trong mắt nó nổi lên nhiều vết nứt bởi những đường máu nổi lên.

Mẹ ư? Người mẹ đã cho nó cuộc sống này. Người mẹ đã đưa nó từ cõi chết trở về. Cả hai người... chắc phải chính con Mi Sun đó đã cướp đi mất rồi sao? Nó hận cô ta, hận thấu xương. Gương mặt nó đánh lại lạnh lùng, đôi mắt sắc lẹm nhìn cô ta:

“Go Mi Sun! Tôi sẽ khiến cô sống không được, chết cũng không xong. Kết quả của cô sẽ còn bi thảm hơn tôi ngày hôm nay. Cô tưởng không có chiếc hộp đó thì tôi không thể làm gì được cô sao? Cô sai rồi, tôi sẽ khiến cô không còn người thân nào trên thế gian này nữa... Go Kang Gook đang trong tù... vậy thì bắt đầu từ người đàn bà mà cô gọi là mẹ nhé!”

Nó liếc cô ta một cách chua ngoa. Đôi mắt nó lướt nhanh qua gương mặt không có biểu cảm của Yoon Min rồi dừng lại ở Woo Chin. Woo Chin cũng đang nhìn cô ta với ánh mắt hận thù. Nó không thể kéo Woo Chin vào những chuyện nguy hiểm mà nó sắp làm được, không bao giờ nó có thể... đẩy em nó vào chỗ chết được.

__A ha ha... xin mời mọi người tiếp tục dùng bữa...

Charlie cố gượng cười phá tan bầu không khí. Nó vờ chóng mặt về trước vì có ngồi đó cũng ăn không ngon nữa.

_Em không sao chứ?

Jea Joong ngồi xuống cạnh nó, vút nhẹ mái tóc mượt của nó. Sau khi rời khỏi nhà hàng, tâm trạng nó nặng nề vô cùng, vì thế nó tìm một nơi có thể nhìn thấy toàn bầu trời để ngắm vẻ lấp lánh của muôn vì sao.

Jea Joong nhìn nó hồi lâu rồi ngược lên trời:

_Em biết vì sao người thường ví những điều ước như những ngôi sao không?

_Tại sao?

_Cuộc sống như bầu trời màu đen, chính những điều ước mang cho chúng ta những hi vọng để vươn lên, để tìm thấy hạnh phúc... chính nó đã làm cuộc đời thêm màu sắc cũng như những vì sao làm bầu trời thêm huyền diệu...

Nó ngả người nằm xuống:

_Những điều ước... mơ mơ, ảo ảo... – nó đưa tay lên nắm lại một vì sao rồi đưa tay xuống mở ra – tưởng đã nắm được nó nhưng vốn là không thể... thật kì diệu khi cả đời người... được hạnh phúc trong một thời gian ngắn ngủi... nhưng họ không biết quý trọng... để khi hạnh phúc vỡ tan thì chỉ còn là quá khứ...

Nó ngồi trong phòng, đôi mắt nhìn xa xăm wa bức tường kính. Cả thành phố về đêm thu gọn trong bức tường kính đó. Nó lắc lắc cái điện thoại trên tay suy nghĩ một lúc thì có tiếng gõ cửa. Bằng giọng lạnh lẽo nó lên tiếng:

_Vào đi!

Một chàng trai cao tôi, mặt bộ đồ màu đen bóng bước vào. Trên gương mặt điển trai có một vết sẹo to tọa lạc trên má, đôi mắt hung tợn nhìn nó:

_Tôi đã đến đây!

41. Chương 42: Vì Em, Tôi Có Thể Làm Tất Cả

Người con gái mang khí chất thanh tao, mặc một bộ váy màu trắng mỏng đang tựa lưng vào ghế. Trước vẻ đẹp băng thanh, ngọc khiết ấy, một giọng nói lạnh lẽo cất lên:

_Đến rồi ư? Anh là KL số một được đào tạo từ đặc vụ Rambo ở Mĩ?

_Phải! Nhiệm vụ lần này... là gì?

Nó đẩy tấm hình trên bàn về phía hắn, lạnh lùng nói:

_Xóa tên bà ta khỏi Đại Hàn Dân Quốc đi!

Hắn cầm tấm hình lên, khóe môi khẽ nhếch lên:

_Người này... ư? Tốt thôi!

_2 ngày?

_Không! 1 ngày!... Tối mai cô sẽ có tin vui.

_Thật ư?

Hắn hơi do dự một chút và hỏi:

_Tôi muốn biết... tại sao... tại sao cô muốn giết người này?

Nó trầm ngâm một lát rồi đáp:

_Đó là tội ác... mà những người đó phải trả... rồi anh sẽ biết thôi!

Hắn gật đầu rồi bước một mạch ra khỏi phòng. Hắn mang về lạnh lùng vốn có của một tên sát thủ thật sự. Nó vẫn im lặng trầm tư trong căn phòng lạnh lẽo.

Trưa hôm sau, một tờ giấy được truyền đến tay Mi Sun. Lời nhắn rất ngắn nhưng rất rõ ràng:

“Mẹ đợi con...”

Nó đứng sau cánh cửa phòng, nhìn dáng vẻ của Mi Sun nó khẽ cười.

“Cố lên Mi Sun, đến cứu mẹ của cô đi!”

...

“Tin mới! Hai giờ trưa nay, con gái của quan nhất phẩm Go Kang Gook, Go Mi Sun tìm thấy sát mẹ mình trong phòng tắm. Theo như cảnh sát điều tra thì phu nhân Yung Seun Rin đã dùng một...”

Nó tắt tivi, trên môi nở một nụ cười bí hiểm:

_Tôi không nghĩ rằng cậu lại làm tốt đến thế!

Cạch...

Đột nhiên cánh cửa mở ra, Jea Joong mang vẻ mặt giận dữ bước vào:

_Yu Ri!

Nó thản nhiên quay lại:

_Cậu tìm tôi có chuyện gì ư?

_Tôi không ngờ em lại ra tay với bà ấy... tại sao em lại như thế?

_Cậu không làm được thì để tôi... tôi sẽ trả hết tất cả những gì họ đã gây ra.

_Nhưng tôi không cho phép tay em nhúng máu!

_Nhúng máu? Tôi còn đang hận là không thể tự tay giết chết họ nữa kìa!

_Em hãy thôi chuyện này đi! Đừng giết ai nữa, hãy để tôi thay em

_Không cần! Tôi không muốn nợ anh thêm nhiều... tôi muốn tự mình đứng lên, không cần đến ai nâng đỡ cả.

Jea Joong suy nghĩ một lát rồi nói:

_Em nghĩ tôi không thể ngăn em sao? Tôi không để em phải giết thêm một ai đâu... tôi sẽ ra tay trước em!

Nó trợn mắt hét lên:

_Anh dám...?

Hắn quay đi buông một câu nói:

_Vì em, tôi có thể làm tất cả.

Trước khi đi qua khỏi tên sát thủ, hắn không quên tặng hắn một cái nhìn sắc bén.

_KL, lần này vất vả cho anh rồi.

_Không đâu, nhiệm vụ tiếp theo là gì?

_Phá hôn lễ của Lee Yoon Min và Go Mi Sun. Bằng mọi giá dù cho có phải giết chết Go Mi Sun, nhưng nhớ là... không được làm hại Yoon Min!

_Tôi hiểu rồi, còn hai tuần nữa là đến đám cưới, cô đừng lo!

Nó gật đầu về hiểu ý.

42. Chương 43: Nguy Hiểm Quá!

Cuộc thi Tennis:

Cuối cùng, ngày này cũng đã tới. Nó đang khoanh tay đứng chênh chếch trước sân thi đấu. Nó sẽ thắng, nhất định nó sẽ thắng!

_Xin mời các vận động viên vào vị trí chuẩn bị thi đấu!

Các vận động viên bộ môn Tennis vốn vẹn có tám người ngồi ở hàng ghế dự bị. Nó tựa lưng vào thành ghế ngấm nhìn khoảng sân trước mắt. Đã ba tháng rồi... sự việc thay đổi chỉ trong ba tháng kể từ ngày đầu tiên nó bước vào ngôi trường này. Ba tháng trôi qua như một cơn ác mộng khủng khiếp đảo lộn cuộc đời nó. Nó cũng đã chuẩn bị cho ngày này lâu lắm rồi. Đưa mắt sang Yoon Min, hắn đang nhìn nó bằng đôi mắt cương định:

_Chúng ta cá nhé?

Nó ngạc nhiên:

_Cá?

_Sao dám cá không? – Hắn giở giọng khiêu khích

_Nói thử xem!

_Nếu em thắng, thì em muốn gì cũng được. Nhưng nếu tôi thắng... em hãy tha cho Mi Sun nhé?

Tim nó trùng xuống, gương mặt xám lại:

_Buông tha Mi Sun? Chỉ vì chuyện đó mà anh thách đấu với tôi ư?

Yoon Min hơi do dự một lát rồi nói:

_Tôi không muốn em dần trở nên khát máu... đồng ý chứ?

Vì Mi Sun... tất cả chỉ vì cô ta sao? Anh nói anh yêu tôi, anh là đồ nói dối! Anh là đồ phản bội, được, anh đã quyết tâm đến như thế thì tôi sẽ cho anh

thấy quyết tâm của tôi cũng lớn như thế nào.

_Được! Cuộc một ván xem sao...

_Trận đấu thứ nhất xin mời tuyển thủ Tea Kill và Young Rin!

Hai tên ngạo mạn đó bước lên sân, nhiệt khí hùng hổ, ngạo nghễ nhìn nhau.

_Chuẩn bị! Bis...

Tiếng còi cất lên, Young Rin phát bóng, nó chống cằm ngồi xem. Xem ra tên Tea Kill này có lợi thế hơn rồi, Young Rin vẫn còn hơi yếu. Nó khê cười rồi khoanh tay chờ đợi màn biểu diễn kết thúc. Mấy tay đấu này thật nhàm chán, chẳng có chút kịch tính gì hết. Xem ra còn lâu lắm mới đến nó nhỉ?

_Tiếp theo, mời tuyển thủ Dea Won và Yu Mi vào vị trí!

_Chuẩn bị! Bis...

Dea Won tung trái bóng lên và đập mạnh về phía nó, nó xoay người nhẹ bóng đáp trả lại. Chỉ như thế, sau mười lăm phút, Dea Won đã bị loại. Sau hai trận sau, bốn người bước vào vòng trong là nó, Yoon Min, Tea Kill và Joong Huk. Sau ba mươi phút giải lao, trận tiếp theo lại được diễn ra. Cặp đầu tiên là Yoon Min và Joong Huk. Nhìn tên Joong Huk mặt mày ủ rũ thôi cũng đủ biết, tên Yoon Min này nắm chắc phần thắng trong tay. Quả đúng như vậy, sau hai mươi phút, Joong Huk rời khỏi cuộc thi. Trận tiếp theo là của nó với Tea Kill. Trận ban đầu nó đã quan sát kỹ và nắm rõ kỹ thuật của Tea Kill chỉ toàn là những trò đùa trẻ con, không có gì đáng lo ngại cả. Trong chốc lát, Tea Kill cũng bại dưới tay nó. Bây giờ chỉ còn lại nó và Yoon Min. Đây sẽ là trận cuối cùng.

_Và sau đây sẽ là trận quyết định ai sẽ giành giải nhất của cuộc thi Quốc Tế Tennis đây, không để mọi người đợi lâu, mời tuyển thủ Lee Yoon Min và tuyển thủ Hwang Yu Mi bước vào sân.

_Chuẩn bị! Bis...

Nó ngạo nghễ giơ cao trái banh lên và phát banh. Lee Yoon Min à, chẳng phải lần trước anh không đỡ nổi banh xoáy của tôi sao? Bây giờ anh lấy cớ gì mà thắng tôi chứ?

Trái banh cứ nhảy qua, nhảy lại theo những quỹ đạo khác nhau. Mãi mười lăm phút vẫn không thấy Yoon Min gỡ chiêu, sức lực của nó cũng bắt đầu rút dần.

Phải đánh nhanh thắng nhanh mới được. Nghĩ bụng, nó nhanh tay gỡ chiêu banh xoáy, quả banh xé gió lao thẳng về hướng Yoon Min. Hắn ta tự tin giơ vợt nên hất tng quả banh bay ngược về phía nó, sao có thể như thế được, quả banh không bị đập xuống đất ư? Không thể nào! Nó vội chạy đến đỡ quả banh, mồ hôi thấm ướt cả bộ quần áo nó. Chân tay rã rời... không được bỏ cuộc, nhất định phải thắng hắn.

Yoon Min nhận ra được lực của quả banh yếu dần, lần này hắn thắng chắc rồi. Nhưng sao... nó vẫn chưa chịu bỏ cuộc? Nó quyết tâm đến thế sao? Nếu cứ như thế này, nó sẽ xỉu mất, như thế thì thắng còn vinh quang gì? Hắn vội như đánh trượt quả bóng, thấy thế trọng tài liền thổi còi:

_Bis... Hwang Yu Mi thắng!

Nó lê chân bước lên bục nhận thưởng, hắn cầm huân chương vàng bước lên trao cho nó, không quên thì thầm rằng:

_Ra điều kiện đi!

_Khi nào muốn tôi sẽ nói điều kiện với anh sau.

Cuộc thi đàn Piano:

Nó ngồi dưới khán đài chờ đến lượt mình biểu diễn. Tất cả các học sinh đều tập trung đông đúc về hội trường chờ xem cuộc thi đấu. Sau khi tập trung đông đủ, người đầu tiên là nó, nó vừa bước đến chân bệ tam cấp, chợt trời đất như xoay chuyển một tiếng nổ to lớn vang lên và nó nằm gọn trong vòng tay của Hindu:

_Nguy hiểm quá!

Vừa dứt câu, Hindu ngã xuống khiến nó lo sợ. Cậu ấy đã trúng đạn rồi! Là cậu ấy đỡ đạn cho nó!

43. Chương 44: Tôi Không Mong Là Giống Như Tôi Tưởng Tượng..

Cả hội trường náo động lên, nó ôm lấy Hindu bật khóc:

_Hindu! Hindu! Làm ơn mở mắt ra đi mà!

Lúc này Yoon Min đẩy nó sang một bên vội vàng bế Hindu lên chạy về hướng cửa. Nó vừa lo sợ vừa chạy theo, Woo Chin cũng không kém lo lắng đi theo chị mình. Chợt Jea Joong giữ nó lại:

_Chúng ta có việc phải làm rồi!

_Buông tôi ra! Tôi không cần biết việc gì cả!

_Đi với tôi, tôi sẽ giúp em làm rõ vụ này!

_Tôi không cần biết, BỎ RA! Anh không nhìn thấy sao? Hindu vì ai mà như thế hả? Tất cả là lỗi tại tôi, tôi phải đi theo anh ấy, buông tôi ra!

Nó vùng tay ra khỏi bàn tay của Jea Joong rồi chạy đi mất hút. Hắn ta đứng đó thần thờ, tâm trạng đau khổ tột cùng: “Tại sao? Tôi hi sinh cho em nhiều như vậy mà chưa lấy một lần em nói cảm ơn tôi, xin lỗi tôi... giờ đây em lại chạy theo một thằng con trai khác chỉ vì hắn đỡ đạn cho em sao?”

_Anh Jea Joong!

Hắn giật mình thoát khỏi suy nghĩ.

_Woo Chin?

_Hãy dẫn em theo, em muốn làm rõ chuyện này.

Hắn ta dậm chiêu một lúc rồi ra hiệu cho Woo Chin đi theo.

Trong không khí hỗn loạn ở hội trường, một chiếc xe màu đen xé gió lao ra khỏi cổng và chạy đi mất hút.

Hắn ngồi trên bộ ghế sofa trang trọng, kế bên là Woo Chin đang đặng đo suy nghĩ. Một người tên áo đen mang đầy sát khí bước vào, kính cẩn cúi đầu chào hắn:

_Cậu chủ!

_Người đã nghe qua chuyện lúc sáng nay rồi chứ?

_Vâng!

_Có thông tin gì không?

_Hiện giờ Hoàng Tử Hindu vẫn chưa qua khỏi cơn nguy kịch, theo điều tra cho biết tên ám sát tiểu thư thuộc băng Fire, dạo gần đây mấy tên phái đi theo dõi Mi Sun báo rằng cô ta có qua lại với băng đảng này...

Gương mặt hắn từ từ giãn ra, đưa tay cầm lấy ly nước rồi đột nhiên chọi ly nước trên tay xuống đất:

_KHỐN KIẾP! Tại sao không báo với tôi sớm hơn? Người muốn chết hả? CHẾT TIỆT! Một lũ vô dụng, tụi bây biến hết đi, để tao thấy mặt thì đừng hòng có đường về!

_Cậu chủ... cậu chủ... xin hãy cho chúng tôi thêm một cơ hội! Chúng tôi hứa lần này sẽ không làm cậu thất vọng... cậu chủ!

Tên áo đen đó vội vã quỳ xuống dập đầu cầu xin. Woo Chin hơi bất ngờ nhưng vẫn im lặng quan sát vẻ mặt của hắn. Vẻ mặt từ tức giận chuyển sang nham hiểm:

_Được! Vậy tao có một nhiệm vụ... giao cho bọn bây, nếu làm không xong thì... chỉ có một con đường là chết thôi!

_Cậu chủ cứ giao ạ! bọn em sẽ làm tốt, bằng mọi giá!

_Bắt cóc Lee Yoon Min

Gương mặt tên áo đen đó nhanh chóng biến sắc:

_Sao ạ?

_Mày không làm được à?

_Dạ không phải, nhưng mà... đó là Thái Tử, muốn bắt hắn thì phải thông qua cả đội ngũ an ninh của triều đình...

_Người không phải lo... chỉ cần làm theo kế hoạch của ta là được.

_Kế hoạch ạ?

_Ngày mai ta sẽ cho người biết, bây giờ thì lui đi!

_Vâng cậu chủ!

Hắn cẩn trọng bước ra khỏi phòng, Woo Chin ngồi cạnh cũng không khỏi run sợ về con người này, trong đầu toan tính nhiều thứ nhưng không thể hiểu hắn tính là gì:

_Anh tính làm gì?

_Cậu nghĩ xem chẳng phải mọi chuyện đều xuất phát từ tên Thái Tử đó hay sao? Ngay từ đầu, nếu không phải vì tên đó thì Mi Sun đâu có ganh ghét với Yu Mi? Nếu không phải vì hắn thân thiết với Yu Mi thì cô ta đâu có ra tay với Yu Mi. Từ đó xảy ra biết bao nhiêu chuyện khiến Yu Mi dần trở thành một con người hoàn toàn khác... mọi chuyện đều xuất phát từ hắn ta, nếu bây giờ ta giải quyết cả hắn lẫn Mi Sun, chẳng phải mọi chuyện sẽ yên ổn, Yu Mi sẽ có một cuộc sống tốt hơn sao?

Woo Chin suy nghĩ một lát rồi lại lên tiếng:

_Anh... yêu chị tôi?

Hắn nhìn Woo Chin với đôi mắt kiên định:

_Phải!

_Đến mức nào?

_Vậy theo cậu là đến mức nào?

Woo Chin bật cười, đứng dậy bước đi rồi khỏi phòng:

_Tôi không mong là giống như tôi tưởng tượng...

“Tôi không mong là giống như tôi tưởng tượng? Ý cậu ta là sao? Cậu ta không thể nhìn thấy điều đó ở mình sao? Mình sẵn sàng đánh đổi cả tính mạng, chính cậu ta cũng đã nhìn thấy điều đó rồi mà... hay là...???”

Nó thẫn thờ ngồi ở ghế chờ ngoài phòng cấp cứu, Yoon Min ngồi cạnh nó khẽ lên tiếng:

_Đừng lo, Hindu rồi sẽ ổn thôi!

Nó không khóc nữa, từng giờ trôi qua như lưỡi dao cứa vào tim gan nó, chính nó đã làm cho người mà nó từng yêu dễ sống, dễ chết... Ông trời ơi, tại sao ông luôn đẩy nó vào những đau thương như thế này? Nó bật khóc nức nở, Yoon Min ôm lấy nó vào lòng, bàn tay vút nhẹ lưng nó mang cho nó một cảm giác bình yên khó tả...

44. Chương 45: Còn Có Tôi Ở Bên Em Mà...

Lúc này cánh cửa phòng mổ bật mở, cả nó và Yoon Min đều lao đến bên bác sĩ tỏ vẻ sốt ruột. Bác sĩ không nói gì chỉ cuối đầu rồi bước đi. Khoảng khắc ấy như trời đất sập xuống, chân nó tê dại, không thể nói ra lời nào.

Không thể nào! Nó không tin, Hindu làm sao có thể...

Hindu...

Nó chậm rãi bước vào phòng, Hindu đang nằm đó thở nhẹ. Cậu còn sống phải không

Hindu? Cậu vẫn còn tồn tại đúng không?

_Hindu...

Bàn tay Hindu khẽ động đậy, nó vội lao đến bên giường cậu ấy. Sắc mặt cậu ấy nhợt nhạt, bờ môi tím tái, khô khốc, cậu ấy dùng một chút sức lực cuối cùng lên tiếng:

_Yu Mi...

_Tớ đây Hindu!

Những giọt nước mắt trên mắt nó lăn dài xuống. Hindu đưa tay vuốt má nó:

_Có lẽ... chúng ta không so tài được rồi.

_Năm nay không thể... nhưng tớ sẽ đợi đến năm sau, cậu nhất định phải khỏe lại để tiếp tục đàn cho tớ nghe nữa chứ!

Hindu chỉ mỉm cười nhẹ rồi nói:

_Cậu không biết đâu... khi biết cậu là Yu Mi, tớ vừa vui, vừa hối hận. Lúc trước, tớ đối xử tệ với cậu, không phải là tớ cố ý trách cậu... mà vì... tớ hận bản thân tớ lúc trước đã không tin lời cậu, tớ cảm thấy thật hổ thẹn nên khi gặp cậu... tớ không biết phải làm thế nào.. khực... khực...

_Tớ hiểu... tớ không trách cậu...

_Cậu không biết... tớ yêu cậu đúng không? Tớ yêu cậu ngay từ lần đầu gặp cậu, hình bóng của cô bé... đang nhảy múa trong vườn đã khắc sâu trong tim tớ... nhưng khi gặp lại cậu... khực... khực... tớ không đủ can đảm nói ra... đành chỉ biết đi theo cậu... âm thầm theo dõi cậu... như một tên ngốc...

_Không... cậu không ngốc, không ngốc tí nào... tớ cũng rất thích cậu, Hindu!

_Cậu thích tớ?

_Phải! Tớ rất thích cậu... cho nên... làm ơn đừng rời bỏ tớ!

_Cậu biết không, chỉ cần nghe những lời này thôi, tớ cũng đã mãn nguyện lắm rồi...

Hindu nhẹ mỉm cười rồi đưa mắt sang Yoon Min:

_Yoon... Min...

_Ta đây! Cậu nói đi!

_Anh còn nhớ... cậu hỏi của anh chứ?

_Tôi đã hỏi gì?

_Yu Mi! Em gọi Eun Hye đến đây giúp tôi được không?

_Được!

Nó vội vàng chạy ra khỏi cửa phòng, đi tìm Eun Hye. Ngay sau khi tận mắt thấy cảnh Hindu bị bắn, cô bé cũng bất tỉnh nhân sự. Phải rồi, cô bé chỉ còn mỗi Hindu là người thân trên đời, nếu biết cậu ấy sẽ ra đi mãi mãi, cô bé ấy... sẽ là người đau khổ nhất.

_Yoon Min... cậu đã hỏi... rốt cuộc Yu Mi yêu ai đúng không?

_Phải... chuyện đó đã qua lâu rồi mà...

_Vậy... cậu có biết vì sao... cô ấy hạ sát Go phu nhân không?

Yoon Min tỏ vẻ bất ngờ nhưng vẫn im lặng chờ nghe.

_Là vì... cô ấy ghen ghét với Mi Sun... không chỉ vì... Mi Sun đã giết chết mẹ cô ấy... mà còn là vì anh...

_Ý cậu là...

_Phải... cô ấy yêu anh... tôi thấy điều đó trong mắt cô ấy... chỉ là... cô ấy chưa thừa nhận điều đó thôi. Hãy... hãy cẩn thận với Jea Joong... vì Yu Mi... hẳn có thể làm tất cả và... hãy giữ lấy tình yêu của mình... chỉ có

anh... mới có thể trao hạnh phúc... cho cô ấy... đừng... bỏ rơi cô ấy... xem như đây là ước nguyện của tôi... và cuối cùng...

Cạch!

Eun Hye vừa kịp lúc xuất hiện, Hindu đưa mắt nhìn Eun Hye khẽ mỉm cười:

_Chăm sóc... Eun Hye nhé! Eun Hye... Yu Mi... chó em hạnh phúc...

Giọng của Hindu nhỏ dần rồi tắt hẳn, Eun Hye lao đến ôm chầm lấy anh mình hét lên:

_Anh... đừng mà... đừng bỏ em...

_Hin...du...

Nó thần thờ đứng đó, những kí ức ngày xưa lại ùa về:

“_Hindu à, mình thích bông hoa đó lắm!

_Là bông hoa màu đỏ kia ư?

_Phải! Nó cao quá, mình không hái được!

Hindu khẽ cười xoa đầu nó:

_Được! Tổ sẽ hái cho cậu!

_Thật ư? Vậy thì hay quá!

Nói xong Hindu trèo lên cành cây đó, cậu bé cố vươn tay tới bông hoa, ngay lúc vừa hái được bông hoa, cành cây gãy một tiếng crack... Nó lo lắng chạy đến đỡ Hindu. Kết quả là nó bị chập chân. Hindu công nó về cung, không ngừng trách móc:

_Đồ ngốc! Có biết nguy hiểm lắm không hả?

_Nhưng Yu Mi thấy rất vui!

_Bị chập chân còn vui ư?

_Không phải, Yu Mi vui vì Hindu hái được bông hoa cho Yu Mi, còn công Yu Mi nữa, nên Yu Mi vui lắm!

Hindu đỏ mặt ngượng ngùng:

_Yu Mi... vui lắm ư?

_Phải!”

_Hindu... Hindu... làm sao đây!

_Yu Mi à! Đừng tự trách mình nữa!

_Tôi không đáng sống! Không đáng, vì tôi bao nhiêu người phải hi sinh! Làm sao đây! Tôi thật đáng chết... thật đáng chết...

Yoon Min ôm nó vào lòng, vuốt tóc nó:

_Em không thể chết được! Họ đã hi sinh để em được sống, em phải sống vì họ... em phải sống cả phần của Hindu... còn có tôi ở bên em mà...

45. Chương 46: Trong Tim Nó Luôn Có Một Khoảng Trống Dành Cho Cậu...

Nó không dám nhìn thẳng vào chiếc quan tài màu trắng ấy, gương mặt nó nhợt nhạt không một chút sức sống trông vô cùng thê lương.

Chiếc quan được bốn người khiêng tiến thẳng vào lăng mộ hoàng gia. Dẫn đầu là bài vị của Hindu, theo sau là chiếc quan tài màu trắng trông đến lạnh người ấy. Eun Hye đi đầu cạnh khóc nức nở ôm lấy tấm hình của anh mình. Cô bé đã khóc ròng ba ngày trời rồi, có lẽ đến giờ cũng đã cạn nước mắt. Nó như người cô hồn đi theo sau Hoàng Thượng và Hoàng Hậu, bên cạnh nó, Yoon Min vẫn luôn kề sát bên nó, lo lắng cho nó.

“Hindu! Cậu đi thật sao? Cậu bỏ tớ một mình thật sao? Phải chăng cậu đã quên những ngày tháng chúng ta vui đùa bên nhau? Hindu! Cậu nghe thấy tớ không? Tớ đang gọi cậu đấy! Trả lời tớ đi! Làm ơn hãy cho tớ biết là cậu vẫn ở bên cạnh tớ... làm ơn...”

Nó lại bật khóc, gục đầu vào lòng Yoon Min. Hắn không biết phải làm gì để xoa dịu nỗi mất mát này, chỉ biết vỗ nhẹ vai nó và nuốt nước mắt vào trong.

“Cảm ơn cậu Hindu! Cảm ơn cậu đã hi sinh tính mạng để cứu lấy người con gái này... tôi sẽ không bao giờ quên cậu, người em trai của tôi! An nghỉ nhé!”

Chiếc quan tài dừng lại ở lăng mộ của Tiên Đế, bên cạnh là lăng của hoàng Hậu năm xưa, mẹ của Hindu. Bây giờ, cậu sẽ được an nghỉ ở đây Hindu, bên cạnh ba mẹ cậu. Cuối cùng cậu cũng đã được gặp lại bố mẹ cậu. Hãy phù hộ cho Eun Hye nhé!

Những cành hoa cúc trắng đáp nhẹ trên chiếc quan tài. Một tang lễ màu trắng, màu của thiên sứ, hợp với cậu lắm Hindu à. Hãy nhận lấy những cành hoa này và tung cánh bay lên thiên đường nhé! Nó sẽ không bao giờ quên, vòng tay ấm áp, giọng nói nhẹ tựa chiếc lông vũ, bản nhạc êm dịu như ánh mặt trời cuối thu và nụ cười của cậu bé đứng sau gốc cây ngắm nhìn nó... mãi mãi trong tim nó luôn có một khoảng trống dành cho cậu.

Đang đắm chìm trong những suy nghĩ, một bàn tay kéo nó ra khỏi đám đông:

_Yu Mi! Không hay rồi!

Nó xoay người, rút tay lại. Hóa ra là Jea Joong!

_Chuyện gì?

_Tôi tìm mãi chẳng thấy Woo Chin.

_Cái gì? WOO CHIN

Tiếng la thất thanh đó tập trung sự chú ý của Yoon Min. Chẳng lẽ Woo Chin lại xảy ra chuyện sao? Hắn vội vàng lặng lẽ rời khỏi lăng mộ, trốn khỏi vệ sĩ và đi theo nó.

Mi Sun lợi dụng thời cơ ám hại Woo Chin sao? Woo Chin! Em đang ở đâu?

_Woo Chin! Woo Chin!

Nó chạy một vòng khắp nhà. Không thấy, Woo Chin không có trong nhà. Trong lúc đầu óc nó rối tinh rối mù đang lao ra khỏi cửa thì một bóng dáng quen thuộc xuất hiện:

_Chị?

_Woo Chin!

Nó vội vàng kiểm tra khắp người Woo Chin hòng kiểm ra những vết thương. Không có, rớt cuộc tại sao Woo Chin lại biến mất?

_Em đi đâu? Em đi đâu mà Jea Joong tìm không thấy?

_Em xin lỗi! Chỉ là... em thấy buồn nên dạo phố, ai ngờ lạc mất. Cũng may em có mang chút tiền lẻ đón taxi về, chị không phải lo đâu!

_Thật chứ?

_Em không bị gì mà, chị cũng mệt rồi, lên lầu nghỉ đi!

Nó nửa tin nửa ngờ nhưng bị Woo Chin đẩy lên lầu. Cả ba ngày nay nó chưa ngủ nên cơ thể mệt mỏi, nó vừa nằm xuống giường đã ngủ thiếp đi.

Bên ngoài, Yoon Min vẫn lấp ló ngoài hàng rào. Lúc này hắn thấy Woo Chin chạy vào nhà nên chắc không sao. Chẳng thấy động tĩnh gì, chắc là không có chuyện gì xảy ra. Hắn quay lưng định bỏ đi thì trời đất tối sầm lại, hắn cảm giác như cả thân người đang lơ lửng.

Bên trong nhà, sau khi chắc chắn là nó đã ngủ, một cú điện thoại gọi tới, Jea Joong bắt máy:

_Xong rồi ư? Tốt lắm!

Sau khi cúp điện thoại, hắn mỉm cười vỗ vai Woo Chin:

_Cậu diễn tốt lắm! Nhờ cậu chăm sóc cô ấy, chuyện còn lại cứ để tôi.

Woo Chin hơi do dự nhưng rồi cũng gật đầu:

_Gọn gàng nhé!

Jea Joong khẽ nhét môi bỏ ra khỏi cửa nhà.

Từ hôm dự tiệc đến giờ, Charlie không gặp lại Yu Mi nữa. Vừa rồi lại hay tin Hoàng Tử Hindu qua đời, cậu muốn ghé qua thăm chị Yu Mi một lát, chẳng chị ấy buồn lắm. Vừa bước xuống xe, cậu thấy một đám người bịt miệng một người thanh niên trước cửa nhà Yu Mi. Người đó chẳng phải Thái Tử Yoon Min sao? Cậu đang do dự không biết phải làm thế nào thì thấy Jea Joong từ trong nhà bước vào chiếc xe đó. Có chuyện gì thế này? Không lẽ, hắn ta muốn bắt cóc Thái Tử? Nghĩ thầm trong bụng, Charlie cho xe chạy theo, không ngừng điện thoại cho Yu Mi nhưng không thấy nghe máy. Có lẽ cứ bám theo xem sao.

Đi được nửa đường, cậu không thể ngồi yên, tâm trạng rối bời. Jea Joong là con trai của một tay trùm xã hội đen khét tiếng, nếu chỉ một mình cậu e là không thể đối phó nổi. Phải rồi, có lẽ phải nhờ đến hắn, người mà Charlie giới thiệu cho Yu Mi – KL. Cậu vội vã gọi cho KL.

Có lẽ nên nhờ sự can thiệp của cảnh sát Hàn Quốc rồi.

_KL! Yoon Min bị Jea Joong bắt cóc rồi, cậu mau đến đây, tôi không thể liên lạc được với Yu Mi.

_Tại sao chúng ta phải cứu hắn?

_Bởi vì... trong truyện này tôi thấy có rất nhiều khúc mắc.

_Được rồi, cậu hãy bắt định vị lên, tôi sẽ đi theo cậu!

46. Chương 47: Ta Không Bỏ Qua Cho Bất Cứ Ai Dám Tồn Thương Đến Yu Mi

Có vẻ như tên Jea Joong này rất kĩ lưỡng. Xe của Charlie bám theo cũng phải chạy hai ba vòng quanh thành phố như hắn. Sau một tiếng đồng hồ, cậu theo chiếc xe ấy lao vào một cánh rừng nhỏ. Sâu trong cánh rừng ấy là một căn nhà nơi mà một bọn áo đen đã chờ sẵn.

_Khiên vào!

_Vâng!

Có vẻ nơi này không có ai đi lại, lại có mấy tên áo đen canh giữ nghiêm ngặt. Đám này đành liều một phen vậy.

Cậu bé tóc vàng nghĩ đoạn núp sau góc cây, lợi dụng sơ hở của mấy tên áo đen chạy nhanh ra sau ngôi nhà. Cũng may một số tên đã được điều ra bìa rừng canh giữ, chỉ còn lại bốn tên đi lòng vòng quanh căn nhà bỏ

hoang này. Charlie ghé mắt qua lỗ thông gió, cũng may trời đã về đêm, bộ quần áo màu đen của cậu hòa vào bóng đen không thể nào nhìn thấy. Đèn bên trong căn nhà được bật sáng. Yoon Min bị trói vào cây cột nhà đang bất tỉnh. Gần đó, Jea Joong đặt một chiếc hộp bằng vàng lên bàn. Thoáng nhìn cậu cũng biết chiếc hộp đó khắc đầy hoa văn của hoàng gia, làm sao hắn có được nó? Cánh cửa phòng lại bật mở, Mi Sun bị hai tên áo đen lôi vào. Cô ta giãy giụa rồi chùng mắt nhìn Jea Joong. Hắn ta khẽ bật cười rồi lột miếng băng dán miệng cô ta ra một cách bạo lực:

_Chào tiểu thư Go Mi Sun!

_Thả Yoon Min ra!

_Ồ ồ... tại sao cô lại quan tâm đến hắn ta như thế?

_Yoon Min không liên quan đến chuyện này!

_Cô yêu Yoon Min? Cô không muốn hắn ta bị liên lụy? Đúng không?

_Chuyện tôi làm tự tôi chịu.

_Cô có ném qua cái cảm giác... mất đi người mình yêu chưa?

Gương mặt Mi Sun đổi xanh, lo lắng không dám nói gì. Hắn khẽ cười mỉa mai nói tiếp:

_Cô có biết suýt chút nữa tôi phải ném cảm giác đó không?

Vẫn là sự im lặng trả lời hắn.

_Tập đoàn KOT của Bản Quốc... thật mỉa mai! Đường đường là một quý tộc của nước Đại Hàn Dân Quốc lại đi giao lưu với băng đảng mafia của Bản Quốc ư? Cô làm xấu bộ mặt nước ta quá rồi đấy!

Hắn đặt tay lên chiếc hộp bằng vàng, sờ những hoa văn trên đó:

_Cô nghĩ bọn chúng có đủ khả năng bảo vệ cô sao? Cô biết bây giờ bọn chúng đang làm gì không? Đạp lên nhau mà chạy đấy! Tòa nhà trung tâm của tập đoàn KOT đang bốc cháy... cô muốn biết lý do không?

_ĐỒ KHỐN KIẾP, BỈ ỔI!!!

Chát...

Hắn đưa tay tán mạnh không thương tiếc, gương mặt không một chút biểu cảm:

_Tôi đã cảnh cáo cô rồi, cô muốn khiêu chiến với tôi ư? Vậy cô biết hậu quả như thế nào rồi đấy!

_Khốn kiếp... người cũng khác gì ta? Để đạt được thứ mình mong muốn người cũng bất chấp tất cả thôi...

_Không! Ta khác người... đó là... ta không đồ kị như người. Ngay cả khi người đoạt được Yoon Min, người vẫn muốn làm tổn thương Yu Mi. Tại sao người làm vậy? Người biến cô ấy thành kẻ khác máu, mọi lỗi lầm là do người.

_Hừ! CHÍNH NÓ GIẾT CHẾT MẸ TA, TA GIẾT NÓ CÓ GÌ SAI CHỨ?

Chát...

Thêm một cái tán giáng xuống, Jea Joong chỉ lạnh lùng nói:

_Vậy người giết cả hai người mẹ của cô ấy, cô ấy giết mẹ người có gì sai? Mà hình như người có nhầm lẫn gì rồi... người giết mẹ người chính là ta.

_Cái gì?

_Mọi hành động của cô ấy đều nằm trong vòng kiểm soát của ta. Người nghĩ ta sẽ để cô ấy giết người sao? Hahaha... mẹ người trước khi chết rất biết ơn ta, vì nhờ ta mà bà ta diễn một màn kịch khiến tên KL kia nghĩ rằng đã giết được bà ta. Nhưng không ngờ sau đó... ta lại ra tay. Mẹ người quả là ngây thơ. Hahaha...

_Người... ĐỒ MẤT HẾT TÍNH NGƯỜI!

_Người cứ **** đi! Dù sao người và tên kia cũng phải chôn xác ở nơi này. MẸ KIẾP! NGƯỜI LÀM TA ĐIÊN RỒI ĐẤY! Ta không bỏ qua cho bất cứ ai dám tổn thương đến Yu Mi. Đặc biệt là người đó Mi Sun.

_Tại sao? Tại sao người muốn giết Yoon Min, anh ấy không làm gì cả.

_Lo lắng cho nó nhỉ? Bởi vì hắn... là mối nguy hiểm duy nhất khiến ta mất Yu Mi.

_Người không nghĩ, nếu giết hắn sẽ khiến cô ta rất đau khổ sao?

_Rồi cô ấy sẽ quên thôi.

_Vậy mà người bảo sẽ không tha thứ cho bất cứ kẻ nào làm tổn thương Yu Mi, người tự tha thứ cho bản thân người được sao?

_NGƯỜI IM ĐI!

_Rốt cuộc trong mắt người, Yu Mi chỉ là một món đồ chơi thôi!

Chát...

_Đủ rồi đó! Người câm đi!

_Hừ... không chấp nhận à?

_Có lẽ ta không cần dài dòng với người nữa, kết liễu tên này trước mặt người có vẻ sẽ thú vị hơn nhỉ?

Hắn đưa súng lên chĩa về hướng Yoon Min. Mi Sun hốt hoảng la lên:

_Đừng! Dừng tay lại! Tôi xin anh! Đừng giết anh ấy!

Hắn chỉ cười lạnh, ngón tay co lại chuẩn bị bắn, chợt cánh cửa bật mở, một giọng nói quen thuộc cất lên:

_DỪNG TAY LẠI! DỪNG BẮN!

47. Chương 48: Tôi Hay Hắn?

Jea Joong ngạc nhiên quay đầu lại:

_Woo Chin, tại sao cậu lại ở đây?

Woo Chin nắm chặt cánh tay hắn, thành khẩn:

_Jea Joong, tôi đã suy nghĩ rất kỹ rồi, anh đừng giết anh ta nữa nhé?

Jea Joong lạnh lùng gạt tay Woo Chin ra khẽ nhếch môi:

_Tại sao?

Woo Chin ngừng ngạo không nói gì, cúi mặt xuống che giấu sự lúng túng trên gương mặt. Lúc này mặt Jea Joong tối sầm xuống hết lên:

_CẬU CŨNG NHƯ YU MI THÔI! ĐỐI VỚI HAI NGƯỜI TÊN ĐÓ QUAN TRỌNG HƠN TÔI, ĐÚNG KHÔNG?

Vẫn là sự im lặng trả lời hắn. Hắn lại nhếch môi đưa súng lên trán. Hành động của hắn khiến Woo Chin bất ngờ:

_Này! Anh làm gì vậy?

_Chọn đi! Tôi hoặc hắn ta, chỉ có một người được sống.

_Này! Anh đừng đùa như thế!

_TÔI BẢO CẬU CHỌN ĐI!

Hắn co tay lại khiến cò súng cũng cong theo phát ra tiếng re ré nho nhỏ làm Woo Chin càng thêm hốt hoảng.

_Jea... Joong...

Chợt một giọng nói yếu ớt vang lên. Hắn lại quay đầu nhìn người con gái vừa bước vào. Gương mặt nó trắng bệch không còn một chút sức sống, những giọt nước mắt không ngừng rơi.

_Chị?

_Yu Mi?

_Jea Joong... đừng như thế...

Nhìn thấy nó như thế, trong lòng hắn như co thắt lại. Đôi tay hắn muốn buông súng xuống và chạy đến ôm người con gái đó, nhưng lý trí lại không cho phép. Cho đến khi Yoon Min chết đi thì trái tim nó mãi mãi không thuộc về hắn. Hắn chỉ mỉm cười cay đắng và lắc đầu:

_Em không nên đến đây! Để em phải chứng kiến cảnh súng nổ như thế này, tôi thật có lỗi.

_Tôi xin anh... Jea Joong à!

_Nếu tôi chết chẳng phải em sẽ không phải cưới tôi như thỏa thuận sao?

_Thỏa thuận? Jea Joong, anh nói gì vậy?

_Không... tôi không muốn... tôi muốn tất cả dừng lại ở đây... tôi không muốn mất thêm ai nữa...

Không ai trả lời khiến Woo Chin cảm thấy như mình bị gạt ra khỏi chuyện này. Cậu tức giận giật lấy cổ áo Jea Joong:

_Thỏa thuận gì? Nói mau!

_Woo Chin! Em bình tĩnh lại đi!

Jea Joong lúc này mới quay sang Woo Chin:

_Cậu không biết đâu. Vì cậu, chị cậu có thể hi sinh tất cả, kể cả đánh đổi cuộc đời mình... chỉ để đổi lấy sự an toàn cho cậu.

_Anh nói vậy là sao?

_Chỉ để bảo vệ cậu khỏi bàn tay của Go Mi Sun, Yu Mi đã tìm đến bố tôi và nhờ sự giúp đỡ với một điều kiện...

_Điều kiện gì?

Jea Joong quay sang nhìn Yu Mi với ánh mắt đau khổ tột cùng:

_Cô ấy sẽ phải cưới tôi!

Từng lời nói của hắn như khắc vào tim nó. Những lời nói đó như nói rằng: “Em không yêu tôi.”. Nó chỉ biết im lặng. cúi đầu xuống để che những dòng nước mắt đang trào ra không ngừng.

_Chị... là thật chứ?

Nó vẫn im lặng không nói gì. Woo Chin chỉ biết vút mặt hệt hăng:

_Em yêu đuối đến thế sao? Đến mức không thể bảo vệ chị mà còn khiến chị phải hi sinh vì em sao?

_Không phải Woo Chin à...

_Chị không cần nói nữa!

Nó đành im lặng nức nở. Chợt một giọng nói khác lại vang lên:

_Ra là vậy!

Nó giật mình quay sang Yoon Min. Hắn ta đã tỉnh dậy khi nào mà không ai biết. Hắn đã nghe hết câu chuyện rồi sao?

_Yoon... Min...

Mi Sun vốn im lặng này giờ chợt lên tiếng. Sau tiếng nói của hai người, bầu không khí lại trở nên căng thẳng. Jea Joong lại đưa súng lên:

_Được hắn cũng đã tỉnh, vậy em chọn đi! Tôi hay hắn?

Nó tròn mắt nhìn khẩu súng trên tay hắn:

_Anh...

_Tôi hay hắn?

Hắn lại chìa cây súng về hướng Yoon Min. Nó hét toáng lên:

_Đừng!

_Vậy là, em chọn hắn?

Nó lại im lặng. Hắn đưa súng lại đưa súng lên chán chuẩn bị bóp cò thì nó lao lại ôm lấy hắn:

_Đừng... Jea Joong... đừng...

Giọng nó rung rẩy sợ hãi, hai tay nó ôm chặt Jea Joong.

_Tại sao?

_Mạng sống của tôi là chính anh cứu, những lúc tôi tuyệt vọng nhất cũng là chính anh vớt dậy. Nếu chết, tôi và anh... cùng chết...

Jea Joong khẽ mỉm cười hài lòng ôm lấy nó:

_Vậy chúng ta sẽ cùng chết!

_Chị...

¬_Yu Mi!

_Woo Chin! Là chị sai. Chị sai ngay từ lúc bắt đầu cho đến kết thúc cũng là chị sai. Xin lỗi Yoon Min đã lôi anh vào vụ này... cả Woo Chin, chị không muốn em dính vào, chị cũng rất đau đớn về cái chết của Hindu. Cả Jea Joong...

Nó xoay người lại, nhìn vào mắt hắn:

_Xin lỗi vì tôi mà anh phải đau khổ nhiều rồi... tất cả là lỗi tại tôi.

48. Chương 49: Tôi Đua Đây!

Jea Joong cúi xuống nhìn nó bằng ánh mắt tổn thương:

_Đến phút cuối, em cũng chỉ yêu hắn... dù tôi có làm gì cũng không thể khiến em hạnh phúc như ở bên hắn sao?

_Yu Mi! Em đừng như thế. Em không được chết!

Nó vẫn chỉ im lặng. Trong tim nó muôn ngàn vết cắt, lòng quặn đau đến tột đỉnh. Có lẽ kiếp này nó không được ở bên cạnh Yoon Min rồi, không thể tiếp tục chăm sóc Woo Chin nữa...

_Hahaha... một cặp ngu xuẩn!

Nó và Jea Joong lườm mắt nhìn Mi Sun. Nó phải giết cô ta trước khi chết, như vậy nó mới yên lòng nhắm mắt.

Chợt Jea Joong bật cười:

_Tôi đùa đấy!

Mọi người lại đưa mắt sang nhìn Jea Joong. Hắn tỏ ra rất vui vẻ, như chưa hề có chuyện gì xảy ra.

_Sao? Các người tưởng thật ư?

_Jea Joong? Ý anh là sao? – Woo Chin ngạc nhiên lên tiếng.

_Các người vẫn không hiểu à? Tôi chỉ muốn thử xem Yu Mi yêu hắn đến thế nào. Không ngờ em cũng tình cảm đến thế, tôi tưởng em chỉ biết nói những lời chua cay, nào ngờ hôm nay em cũng biết nói mấy câu tình cảm quả nhỉ?

_Anh...

Nó trợn mắt lên không thể tin nổi, rốt cuộc hắn đang

suy nghĩ gì vậy?

_Trò chơi hôm nay vui thật đấy! Em giúp tôi mở mang được đầu óc mình hơn đấy. Em yên tâm đi, tôi không thể lấy một người con gái mít ướt như em đâu! Hahaha... không cần lo về thỏa thuận.

Hắn thở dài bước nhanh ra ngoài:

_Trò chơi xong rồi, ai nấy về nhà nghỉ hết đi!

Mọi người đều thần thờ nhìn theo bước chân hắn. Đôi môi nó khẽ mấp máy:

_Jea...Jea Joong...

Woo Chin vội cúi trời cho Yoon Min, hắn nhanh chân đến ôm Yu Mi Vào lòng:

_Cảm ơn... cảm ơn vì em vẫn yêu tôi.

Nó ôm chặt lấy Yoon Min nhưng đôi mắt vẫn hướng về phía cửa, trái tim nghe thốn thức lạ thường.

Woo Chin bước lại chiếc bàn, giọng vui vẻ:

_Có vẻ, chúng ta nên đưa người này đi với vật này rồi đấy!

Cả nó và Yoon Min cùng quay lại. Đó là chiếc hộp mà bố để lại. Nó vui sướng chạy đến cầm lấy chiếc hộp:

_Cuối cùng, chúng ta cũng có thể minh oan cho bố mẹ rồi!

_Phải!

Woo Chin đang vui vẻ chợt nhớ ra chuyện gì đó liền hỏi:

_Chị! Làm sao chị biết tụi em ở đây?

_Là tôi nhờ KL đưa cô ấy đến đấy!

Không biết từ lúc nào, Charlie xuất hiện ngay cửa khẽ mỉm cười rồi rời khỏi đó, không quên để lại câu nói:

_Xem như em trả ơn cứu mạng lần trước cho chị nhé! Yu Mi!

Sau khi Charlie khuất bóng, Woo Chin khẽ nhíu mày khó hiểu:

_Cứu mạng?

Nó xoa đầu em nó khẽ mỉm cười:

_Chuyện đó đã lâu rồi, có một lần vô tình chị đã cứu cậu ấy.

Woo Chin trầm ngâm ngắm nhìn chiếc hộp, trong lòng khẽ rung lên hàng ngàn cung bậc cảm xúc. Cả hai chị em đều vui vẻ, chỉ riêng Yoon Min đưa mắt nhìn về phía cánh cửa:

“Có thật là anh chỉ muốn đùa thôi không? Jea Joong?”

“Tối hôm qua, theo bộ điều tra hoàng gia, vụ mưu sát Tiên Đế mười lăm năm trước được lật lại. Căn cứ theo di vật của Tướng Quân Hwang để lại, kẻ chủ mưu không ai khác chính là Go Kang Gook...”

Chưa bao giờ lòng nó thấy thanh thản như bây giờ. Mục đích cuối cùng nó đã đạt được rồi. Nó nên vui hay nên buồn? Nó xoay ghế lại phía sau mỉm cười, nhưng nụ cười nhanh chóng vụt tắt. Phải rồi, không còn ai đó chia sẻ những suy nghĩ của nó nữa. Jea Joong... rốt cuộc anh đang ở đâu? Nó không biết hẳn ở đâu cũng phải thôi. Từ trước đến giờ, nó chưa từng một lần quan tâm đến hẳn, chưa một lần nào. Chợt nó cảm thấy lòng buồn man mác... trống rỗng vô cùng.

Suy nghĩ miên man đưa nó đến trước tập đoàn CS. Phải rồi, chỉ cần hỏi ông ấy thì sẽ rõ nhưng... nó sợ... sợ thỏa thuận đó, nó sợ không thể tự do ở bên Yoon Min như bây giờ. Bước chân vừa bước lên nó lại rụt xuống, nó không đủ can đảm bước vào, đành quay về vậy.

Từng bước đi của nó nặng như chì. Tại sao nó lại thấy nhớ hẳn quá nhỉ? Nhớ những lúc hẳn làm tất cả vì nó, cả những lúc hẳn ở bên lau nước mắt cho nó. Nó khẽ lắc đầu xóa bỏ những hình ảnh ấy đi và bước tiếp. Trong đầu nó rối bời, phải làm gì, phải làm gì đây?

_Jea Joong! Anh phải xuất hiện trước mặt tôi ngay lập tức, nếu không, tôi sẽ cho anh biết tay.

Nó vừa đi, vừa đưa nắm đấm lên ra lời đe dọa nhưng rồi lại bỏ tay xuống thở dài.

Đằng xa, một thanh niên đang ngắm nhìn nó, mái tóc dài hơi xoăn, đôi tay thon nhỏ, trắng muốt đung đưa trong không khí, đôi môi hồng như cánh hoa anh đào khẽ mấp máy. Đẹp quá! Nó rất đẹp trong bộ trang phục xanh lam đó. Chàng thanh niên khẽ khàng tiến về hướng nó, trái tim chàng trai đập nhanh không thể tả, lần đầu anh gặp một người xinh đẹp đến thế. Hít một hơi thật sâu, anh lấy hết can đảm gọi nó:

_Này cô ơi!

Nó giật mình quay lại, đôi mắt đen lầy ngạc nhiên nhìn hẳn khiến tim anh càng đập mạnh hơn. Anh cố gắng nói thành hơi:

_Cô... cô... có thể... chỉ giúp tôi... đường đến... ga tàu điện ngầm... không?

Nó nhìn qua nhìn lại, nơi đây là đâu nó còn không biết, hướng hồ chỉ tới chỉ đường cho chàng trai trẻ kia. Nó mỉm cười khẽ lắc đầu:

_Xin lỗi, quả thật tôi cũng không rõ.

Anh nhìn những cử chỉ thanh tao của nó, quả là một mỹ nhân. Nó định quay đi nhưng anh vội vàng chụp lấy cánh tay nó:

_Khoan đã! Cô có thể... uống nước cùng tôi được không?

Anh chàng này, đang muốn làm quen với nó à? Nó cười thâm trong bụng, một con nham quá ngây thơ

49. Chương 50: Nghĩ Lại Những Việc Đã Qua

Đôi môi nó tạo thành một đường cong hoàng mĩ:

_Tại sao không?

Chàng trai vui mừng, tim như muốn nhảy ra, vui đến nổi suýt chút nữa nhảy cẫng lên:

_Vậy chúng ta đi chứ?

Nó hất mái tóc mềm mượt bay trong gió, bước đi chậm theo chàng trai. Họ dừng lại trước một quán cà phê khá sang trọng nhưng đối với nó thì thật tồi tàn.

Anh ta chọn một chỗ ngồi cạnh khung cửa có ánh nắng chiều soi nhẹ xuống.

_Cô xem menu nhé!

Nó gật đầu cầm lấy cuốn menu, những loại nước uống này thật lạ. Nó hơi nhúm mày:

_Trà sữa trân châu?

_Cô dùng trà sữa ư?

Nó hơi bối rối đôi chút rồi ngượng ngùng hỏi:

_Thứ đó... là trà trộn chung với sữa ư?

Chàng trai hơi ngạc nhiên:

_Cô chưa từng uống trà sữa ư?

Nó lắc đầu. Anh ta nhìn vào thực đơn một lát rồi dịu dàng nói:

_Cô dùng trà sữa nhé, nó không tệ đâu.

Nó gật đầu, đồng ý, đôi mắt lơ đãng nhìn dòng người bên ngoài cửa sổ.

Cô gái này thật dịu dàng, thanh tao nhưng lại mang một vẻ buồn man mác. Có lẽ cô ấy có rất nhiều tâm sự.

_Cô mới chuyển đến đây?

_Tôi đến đây được năm tháng rồi...

Chỉ mới năm tháng thôi mà rất nhiều chuyện

xảy ra. Cho đến giờ, nó không dám nhớ lại những quá khứ đáng sợ ấy. Có lẽ nó đang cố chôn vùi tất cả những mất mát đau thương vào tận sâu trong quá khứ để lãng quên tất cả.

_Có vẻ, cô có chuyện gì buồn đúng không?

Nó cười nhạt:

_Rất nhiều chuyện đáng buồn.

_Có thể kể tôi nghe được không?

Nó nhìn thẳng vào người ngồi đối diện với nó. Kể cho anh ta nghe ư? Nực cười, một người xa lạ có tư cách gì nghe những tâm sự của nó, huống hồ chi nó không muốn nhắc lại những chuyện đó nữa.

_Có lẽ... là không...

Anh ta khẽ cười rồi hít một hơi sâu:

_Tôi cũng có chuyện buồn đấy.

Nó nghi ngờ:

_Anh sao?

Một người ngây thơ như anh ta mà cũng có chuyện buồn sao? Thật khó tin.

_Tôi đang chạy trốn đấy!

_Chạy trốn?

_Phải! Đôi khi con người cũng cần phải yên tĩnh một lúc để nghĩ lại những việc vừa xảy ra. Như thế mới hiểu được bản thân mình đang muốn gì.

_Nghĩ lại những việc đã qua?

Anh ta gật đầu, cười nhẹ. Nó mơ màng nhìn lên bầu trời:

__Rất cuộc thứ mình muốn đã đạt được rồi, vậy thứ tiếp theo... là gì? Là gì sau những chuyện đã qua?

Nó im lặng, suy nghĩ một hồi lâu rồi đứng lên:

__Cảm ơn anh đã mời tôi, tôi rất vui khi được nói chuyện với anh.

__Cô đi à?

Ánh mắt nó thoáng buồn:

__Phải, tôi muốn đến một nơi.

__Tôi có thể đi cùng không?

Nó suy nghĩ một lúc rồi nói:

__Để cảm ơn anh hôm nay đã giúp tôi giải tỏa được tâm trạng, tôi sẽ dẫn anh đến đó.

Anh chàng vui vẻ bước đến quầy tính tiền, trong khi đó nó gọi điện cho xe đến rước.

Anh chàng nhanh chóng đến bên cạnh nó:

__Chúng ta đi bằng tàu điện chứ?

__Tôi e là nếu đi bằng thứ đó chúng ta không thể bước vào cổng được đâu.

Nói xong nó bước ra khỏi quán, khí chất lạnh lùng ấy khiến anh chàng cảm thấy nó không đơn giản, mà ngược lại, nó thật khó hiểu.

Một chiếc xe đen bóng đỗ trước mặt nó, một người đàn ông bước xuống cung kính cúi đầu mở cửa xe:

__Tiểu thư! Mời người lên xe.

Chàng trai sững sờ nhìn chiếc xe mắc tiền và người đàn ông kia.

__Tiểu thư, còn người này...

Nó quay sang:

__Anh cũng lên xe đi!

Anh chàng ngại ngần ngồi vào xe. Chiếc xe bắt đầu lăn bánh.

__Tôi không ngờ... cô là một người giàu có thế này.

__Ừm...

__Cô, dự định sẽ đi đâu?

__Đến rồi sẽ biết.

Lạnh lùng quá! Chàng trai đành im lặng suốt dọc đường. Chiếc xe rẽ vào một khuôn viên rất khang trang, hai bên dọc đường là cỏ xanh mướt. xe chạy một đoàn dài đến cổng thì dừng lại. Cổng này cao hơn ba mét, làm bằng vàng khắc nhiều hoa văn rất đẹp, trong cứ như là cổng vào hoàng cung. Bên cạnh là phòng bảo vệ, có ba người lính bước ra hỏi:

__Cho hỏi quý danh!

Nó hạ cửa kiếng xuống, lạnh lùng:

__Người biết ta chứ?

Người lính lập tức cúi đầu xuống:

__Vâng thưa tiểu thư, mời người vào.

Cánh cửa nặng cả tấn từ từ hé mở, chiếc xe nhanh chóng lao vào trong.

Cảnh vật bắt đầu hiện ra, một vườn hoa đủ màu hiện lên. Đi được một lúc, xe dừng lại trước cánh cửa rào sắt có hai hàng lính đứng nghiêm trang, chàng trai khẽ thốt lên:

_Đây... đây... chẳng lẽ... là hoàng cung?

50. Chương 51: Hindu À... Tôi Cũng Yêu Cậu Nhiều Lắm!

Nó chỉ mỉm cười bước xuống xe, đảo mắt nhìn khung cảnh xung quanh:

_Không, đây không phải Hoàng Cung. Vì nếu là Hoàng Cung ta sẽ không bao giờ đặt chân đến...

_Vậy đây là đâu? Mà... cô là ai?

Nó tiến gần đến, cánh cửa bằng sắt kia bật mở. Hai hàng lính nghiêm trang cúi chào nó, nó hướng mắt về phía ngã rẽ trước mặt:

_Đây là... lăng mộ Hoàng Gia.

Nói rồi nó bước nhanh vào trong, một khu rừng dần xuất hiện. Những ngôi mộ trang trọng dần xuất hiện ngày càng nhiều. Cuối cùng, nó dẫn chân bên một ngôi mộ màu da trời có những hoa văn khắc bằng bạc đẹp lung linh. Bài vị có hình một người phụ nữ rất xinh đẹp có đề: “Phu nhân Jang Jung Ri, vợ Tể Tướng Han. Ngày sinh:.../.../..., ngày mất:.../.../...”

Nó khẽ thốt lên:

_Mẹ...

Chàng trai sững sờ, hóa ra cô gái này là con của Tể Tướng sao?

_Con đã hoàn thành nhiệm vụ mẹ giao rồi, xin người hãy an tâm yên nghỉ. Nhờ người nhắn với bố mẹ ruột của con rằng... con nhất định sẽ chăm sóc Woo Chin thật tốt, xin hai người đừng lo. Hãy yên tâm mà an nghỉ... con nhất định sẽ sống thật tốt...

Không kìm được lòng, nó khóc nức lên. Trong tiếng lát rơi xào xạt, chàng trai chỉ biết lặng thinh.

Rời khỏi cánh rừng ấy, nó đi bộ vào bên trong, nơi dành cho những vị Hoàng Tử. Chàng trai cũng chỉ biết im lặng đi theo nó.

_Anh không thắc mắc sao?

_Không...

_Thật chứ?

_Thật, vì đó là quá khứ của cô, tôi không có quyền bơi móc nó lên.

Nó khẽ mỉm cười bước tiếp.

_Vào năm ngày trước anh có xem tin không?

_Tin gì?

_Rồi anh sẽ biết.

Trước mặt nó là một cánh cổng mạ vàng có bốn người lính gác cổng. Nó tiến đến gần, một người lính hỏi:

_Chào tiểu thư, cô muốn vào thỉnh an vị Hoàng Tử Hindu đúng không?

Nó gật đầu:

_Phiền các anh rồi.

_Không có gì, đó là nghĩa vụ của chúng tôi, mời cô đi lối này!

Một anh lính khác lên tiếng:

_Thưa tiểu thư, vị này là...?

_Là một người bạn cũ của Hoàng Tử.

_Vậy mời công tử đi lối này!

Cả hai theo người lính bước vào một vườn hoa tu líp đỏ ngắt trời, giữa vườn hoa có một cỗ quan tài màu trắng được bảo vệ trong một phòng kính trong suốt.

Người lính mở cửa mời nó vào, sau khi nó và chàng trai bước vào, anh lính đóng cửa chờ bên ngoài.

_Hindu... ở trên đó cậu vẫn ổn chứ? Tớ rất nhớ cậu... tớ nhớ cậu lắm Hindu à...

Nó lật bật khóc nức nở, hơi thở như nghẹn lại.

_Cũng tại tớ... nếu tớ không nung nấu thù hận thì cậu sẽ không phải đỡ đạn cho tớ... cũng tại tớ Hindu à...

Nó quỳ xuống chân chiếc quan tài

_Bây giờ tớ rất cần cậu... cậu nghe tớ nói không Hindu? Giá như biết trước thì cậu đâu phải như thế... Hindu à... tớ cũng yêu cậu nhiều lắm! Có lẽ, đây là lần cuối cùng tớ có thể nói chuyện với cậu thế này. Cậu ở đó, nhờ cậu chăm sóc mẹ tớ nhé Hindu...

Nói xong nó đứng dậy và rời khỏi đó.

Sau khi đến xe, nó mới quay lại nói với chàng trai:

_Cảm ơn anh đã cùng tôi đến đây và cũng cảm ơn anh đã giúp tôi hiểu bản thân mình hơn, cảm ơn anh nhiều lắm!

Nó hơi nghiêng mình khiến chàng trai e ngại:

_Không đâu, tôi mới phải cảm ơn cô mới đúng!

_Có lẽ từ đây anh phải tự đi về rồi, xin lỗi vì tôi không thể đưa anh về được rồi, xin lỗi anh nhiều lắm.

Nó mở cửa ngồi lên xe thì chàng trai giữ cánh tay nó lại:

_Vậy... tôi sẽ gặp lại cô chứ?

_Nếu có duyên thì sẽ gặp.

Nói xong nó đóng cửa xe lại rồi xe lao đi mất, chàng trai đứng đó thần thờ rất lâu:

“Tôi sẽ không quên cô đâu, mặc dù chưa biết gì về cô nhưng tôi sẽ mãi nhớ về cô như một kỉ niệm đẹp.”

Cả buổi ngày hôm nay không biết nó đã đi đâu mà đến cả điện thoại cũng không bắt máy. Woo Chin lo lắng chạy lên phòng nó thì phát hiện chiếc điện thoại nằm trên bàn, bên dưới có một tờ giấy:

“Woo Chin!

Chị sẽ đi một thời gian, chị nghĩ mình cần yên tĩnh một chút để tâm hồn thanh thản hơn. Em đừng tìm chị nhé, chỉ một thời gian thôi chị sẽ về, vậy nên em đừng cố tìm chị.”

Woo Chin sững sờ cầm tờ giấy trên tay:

_Chị...

51. Chương 52: Em Và Woo Chin Cùng Thích Một Người

Hoàng Hậu khẽ hé cửa phòng con trai mình. Đã ba ngày nay kể từ khi nó được tin Yu Mi bỏ đi, nó luôn nhốt mình trong phòng ngồi thẩn thờ như người vô hồn. Bà chỉ khẽ lắc đầu thở dài. Có lẽ chỉ có con bé đó mới khiến nó bình tâm trở lại. Yu Mi, tôi biết tìm cô ở đâu?

Yoon Min cầm tấm hình của nó trên tay, gương mặt không chút biểu cảm, bàn tay lướt nhẹ trên tấm hình:

_Yu Mi... em đang ở đâu?

_Yu Mi...

_Yu Mi...

Hắn lẩm bẩm tên nó như thằng điên, nước mắt bắt đầu tuôn rơi. Hắn không thể tìm được lòng, chỉ biết thốt lên trong vô vọng. Hắn yêu nó, yêu đến mức chỉ một ngày thiếu nó cũng đủ làm hắn phát điên. Tại sao nó lại như thế? Chẳng lẽ nó không muốn gặp hắn nữa sao? Hay là vì... nó không còn yêu hắn nữa? Tại sao?

Hắn chỉ biết lắc đầu vứt bỏ những suy nghĩ xấu xa về nó, chắc chắn không phải thế đâu. Không phải đâu.

Nó bắt đầu với một cuộc sống thật bình dân và yên bình ở một hòn đảo nhỏ. Nơi đây thật yên ả với những đợt sóng biển nhấp nhô ngoài khơi. Nó cảm thấy lòng mình thật thanh thản.

Người dân ở đây rất vô tư, họ làm việc rất chăm chỉ, dù mệt mỏi đến đâu chỉ cần mỉm cười là mọi buồn phiền tan biến. Nó mỉm cười hít một hơi thật sâu:

_Cảm ơn em Charlie! Lần này chị nợ em rồi.

_Không đâu, căn nhà này cũng lâu lắm rồi chưa có ai đến, chị dùng tạm nhé.

Có lẽ đối với nó và Charlie căn nhà gỗ hướng ra biển này thật thô sơ và bình dị, nhưng đối với người dân nơi đây, đây là căn nhà sang trọng nhất vùng. Nó đưa mắt sang nhìn cậu bé, đôi mắt tròn hờn nhiên ngày nào đang ưu tư ngắm nhìn bờ biển, xem ra cậu cũng có tâm sự.

_Em có chuyện gì buồn à?

_Phải!

_Kể chị nghe được không?

Charlie hít một hơi sâu và nói:

_Chị xem em là em ruột chứ?

Nó xoa đầu cậu ấm áp nói:

_Từ lúc đầu em luôn là một người em trai của chị.

_Hơn cả Woo Chin chứ?

_Đối với chị, cả hai đều quan trọng như nhau.

_Vậy được! Chị hứa là không thiên vị nhé!

Nó gật đầu móc méo, Charlie cảm thấy yên tâm hơn và bắt đầu kể:

_Em và Woo Chin cùng thích một người.

_Là Hea Mi à?

_Phải! Nhưng em không thể hiểu tình cảm của cô ấy, vả lại... Eun Hye cũng rất thích em, em không biết phải làm thế nào.

Eun Hye thích cậu bé này ư? Thật không thể ngờ tới nhưng... bây giờ cô bé đang rất cô đơn, rất cần một ai đó an ủi.

_Hindu vì chị mà... mất. Chắc hẳn Eun Hye rất đau lòng. Nhưng mà... em đừng vì thế mà phá vỡ hạnh phúc của bản thân. Cũng đừng đối xử tệ với Eun Hye... chị ủng hộ em.

Charlie ôm chầm lấy nó:

_Em cảm ơn chị!

Lạ nhỉ, tình cảm của người khác thì nó hiểu, nhưng tình cảm của bản thân thì nó không thể hiểu. Tại sao mỗi khi nó nhắm mắt lại luôn nhớ đến Jea Joong, rõ ràng nó luôn yêu Yoon Min cơ mà. Rốt cuộc là tại sao nó luôn cảm thấy trống vắng và đơn độc thế này?

Nó nhắm mắt lại, một giọt nước mắt rơi xuống, tôi muốn gặp lại anh Jea Joong.

Bắt đầu từ bây giờ, nó sẽ làm quen với một cuộc sống mới, không có công nghệ thông tin, không có điện thoại, không có những buổi tiệc lung linh. Nó sẽ học trồng hoa sau vườn.

...

Hai tháng trôi qua...

Không lúc nào trong thâm tâm nó có thể quên gương mặt của hắn. Mỗi giấc mơ nó đều mơ đến hình bóng của hắn, gương mặt của hắn mà lần cuối cùng nó được nhìn thấy.

Nó mở cửa vườn vai đón lấy khí biển. Lại bắt đầu một ngày mới, nó thay đồ chuẩn bị ra chợ.

_Ồ... Yu Mi đi chợ à?

_Vâng, cô có nhờ mua gì không ạ?

_Không, cô phiền cháu một chút được không?

_Cô nhờ gì cứ nói ạ.

Bà hàng xóm chạy vào lấy một gói đồ màu trắng đưa cho nó:

_Cháu đi ngang qua nhà thằng Young Sung đưa giúp cô cái này nhé!

_Vâng cô cứ yên tâm ạ.

_Ừ! Thôi cháu đi mau kéo nặng lên!

Nó cúi đầu chào rồi bước đi. Gói đồ màu trắng này là gì nhỉ? Nó nhún vai vui vẻ bước tiếp, căn nhà nhỏ dọc bên đường xuất hiện, nó nhẹ gõ cửa:

_Anh Young Sung!

Một người thanh niên mở cửa ngạc nhiên:

_Ồ Yu Mi! Có chuyện gì thế?

_Bà anh nhờ tôi chuyển cho anh cái này!

Nó đưa gói đồ màu trắng lên cho cậu thanh niên đó, cậu ta vội cầm lấy chạy vào trong:

_Đại ca, có hàng rồi ạ!

Một giọng nói quen thuộc cất lên:

_Sao trễ thế?

52. Chương 53: Cô Ấy... Chỉ Là Người Thay Thế Hình Bóng Của Em Thôi!

Nó đẩy cửa bật tung khiến Young Sung giật mình:

_Gì vậy?

Cảnh tượng trước mắt khiến nó sững sờ. Người mà mỗi đêm trong giấc mơ, nó đã mong được gặp biết bao nhiêu. Bây giờ hắn đang xuất hiện trước mắt nó, nhưng... không phải như thế này. Bên cạnh hắn còn một cô gái khác. Một cô gái rất quyến rũ đang xà vào lòng hắn.

Jea Joong tròn mắt kinh ngạc thốt lên:

_Yu Mi?

Gương mặt nó chuyển sắc, không thể tin được. Chẳng phải hắn đã nói rất yêu nó sao? Tại sao hắn lại có thể như thế trong khi nó ngày đêm rất nhớ mong hắn?

Nó cảm thấy lòng ngực như muốn vỡ tung, vội xoay người bỏ đi.

Jea Joong chỉ biết lặng thinh nhìn bóng nó khuất dần để lại Young Sung với nhiều suy nghĩ:

_Anh quen cô ấy ư?

Jea Joong không trả lời, tức giận đẩy cô gái bên cạnh ra lạnh lùng hỏi:

_Làm sao người quen cô ấy?

_Cô ấy là hàng xóm của bà em ạ!

_Hàng xóm?

_Phải, cô ấy chuyển đến đây được hai tháng rồi.

_Chuyển đến đây? Chỉ một mình cô ấy sao?

_Dạ phải!

_Tại sao...?

Đã hai tháng rồi ư? Yoon Min đang đứng trước cửa nhà nó, ngắm nhìn cảnh vật xung quanh. Hắn thần thờ nhìn vào cửa nhà mong chờ một điều gì đó. Chợt một giọng nói vang lên:

_Anh lại đến nữa đấy à?

Không biết từ lúc nào, Woo Chin xuất hiện phía sau hắn. Hắn quay lại khẽ mỉm cười:

_Em vừa ra ngoài à?

_Ừm! Anh vào nhà đi!

Woo Chin mở cổng mời hắn vào. Cả tháng nay, cứ cách hai ngày hắn lại đến đây. Mỗi lần đến đây chỉ để hỏi về Yu Mi, xem ra hắn rất nhớ nó.

_Anh lên lầu được chứ!

_Ừm, phòng chị em không khóa.

Hắn mỉm cười:

_Cảm ơn em!

Woo Chin thở dài nhìn theo bóng hắn: “Chị à? Mau quay về đi,

chị không biết rằng có một người rất mong chị, mong đến mức phát điên rồi.”

Yoon Min bước vào phòng nó, căn phòng mà mỗi lần đến đây hắn đều mong được nhìn thấy nó ngồi trong đây. Hắn ngồi xuống chiếc ghế xoay, cứ nghĩ rằng Yu Mi vẫn thường ngồi trên chiếc ghế này lòng hắn lại

cảm thấy ấm áp hơn. Hấn nằm lên chiếc nệm trắng muốt ấy, đôi mắt lim dim, hấn đang tìm kiếm gì nhỉ? Một chút hương thơm của nó? Một chút hơi ấm của nó? Hay hình bóng của nó?

Hấn nhắm mắt lại, một vệt nước mắt chảy dài trên khóe mắt: “Yu Mi, xin em hãy về bên anh... anh xin em!”

Nó về nhà, thả túi xách xuống trước cửa lao vào phòng thả mình xuống giường. Hình ảnh cô gái ấy nằm sà vào lòng hấn cứ tái hiện lại trong đầu nó khiến nó phát điên lên.

Jea Joong vội lái xe đến nơi Young Sung chỉ. Đó là một ngôi nhà bằng gỗ nằm ven bờ biển. Xung quanh ngôi nhà bao phủ bởi những khóm hoa màu trắng được trồng bằng những chậu hoa nhỏ. Cửa sổ căn nhà mở toang, trên thành cửa có trưng vào chậu hoa tulip màu đỏ. Những cửa kính trong suốt nhìn xuyên thấu kiến trúc ngôi nhà rất đơn giản. Điều kì lạ là... ngôi nhà này không có tivi.

Jea Joong bước vào cổng nhà đang mở toang, cánh cửa cũng không khóa. Hấn lặng lẽ tiến vào trong, chiếc túi xách của nó quăng lăn lóc giữa đường. Căn nhà này quả là đơn giản, nơi này không có gì ngoài tủ lạnh, bếp núc, bàn ghế, máy lạnh và đèn. Hấn lên lầu, cánh cửa phòng nó mở toang, nó đang nằm đó. Nhìn thấy nó hấn cảm thấy lòng mình thật thanh thản. Nó đang ở trước mặt hấn, không phải trong những giấc mơ hay ảo giác nữa. Hấn mỉm cười hạnh phúc:

_Yu Mi!

Nó giật mình bật dậy:

_Sao anh lại ở đây? Ai cho phép anh vào đây?

_Anh thấy cổng nhà mở toang...

_Anh đi đi! Đến đây làm gì? Anh còn phải lo cho cô bạn gái của mình nữa chứ!

Hấn sững sờ trước sự giận dữ của nó:

_Em... đang ghen à?

Mặt nó đỏ bừng lên lúng túng:

_Ai... ai ghen? Tại sao tôi phải ghen chứ?

Hấn bước đến gần nó hơn, ngắm nhìn gương mặt mà hấn mong nhớ hần đêm ấy:

_ Cô ấy... chỉ là người thay thế hình bóng của em thôi!

Nó ngạc nhiên trước câu nói của hấn, tim đập mạnh đến nỗi tai nó ù đi. Hấn ôm chặt nó vào lòng:

_Anh nhớ em lắm! Nhớ em nhiều lắm!

Nó nhắm mắt lại tận hưởng niềm hạnh phúc trong lòng. Đây mới chính là điều nó muốn. Đôi môi nó cũng khẽ mấp máy:

_Em... cũng... rất nhớ anh!

Jea Joong cảm thấy lòng mình hạnh phúc trào dâng. Có phải đây là câu nói duy nhất mà nó thật lòng dành cho hấn không?

Woo Chin đang tập bẻ những chiếc kẹp giấy thành hình trái tim để làm quà sinh nhật cho Hea Mi, chắc chắn cô ấy sẽ rất thích. Cậu vừa mỉm cười vừa quét những giọt mồ hôi trên trán. Chợt điện thoại reo lên, một số lạ gọi đến cho cậu, cậu liền bắt máy:

_Alô!

_Woo Chin, là chị đây!

Cậu vui mừng hét lên:

_CHỊ!

_Woo Chin à! Cuối cùng chị đã tìm thấy điều mà chị cần.

_Là gì vậy chị?

_Là Jea Joong.

Câu nói của nó khiến Woo Chin sửng sò. Vậy còn... người mà ngày đêm mong ngóng chị, ngày ngày đợi chị trở về, trong mơ luôn nhắc đến tên chị. Còn hẳn thì sao?

_Chị... anh Yoon Min... rất nhớ chị.

Nó lặng đi một lúc rồi nói:

_Ngày mai chị sẽ về, em đừng lo!

_Ừm! Ngày mai em sẽ đón chị.

_Không cần đâu, có Jea Joong đưa chị về rồi.

_Vậy về sớm nhé!

_Mai gặp Woo Chin!

_Mai gặp Yu Mi!

_Tít... tít...

Woo Chin cúp máy, lo lắng. Có nên báo cho Yoon Min biết không? Nếu hẳn biết thì phải làm sao? Cậu thấp thỏm đi đi qua đi lại do dự.

Sáng hôm sau, Woo Chin vừa thức dậy sau một đêm thức đến ba, bốn giờ để hoàn thành món quà cho Hea Mi. Chợt có tiếng chuông cửa. Chẳng lẽ Yu Mi về? Cậu vội vàng chạy ra mở cổng. Nhưng khi ra đến nơi, nụ cười trên môi cậu tắt hẳn:

_Yoon Min... sao anh lại đến đây?

_Sao thế? Em không thích à?

Woo Chin lúng túng gãi đầu:

_Không phải đâu! Anh vào đi!

Yoon Min lặng lẽ bước vào, đi thẳng lên lầu vào phòng nó. Woo Chin nhìn theo hẳn lo lắng. Nếu như thế này thì chuyện sẽ rất khó xử. Nhưng trước sau gì hẳn cũng phải biết sự thật, cứ để chuyện gì đến thì đến vậy.

Woo Chin lặng lẽ vào bếp làm đồ ăn sáng.

Cả đêm qua Yoon Min không thể ngủ được, cứ chớp mắt là hẳn lại nhớ đến nó. Có lẽ chỉ có nơi này mới có thể giúp hẳn chớp mắt. Hẳn nằm đó và ngủ thiếp đi.

Trời gần trưa, không gian trong nhà yên tĩnh như thường. Bên ngoài, một chiếc xe đen bóng đỗ trước cổng, Jea Joong bước xuống xách vali đến bấm chuông. Chưa đầy một phút đã thấy Woo Chin chạy đến mở cửa. Yu Mi vừa bước vào đã bị cậu ôm chặt lấy:

_Chị! Em nhớ chị lắm!

Nó cười hạnh phúc, vút tóc cậu. Nó cầm lấy chiếc vali trên tay Jea Joong, bước thẳng lên phòng. Vừa mở cửa ra nó đã sửng sò ngạc nhiên. Người đang nằm trên giường nó chẳng phải là Yoon Min sao?

Yoon Min nghe tiếng động choàng tỉnh giấc. Hẳn vừa mở mắt ra, hình bóng của người con gái ấy hiện lên trước mắt hẳn. Nó đang đứng ở cửa, hẳn không mơ chứ? Đây là sự thật sao?

Hắn bật dậy chạy đến ôm chầm lấy nó hạnh phúc. Nhưng vòng tay hắn chợt buông lỏng khi thấy Jea Joong đang tiến đến gần.

_Chuyện này... là thế nào?

_Em xin lỗi, Yoon Min.

Yoon Min cay đắng hết nhìn nó lại nhìn Jea Joong.

_Đây là thật chứ? Thật lòng em đây ư?

Nó gật nhẹ, hắn cảm nhận được trái tim mình vỡ thành trăm mảnh. Có lẽ, chỉ một lần hắn buông tay nó thôi, sẽ mãi mãi không thể nào có nó lần nữa. Tất cả là tại hắn đã để tụt mất nó, chính hắn đã đẩy nó đi thì lấy cớ gì có quyền có nó thêm lần nữa. Một giọt nước mắt lăn trên má hắn. Hắn hôn nhẹ lên trán nó, khẽ nói:

_Vậy... chúc em hạnh phúc.

Em sẽ hạnh phúc! Vì trong đời em đã có đến ba người luôn bên cạnh em, yêu em... Có lẽ hai con đường hạnh phúc mà người thầy bói ấy nói chính là Yoon Min và Jea Joong. Cảm ơn... cảm ơn ông trời đã ban tặng cho con đến ba chàng hoàng tử. Có lẽ, con chính là người hạnh phúc nhất thế giới này vì luôn có người sẵn sàng trao cho con tất cả...

Một đám cưới huy hoàng được diễn ra, Jea Joong nắm lấy tay nó bước đi trên thảm đỏ. Những cánh hoa hồng trắng rơi xuống, vương trên vai nó, rơi nhẹ trong không trung. Gương mặt rạng ngời của Jea Joong tràn ngập hạnh phúc. Một lễ cưới tràn đầy màu trắng của hạnh phúc.

_Anh sẽ ở bên em đến suốt đời...

_Suốt đời là bao lâu?

_Là đến khi chúng ta bạc đầu, rụng răng, anh vẫn sẽ theo em đến thiên đường.

Nó ôm chầm lấy Jea Joong, đặt một nụ hôn lên môi hắn.

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/truong-hoc-hoang-gia-khi-nang-tieu-thu-tro-thanh-hoang-tu>